

# மதங்கஞ்ஞா மணி

என்னும் ஒரு

நாடகத்தமிழ் நூல்.

இது,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பண்டிதரும், வண்டன்மாசுனர்  
பண்டிதம்கழகத்துப் பிள்ளைசான்றிரளிந்பன்னருமாய

விபுலரனத்தசுவாமிகள்

இயற்றியது.



செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்—இது.

மதுரை :

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசுவியதி

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1936.

## மு ன் னு ளை .



வடமொழியாகியசியாகிய களஞ்சியமும் ஆங்கிலமொழியாகிய ரேகசீழியமும் செவ்வீதினுரைந்த துண்பொருண்முடிவுகளை நிரா படவருத்த முறைபொருக் கூறுவதற்கு முயன்றேனாயினும், ஆங்கம் முயற்சிக்குமேவண்டிய ஓர்வு வற்புடையமாயினால் இந்நூல் இவ்வுருவத்தின் முடிவுபொருளேரிட்டது. மேலானில் ஓர்வு ஏற்படுமாயின் வழக்காகித்த புதுக்கி, விசிவறுமெழுதி யுலகுக்கனித்தல் என்கடனாது. நரநுப நத்ததம் தனிநூலாகத் தரவ்வெண்டுமென்றும், செகசித்தியாரது நாடகங்களை விசிவறுமெழுதிமெய்த்து வெளியிடல்வேண்டுமென்றும், இந்நூல் இமொழியும் எளிதினுரைந்தனொள்ளத்தக்கநாடகம் முய்யவேண்டுமென்றும், நண்டர் பலர் கூறிய ஊக்கவுரைகள் என்னுள்ளத் திற் புகிந்துகிடக்கின்றன; காலம்வாய்ப்பின் இயன்றவைபுரியப் பின்னிங்கேன்.

விடவாநத்தர்.



## மு க வு னை .

—♦—

“ அத்தவர் கேள்வியொ டருவதை நூற்றை  
 வேந்தன் வேள்வியொ டுயாண்டிடுங் காந்த  
 வரணிச நிருவெழி நீலிநி நாயுக்க  
 பதினொன் ஊழை முழுவர்க்கு மிருச  
 னுதங்கியர் பொருளுலா லிசம்பீலின முடிச  
 வாழ்க மெழுவடி சுந்தரர் வார்ப்பொழி  
 என யார்,  
 மக்கல சல்லுறா வழிமுறை பியம்புதம்  
 திக்கலங் குழவி சேர்த்திய திருமுடி  
 கீங்கரத் தெளி நிலையம்  
 செங்கதிர் புவரபுழற் சேவடி தொழுதே.”

ள் - கூத்தர் ; அன்னொருக்கு ஒரு சிறோத்திரைப்போலுமாறு  
 மது : ஈாமணிபெணல் பொருத்தமாதும். உண்மைக்கும் ஒரு நாடக  
 மேலாடகமெனவும், ஆடவரும் பொன்மீரும் ஆள் நாடகமெனடயீணும்  
 புநர் ஆடகமீன்ற கூந்தலுக்கத்திபருமாலைநாடிவங்குறிய னுர் ஆர்நிலக்  
 கவிலாணர் உளர். மொத்த நாடகக்கவியாகிய இர்பொருத்தமாவார் உலக  
 வாழ்வைகவியிதனையுமே ஒரு நாடகமாகக் கற்பித்து அதனை மதகைய்  
 பருவம், பாலப்பருவம், பெளவணப்பருவம், வீரப்பருவம், நீதிப்பருவம்,  
 வாயுநிகுப்பருவம், திணுதிப்பருவம் என ஏழற்கமரக்கிக்கூறியது சரஸ்  
 வஞ்சிறப்புடைத்து. அக்கூற்று வருமாறு:—

“ தங்களுல சினைத்தினையும் ஆடாக்க மெவ்வாளு மவளி வாரும்  
 மன்னையவரை யாடவரை கடம்புரிவு மக்கவென மதித்தல் வேண்டும்  
 இவ்வெந்தார் பலசேவை செய்கினென்ற நாடகத்தி னியங்கு கூறிய  
 பொருத்தங்க மேலாகிய பேரக்குவர விருக்கையொடு பொருந்து மன்றே.

முதலவர்கள் தியம்புணாப்பன் முல்வமுத்தி மணியிதழ்வாய் முனித்திரத்த  
 குதலைக்கின் மொழிமொழிந்து செவிலித்தரம் காதலத்திற் கூத்து மாழ்க்  
 திதலைப்பொன்செறிதனைத்தரர் சேர்த்தினைக்கக் சிறவையிற் சிறப்புக் காடும்  
 மதகைய்செம் புருவத்தின் உளப்பினைத்தம் வினைக்குகின்ற மரக்க மரகும்,

மணிமுத்திரை விளக்கிவரும் மதிலையென தேர்தமகன் உதன நோக்கம்  
 அணிவிறையு மோலரத்தரன் டண்டதலமே கணக்காய சகதவத போக்கி  
 இவையிரிந்த விளக்குவத பின்னர்க்க முன்னேவி யிலுறு யிற்றின்  
 குணமென்ற சிவமொழுதித் குணமென் றுறுவின் ற குறிப்பி ரண்டிட.

எல்லாவந்த முன்றரு மக்கத்தின் குறிப்புணர்யி மொருகு சீரும்  
 புல்லென்ற யெனவாறொடு பருவரு ற வேலிச்சீவன் மொருபோர் வேட்டு  
 மெல்லிசெல்லர் சலாகைய யன்வலந்தன் கட்டருவன் கப்பத்த படியச்  
 சொல்லரிய காமவல றுளம்மெய்தாய் மொருதயிர்க்குள் தொற்ற மாறும்.

அடவரிசெய மெனகர்த்தபு புலிமுடித்த னரிவெண்ண கடுபோர் வெட்டிப்  
 பிணத்தி லிளக்கியோற் பார்த்துறும் பிரக்கிப் படைமுன் றுள  
 மீட்கின்றப்படி மொருதொழிலும் புதுப்பொதுவல் யானென்ன சீர போவன்  
 தொட்டினாட. என்னாரு உலகத்தின் குறிப்பென்வார் மொல்ல வாமே.

கட்டவரு வெய்ததரன் வறவினந்தற் நவன்முறிற் ப மணத்தி னீர்வா  
 னிட்டமுற் கணத்திற் கணக்குறிப்பு மருட்டுறிப்புஞ் சேரிக்குறிப்பக்  
 சட்டமுறை யளிசெயவர்க்குஞ் சமனிவையல் நீடுசெயறும் சாப்பின் மெளி  
 இட்டமுறும் மெருகன்ற விரிபுனிவைய கவர்செய்வ வியம்ப வாமே.

முதலாயுற் கட்டவர்த்த முகஞ்சுருங்கி யுருக்குவந்து மூப்பின் தேற்றம்  
 துதிவலகக்கன் மெய்வலிப வினையிற்றிற் படிக்ககன் வினையறு நிற்பக்  
 உதுவெனவே யிருவலவாக் கரணந்த தன்னடிச் சருத்த மாரிச்  
 குறையெழிச் சிவமுறா குடிவின் ற இழப்பருவல் உறி குறே.

பன்னிரையு மென்மொழிச்சேர் பாவமொருவ் கிழம்பருவம் பயின்ற பின்னர்க்  
 கண்ணிலைவன் மொடுவொழியப் பன்மொழிபச் சவையொழியக் கருத்த சிவக்  
 உண்முறையெவாழித்தலைத்தொழிந்துமல மெதுயிர்வாழ்வை மொருயர் தொ  
 வண்டாழித்த மடகத்தி னொடுதியென வாமெடுத்திக் கியம்பு வாமே." [நடம்

இவ்வாறு உலகவழக்கங்களை நடவழக்கக் கற்பித்துக்கூறிய இக்  
 கவிவாணர் வணப்பின்மீதக் காடகநாடகம் பலவற்றை உலகுக்கு அளித்  
 துள்ளார். அரிதகத்தி, அரங்கிணட்புருத்த தாமும் கத்தகருள் ஒருவ  
 ராக விந்து நாத்தாளார். நாடகக்கவிஞரன் இவருக்கு ஒப்பாரும்  
 மிக்காரும் பிறரில். ஆதலால் வேட்களப்பியர் எண்ணு இயற்பெயர்  
 பூண்ட இக் கவிவாணரை யாம் மதங்குஞ்ஞாமணி யென வழங்குவாம்.  
 இவரது நாடகங்களுள் அமைந்துகிடத்த வளப்பினுட் சிவ வ ற் ற ற

பாராய்ப்புகுத்த ஸீவ்வணர்ந்தொடரும் மதங்கெடுளாமணிபென வழங்கப் பெறும்.

கவிவாணர் இயற்பெயரைத் தழிப்பெயர்தியாகவிச் செபிற்றியாற் றண நழங்குதழும் பொருத்தமாகும். என்னை? காவலில்லாச் சிவியுரு வாய் உலிமரற் செதுக்கி காவலிவறந்த திருவுருவாயொக்குவென் கணவல் றிற்சிபெனப்படுவாளென்றே? அக் கணவர்தனின், அயன்படைத்த படைப் பிழங்குபார்க்க அயன்படைத்த மெல்லில்லணதாயும் ஆடவனாயும் உருப் படுத்தியுத்தவும் காடகங்கலியை என்னென்ற புதற்கிதத்தவடுகன உன்னுமிடத்துச் "செகிற்றியை" பொய் புகழ்ந்து போற்றதல் தெய் படைத்தாமெவயப் புலப்படுகின்றது.

கம்பகாட்டழுவார் அகலங்கலிகளான் முதன்மைபெற்றுவிளங்கு வதுபோலச் செவிறிற்யார் காடகங்கலிகளான் முதன்மைபெற்றுவிளங்கு கின்றார். இவர் அமைத்த காடகனால்கள் திரிநிறை வகுத்தனரைத்த காத்தியுந் காவலியுந் சத்துவமும் சிறவு மென்னும் காடகவுறப்படுந் வரைத்தும் மசவாசி னனாரதரி. க்ரு விவல்சினவாதனின், அவற்றைய பாரசய்தல் காடகத்தரிமுடாசய்சிக்கு இன்றியவழியாததாமென எனது உள்வாத்தாய் புலப்பட்டது. அஃதன் தியும், "காடகவெட்டம் நென்குமரி" யென வெல்லுகுத்தது காழத்திலங்கணத்துக்குந் செவ்விலக்கணத் துக்கும் மாதிரித்தானே. "இமைமேயார்த்தெனத்து மேரிகுடல்வவாய் பிடைமனவாயிடு கசல மின்வாய் யாவ" வென்றமையால் அறும் பொருள் இன்பமும் அவற்றினது தகர்ச்சியும், அளந்தைக்கூறும் பொருளுறும் காடகனதும் என்னும் இமை மரண்சீம் மூராமுடித்தணவரம். ஆதலால், பிறமொழியான வகுத்துரைத்த காடகனதும் வற்பணவற்றாமக் கொள் ளுகளால் எய்துவதென இழுக்கில்லை.

"இனி இளைத்தமிழ்நூலாகிய பெருநாயை பெருங்குருதும் பிறவும் தெவரிருந் காரதன்செய்த பஞ்சபாரதிய முதலாய்வுவ தென்னால்க ளும் இறந்தன. காடகத்தமிழ்நூலாய் பரதம் அகத்திய முதலாய்வுவ தென்னால்களையு பிறந்தன. பின்னும் பிறவல் சயந்தம் குணயில் செபிற்றியும் தன்பவாறற்றுள்ளும் ஒரு சாரர் குத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்தனையெய்தது முதல் கிடு கிடுகி காணு மாயின் அணையு பிறந்தன பொருளம்" என ஆசிரியர் அடியவர்க்குணல்லார் உறினூர்தனின், தென்னா

வனஞ்சான்ற நாடகப்பொருள்கள் அவர்காலத்துக்குமுன்பே யழிந்து  
 போனன. அவர்காலத் திருத்தநூல்களும் சின்ன ரழித்தொழிந்தன.  
 அடியார்க்குநல்லார் இயற்றியருளிய நிலப்ப சிகரவுடையால் ஆக்காக்குக்  
 கட்டப்பட்டிருக்கும் நாடகநிலக்கணமுடிபுகளை யாதாமைய நிறத்திச்  
 சொசிறப்பியாருடைய நாடகநூல்களை இலக்கியமரகப் பெருந்தகையத் து  
 லூரப்பதுகருதிற்று இவ்வாய்ச்சி. அடியார்க்குநல்லார்நாவத்திருந்த  
 பின்ன விற்றகவேளா இவ்வாநாடகநூல்களையாவ: — “தேவநிருபாயிய  
 குமமுனிபாற்கேட்ட மானுக்கப் பன்னிருவருட் சிகண்டிப்பண்டம்  
 அருர்கவமுனி, இடைச்சங்கத்த அநாதலவெண்ணுக் தெய்வப்பாண்டி  
 யன் கோபசி சிகம்புதொல்லோன் திலோத்தமையன் ஹத் தெய்வமகளைக்  
 கண்டு தேறிக்கூடியவரீடத்துச் சாரித்தரீரீரீரீத் தேனாகும் முனிவரும்  
 சரியாதீர்த்தத் தேவன்நீனாவாயிற் சராகமுமரீனன அப்பெயர்பெற்ற சும்  
 ின் இவையழிந்தருக்கிசய்த இளசனணுக்கிடும், பாசனகவமுனிவரீல்  
 யாமளேந்திரர் செய்த இந்நிரகாளியிடும், அழிவலுர்செய்த பஞ்சமரபும்,  
 ஆதிவாயிலார்செய்த பரதசேனாபநீயும், கடைச்சங்கதீரீஇய பாண்டிய  
 ருட் கவிராமகேரீய பாண்டியன் மதிவாணனார்செய்த முதலூல்களி  
 ளுள்ள வராகக்கத்திக்கு மறமகையாகிய புகழ்க்கத்திரீன்த மதிவாணர்  
 நாடகத்தழிந்நாவும்” என்பன.

மேலைப்பிரிவினை குறிப்பிட்ட நூல்களினின்றும் எடுக்கப்பட்ட  
 சூத்திரங்களின அடியார்க்குநல்லாருளாயர் அறிபக்கிடக்கின்றன.  
 அவற்றனுணரப்பதில் இலக்கணமரபுக்கு இலக்கியமரகிய நாடகநூல்  
 இறத்தொழிந்தன. சிற்றகாலத்துத்தேவநீரிய நாடகநூல் சரீரி, சுவய,  
 பொருளொருவர் பெண்ண மியற்றாதத் தெளிவுதற்கட்டாது விசயி  
 கடந்த கரணத்தரல் அவற்றை இலக்கணமணமர்தகாடகங்கொளச்  
 சொல்லுதற்கு இடயில்கை. இவரீப் புறநாடகமணாப்பதற்கு முற்படுந்  
 கவிஞருக்கு முறையநிரதமையர்பதற்கு உதவியாகிய கருவிநூலு பில்லை.  
 செஞ்சொற்புணர் சொல்லிநிறைந்த நாடகநூலை யணமத்துதவரதகர  
 ணத்தினுலை கவியழிநிலைதார் கண்டகண்டலாறு நாடகநூல்களை  
 யணமக்கமுற்பட்ட நாடகத்துக்கே ஓர் இழிந்த பெயவரபுண்டாக்கிவிட்  
 டனர். உயிர்க்குமதிபயக்கு மறுந்தினை உண்ணவிகும்பசுத ஒரு மக  
 ணுக்குர் சர்க்கலாயினர் அயம்புக்கினைப் பெரித்தலவவத்து உதவு  
 சின்ப அடியுடையவரீபேலை, உயிர்க்குமதிபயக்கும் உண்ணமரீனை

வலாசன்களுட் செறிந்தவைத்து உதவும்மீர்வையது நாடும், நாடகக் கவி தம்மீன பொன்னவந்திபொனை வுதிசுல்வேவந்தம். சேயரசளி லிடசுந்தப் பொருளிணைப்பெய்தவ்கருளிப் பொருந்தரப்பண்டத்தை மருந் தொனக்கொடுக்கும்வாத்திப ணுனளுயின் அவருல் வினைபுல் மேட்டுத் தோர் அலவின்லை, வாமக்காலை முட்டுதற்கென்பளிர் தெற்றின்பச்சரிவத கலை நாடகமாகிபுதவும் பொலிநாடகக்கவிகளால் நாட்டுக்கு விளைவென்ற மேடு மேற்குறித்த பொலிவவத்திபளுல் விளைவென்ற கோட்டின்பொர்க் கிணம் வல்லசயிர்படக்கு பெரிது. முத்திபுழிவின சொன்னுயிய நாட கத்தை வெறுத்தொதுக்ககது அதனை உராய்க்து சீர்ப்படுத்தி வல்ல நாடகக்கவியாயப்பது கற்றவல்லெங்கடனாகும்.

நாடகவியல்லை யாசாயப்புகுந்த இச்சிற்றாசாய்ச்சிபிற் கண்ட முடிபுகளின் த்தும் பலவளாச னன் னுள்ளத்தினுட் பரிசுறுகிடத்தன. மதுரைத்திரிசீமமகத்தில இருபத்துமூன்றும்வருடோக்ஸவத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது அவற்றினைத் தொகுத்துத் தயிழ்சேட்டிப்பெரும் புலவர் குழுமிருந்த சித்துவக்கழகத்திற் பெருஞ்சுவருட் பெரும் புலவாசிய மஹாமஹோபாத்தியாய சாய்நாஹதபரவர்களது நலிமை யின்மீழ் இப்பன்றவரை சீர்த்துக்கூறினான். இவ்வாசாய்ச்சி பயன் னாதத்தக்கதென மஹாமஹோபாத்பரபயாவர்களும் ஏனைபுலவர்களும் பாரட்டினாரகாரணமும் சங்கத்துக் கொளவள ரியதரிபாசாகவிருந்து தமிழ்ச்சிருத்திக்ககாகப் பல்லாங்குணம் முயற்சித்துத் தமதுகைப் பொருளையும் மேற்கொடித்து செலவிட்டிவருபவரும் என வண்பருமாசிய மதுரை வஹக்கோட்டவகலை ஸ்ரீமாத் T, C, பூநீலிவாஸையங்காரவர்கள் இவ்வாசாய்ச்சியை சிரிப்பு எழுதி வெளியிட வேண்டியென்று பண்டிதர கூறி வகைப்படுத்தினார்களெனும், இதனை எழுதி வெளியிட வுணர்வேன். அங்கப்புலவர் சிற்றிருந்து தயிழாசாய்க்க நான்றாக் கூடலிசிருத்து இவ்வாசாய்ச்சியை எழுதப்பெற்ற பெரும்பேய்ச்சினை சினைக்கும்போது என்னுள்ளம் உருகுசின்றது. சித்யேனுகியாவ் எடுத்துக்கொண்ட இக்கருமம் இனிதுகினைவுதம்பொருட்டு உரை யாதவாசிய ரினுழிபம்மையாரும் சோமசுந்தர்க்கடவுளும் திருவருள் பாவிப்பவராக.

## உள்ளுறுபொருள்வகை.

பெயர்கள்.	பக்கம்.	பெயர்கள்.	பக்கம்.
புகவுலா	1-9	சோற்றில்வது, இல்	
நால்	1-132	லேற்றுகள்ளது, இல்	
உறுப்பியில்	1-19	லேற்றில்வது	15
(அ) இயல்வகை	1	விருத்திசென்று சரத்தா	
(ஆ) காடகத்தின்வழியவகை	1	வதி, ஆரபடி, கைசெடு,	
சாத்தில்கூத்தின்வகை	1	பாசதி	15
(ச) முத்தமிழ்த்தன்மை	2	(கக) பரிசீலாரடல் கடை	
(ச) காடகவுழிப்பு	3	யம், மரக்கால், குறுட,	
சத்தி	3	தடி, அல்லியம், மல்,	
சேதம்	5	குட்டம், பேசு, பாலை,	
(ச) சுவை, குழிப்பு, சந்த		பாண்டசர்க்கம், கொடி	
வம், அலியம்	5	மொட்டி	16
(ச) சேத்தியல், பெரது		(கங) செரல்முன்று; உட்	
வியல்	6	செரல், புறச்செரல்,	
(ச) சுவைக்குரிய இருகை		ஆகாயச்செரல்	18
கிணம்	7	செதல்வகைகாண்டு:	
(ச) சுவைச்சுவை	9	கண்ணம், கரிதகம்,	
அமுதைச்சுவை	9	வண்ணம், வரிதகம்	18
இனிவரற்கவை	10	வண்ணம் இருபது	18
மருட்டகச்சுவை	10	வரிப்பாடல்	19
முச்ச்சுவை	10	வரிக்கடத்து	19
பெருமிதச்சுவை	11	வியல்குறுப்புப்பிழைக்கு	19
வெருளிச்சுவை	12	எடுத்துக்காட்டியல்	20-94
உவமைச்சுவை	12	(ச) செவிற்பியர்காளை	20
செவிரிவைச்சுவை	12	கலைச்சுவைக்கிவகிய	
(ச) அவிசுவிளி	13	யாசிய காதுல்லகீர்மி	
(க) பெருஞ்சென்று; அறம்,		கீதகரியல்சரிதை	
பெருன், இன்பம், வீடு	15	I முகம்	21
சாத்திரஞ்சென்று; காடகம்,		II பிரதிமுகம்	24
பிரகாசனப்பிரகாசனம்,		III கறுப்பம்	26
பிரகாசனம், அறம்	15	IV விளைவு	27
யோனீசென்று; உள்		V துத்தம்	32
சேற்றுகள்ளது, உள்		(உ) அவலச்சுவைக்குமிளி	
		வரற்கவைக்கும்வகிய	
		மலிய முதிவாராஜன்	
		சரிதை.	



பொருள்.	பக்கம்.	பொருள்.	பக்கம்.
I, II, முகமும் பிரதிமுகமும்	34	(ஈ) பெருயிதம் சுவயங்கும்	
III சுருப்பம்	36	பிரதானைக்கும் இலக்	
IV வினையு	38	கியமரகியமணிக	
V தயத்தல்	39	தேயவர்த்தகவி	
இன்னாடகம் புறத்தினா		சரிதை	
ப்பாலதென்பது	40	I முகம்	62
மயசுக்கும் இனக்கதை		II பிரதிமுகம்	64
ம்தமன்சுதொடர்பு	40	III சுருப்பம்	66
(ஈ) அமைச்சனைவக்கும்		IV வினையு	68
உவனசச்சுவயக்கும்		V தயத்தல்	70
இவக்கியமரகிய இயம்		(ஐ) பெருயிதச்சுவயங்கிவக்	
மீயன்சுசரிதை சரிதை		கியமரகிய யுலியகீசரி	
I முகம்	40	சரிதை	71
II பிரதிமுகம்	42	(அ) பெருயிதச்சுவயங்கிவக்	
III சுருப்பம்	45	கியமரகிய சேருபதி	
IV வினையு	46	சரிதை	74
V தயத்தல்	47	(ஆ) உவனசச்சுவயங்கிவக்	
(ஊ) அமைச்சனைவக்கும்		கியமரகிய தேயவிநி	
பெருயிதச்சுவயக்கும்		காதை	77
இவக்கியமரகிய தீநட		(30) உவனசச்சுவயங்கிவக்	
பதிமீயத்திமேகவி		கியமரகிய கூதிக	
சரிதை	48	காதை	80
மருடகைச்சுவயக்கும்		(31) உவனசச்சுவயங்கிவக்	
உவனசச்சுவயக்கும்		கையமரகிய சூதிகபதேய	
இலக்கியமரகிய		தியகாதலசரிதை	89
பெருயிதச்சுவயக்கும்		(32) உவனசச்சுவயங்கிவக்	
I முகம்	49	கையமரகிய சூதிகபதேய	
II பிரதிமுகம்	50	தியகாதலசரிதை	89
III சுருப்பம்	51	(33) உவனசச்சுவயங்கிவக்	
IV வினையு	50	கையமரகிய சூதிகபதேய	
V தயத்தல்	50	தியகாதலசரிதை	89
(ஐ) அச்சுவயங்கிவக்		இயமரகிய சூதிகபதேய	
இயமரகிய மகாதி		சரிதை	
சரிதை		I முகம்	58
I முகம்	58	II பிரதிமுகம்	59
II பிரதிமுகம்	59	III சுருப்பம்	60
III சுருப்பம்	60	IV வினையு	60
IV வினையு	60	V தயத்தல்	61
V தயத்தல்	61		
		ஒழியியல்	95-102
		(க) சசுருபகவரவரவ	95
		சசுருபகம்; முகத்தினா	
		சம் (இப்பொருள் ச + தி)	
		செய்தல்களத்தவது) 95-102	
		பெயர்வகைச்சுவயம்,	
		செய்யப்பெறும்	95
		மாட.ப.ப.த்திணைசரவி	
		லக்கணம்	95

பொருள்.	பக்கம்.	பொருள்.	பக்கம்.
காட்டியணைகைத்து:— காட்டகம், பிரகாசனம், பாசனம், பிசாசனம், பு. ச. ம், விவாயெவம், சமவாரம், கீழ், அந் கம், அதறாயிருகம்	96	ஐகம்), கருப்பம், கிணவு (அவமர்சரி), அயத்தம் (உபகந்தி நுதி—நர்வாயணம்)	97
சேதம், ஸர்ச்சம்	96	முதமச்சுதியின் உட்பிரி வுகள் பன்னிரண்டு: உபகேசுபம், பரீக் கிணய, பரித்யாசம், வினோபம், யுக்தி, பிரகாப்தி, சமாதானம், யந்தானம், பரிபால ணம், உந்திபதம், கர ணம், லோகை.	98
இவ்வியம், தரண்பவம் அகாலர்ச்சவப்புறமர்ச்சம்	96	இரண்டாளுசம்தியின் உட்பிரிவுகள் பன்ன மூன்று: வினோபம், பரி சார்பம், விழுதம், சாரி, தருமம், தருமத் யுகி, பிரகாமணம், நிரோதம், பரிபுராச னம், புஷ்பம், உபந் நியாசம், வச்சிரம், வருணாணாசர்	98
பொருள் (ஸம்ஸூ), நிலைவன் (நேதா), ஹை (சகரி)	96	மூன்றுசுத்தியின் உட ்பிரிவுகள் பன்னிரண்டு: அபுதாஸாணம், மார் க்கம், குபம், உபா கிந்தி, கிரயம், கிகிர கம், அநாமகம், அஜி பலம், தேபகம், உத் யோகம், கர்ச்சாணம், பூகேசுபம்.	99
பொருளிறுப்பிரிவுகள் இரண்டு: முத்திபொரு ள் (ஆதிக்காசரி), சர ப்புப்பொருள் (பிராகி கிகம்)	98	காஞ்சகந்தியின் உட ்பிரிவுகள் பன்னமூன்று: அவமாதம், சயிபே பம், வித்திரயம், தீர ணம், சக்தி, தியுகி, பிரகாரிம், சலாணம், வியமகமம், வினோ தம், பிரகோசனம், விசலாணம், ஆதானம்	99
இலைக்கை (பதாபக) அழிக்கத்தல் (பிரகா) பழக்கை (பிரகசியா தம்), கற்பணச்சை (உற்பத்தி), கலப்புச் சை (கீசகிரம்)	96	96	90
பொருள்மூலம் கிந்து: விதை (பிரகா), விந் கிலை (விந்து), கிலைக் கை (பநாசை), அந் கிழ்ச்சி (பிரகா), பொருண்முடி (கிரி யம்)	97	97	97
காட்டியாசுத்தி (அவ ம்மம்) கிந்து: தெவக் கம் (அவம்பம்), முய கி (பிராயந்தனம்), பலக்கை (பிராயந்தி யானம்), உண்புகி (தியதாப்தி), பேசு (பலபேபகம்)	97	97	97
சந்தி கிந்து: முகை (முகம்), கர்ச்ச (கிரி	97	97	97





பொருள்.	பக்கம்.	பொருள்.	பக்கம்.
ததல் (அவகீகீகை), பேயுறல் (வியாதி), மயக்கம் (உயர்நீதம்), மனம் புழுக்குதல் (விஷாதம்), பரபரப்பு (உரிசுகம்), நழுதல் (சுபலம்)	118	பெருமிதச்சுவையி ளிலக்கணம்	125
சனகசினையவியல்சன் எட்டு: இன்மச்சுவைய வியல் (இரதி), விசு சுவையவியல் (உரிசு தம்), இழிப்புச்சுவைய வியல் (அகுப்பலம்), பெருமிதச்சுவைய வியல் (குரோதம்), சனகச்சுவையவியல் (ஹாதம்), சியப்புச் சுவையவியல் (ஸி பம்), அச்சச்சுவைய வியல் (பாபம்), அவயச் சுவையவியல் (சோகம்)	122	பெருமிதச்சுவையி ளிலக்கணம்	126
சுவையெட்டு: உவகை (சீருநீதாதம்), பெரு மிதம் (வீதம்), இனி வரல் (பீபநீதம்), வெ ருளி (உநீதீதம்), சனக (ஹாலியம்), மருடகை (அவிப்புதம்), அச்சம் (பயோநிகர் தம்), அவயம் (சுந யம்)	123	மருடகைச்சுவையி ளிலக்கணம்	126
சுவையிறக்கும்முறை	123	அச்சச்சுவையிளிலக் கணம்	126
உவகைச்சுவையிளிலக் கணம்	123	அவயச்சுவையிளிலக் கணம்	126
		(இ) குரவகைக்குத்து, விக் கத்து	127
		சுவையவியல் செய்யுளிய க்கம்: முதனடை, வாரம், உடை, நிரல்	128
		(உ) துணைநாள்முது	129
		(எ) அரங்கினமமதி	129
		பிண்டி, பிண்டியல்	130
		அகக்கூத்திற்சூரிய வாடல், புறக்கூத்திற் சூரிய வாடல்	131
		(அ) இயற்றமிழகத்தினினை புறத்தினினை செய்யுக்கண் கல் நாடகவழக்குக்கும் வற்புடைத்தாமறு	131
		செய்யுண்முதற்குறிப் பகராதி முதலியனை	133



அபிதானவிளக்கம்.

காதல்நகம்பிடுக்க காவலன்சரிதை.  
LOVE'S LABOUR'S LOST.

பிரியத்தமன்னன்	Ferdinand	மட்டி	Dull
வீரன்	Biron	இருளப்பன்	Costard
இலாவணன்	Longaville	லிட்டில்	Moth
சோமகன்	Dumain	வனசரன்	Forester
அப்பன்	Boyet	நாககாட்டு	The Princess
மரகதன்	Mercade	ராஜதமார்	of France
அதிசூயன்	Don Adriano de Armado	சாவின்	Rosaline
நாதன்	Sir Nathaniel	மாலினி	Maria
ஓலிவாணன்	Holofernes	கத்தூரு	Katharine
		காஞ்சன	Jaquenetta
காவகாடு - Navarre			

ஆகுலராஜன்சரிதை. KING LEAR.

ஆகுலராஜன்	Lear	வரதன்	Edgar
மணிபுரத்தரசன்	King of France	மதனன்	Edmund
கோர்னவம்	Duke of Cornwall	காசிபயன்	Oswald
அல்வம்	Duke of Albany	விஜயசன்	Fool
கேளதமன்	Earl of Kent	மணிக்கையாலை	Generil
குண்டரன்	Earl of Gloucester	கனகமயி	Regan
		குண்டாலை	Cordelia
சிங்கபுரம் - Britain			

இரம்ப்ரியன் கச்சிதேயம். ROMEO AND JULIET.

கிள்ளிவளவன்	Escalus	வண்ணகையன்	Beaulio
பாற்கரமோழன்	Paris	தீவலகல்லன்	Tybalt
மகையன்	Montague	உலோகமாயலன்	Priar Lawrence
பண்ணன்	Capulet		
இரம்பியன்	Romeo	கச்சிதே	Juliet
மார்த்தாண்டமோழன்	Mercutio		

உறையூர் - Verona. ஆழூர் - Mantua.

பெருமழற்சரிதை. THE TEMPEST.

அலாயுதன்	Alonso	வலிமுதன்	Caliban
சங்கவள்ளன்	Sebastian	திரிகுடன்	Trinculo
பிரபாகரன்	Prospero	சுறையாவன்	Stephano
அனாகுலன்	Antonio	மாலதி	Miranda
கௌரிகன்	Gonzalo	பவலவேகன்	Ariel
பீரியவீரன்	Ferdinand		

சீயதேசம்-Naples. மைலம்-Milan. மணிபீலவம்-Island.

மகபதி சரிதை. MACBETH.

மகபதி	Macbeth	மாதவன்	Macduff
இடங்கராஜன்	Duncan	வலிவணன்	Pleance
மங்கலவர்கள்	Malcolm	மகபதிப்பிரைய	Lady Macbeth
அனலவர்மன்	Donalbain	மாதலிப்பிரைய	Lady Macduff
தலைபதி	Banquo	இடங்கரிமாதர்	Witches

அங்கநாடு - Scotland. கலிங்கநாடு - England.

வணிகதேய வர்த்தகன்சரிதை.

THE MERCHANT OF VENICE.

வணிகதேயத்து மன்னன்	The Duke of Venice	சாரகுமாரன்	Salario
குறும்பொறை காடன்	The Prince of Morocco	கருணாகரன்	Gratiano
கானககாடன்	The Prince of Arragon	புட்கலன்	Lorenzo
அந்தன்	Antonio	சாபலன்	Shylock
வாசவன்	Bassanio	அகிலூசன்	Uncleot Gobbo
சலசலோசனன்	Salanio	விகுத்தன்	Old Gobbo
		விலைய	Portia
		அங்களை	Nerissa
		பதுமை	Jessica

மணலி - Belmont  
வணிகதேயம் - Venice

கேள்விற் காண்த.

AS YOU LIKE IT.

குலசேகரபாண் புயன்	Duke Senior	சல்லாபன்	Touchstone
விரோத்திரபாண் புயன்	Frederick	மதுரநாதன்	Sir Oliver Marlex
அமலதேவன்	Amiens	சிதரன்	Silvins
ஜயதேவன்	Jaques	குடிவன்	Corin
சார்த்தாலன்	Charles	வில்லவன்	William
சீலாம்பரன்	Oliver	கோசிலவல்லி	Rosalind
இரத்தினத்தன்	Orlando	கேசவவல்லி	Celia
ஆதன்	Adam	பாவை	Phoe
		ஆதிவர	Audrey

பாண்டுகாட்டுக்கேசனித்தாசிய ஆரணியம் - The Forest of Arden



ஆதிக்காதை,  
THE WINTER'S TALE.

ஆகண்டலன்	Leontes	காசன்சேம்	The Shepherd's Son
ஐயங்குதன்	Mamilius		
கமலவதீனன்	Carullo	அட்டோலிக்குன்	Antolycus
அந்தணன்	Antigonus	அமிரூணி	Hermione
பதுமநாபன்	Polixenes	பரிபவை	Perdita
வசந்தன்	Florizel	அரம்பை	Paulina
வேள்ளை நாகன்	An Old Shepherd		

உஞ்சைமம்பழி - Sicily  
போகவதி - Bohemia

உருதீயது எய்திய காதலர்சரிதை.

TWELFTH NIGHT or, WHAT YOU WILL

மாசேனன்	Orsino	கோலாகலன்	Malvolio
சுதாநரன்	Sebastian	பாணவன்	Clown
ஆதீவன்	Antonio	கேசவன்	Cesario
நாண்டவராயர்	Sir Toby Belch	கமலே	Olivia
கந்தராயர்	Sir Andrew Aguecheek	விமலை	Viola
		மயமினி	Maria

ஈழம் - Illyria

தீகட்பஞ்சிய தீமொன்சரிதை, யூலியசீசர் சரிதை, சேனாதிபதி சரிதை மென்னும் ஐந்தொன்பதும் ஆங்கிலம் பெயர்களைப்போ தமிழிலும் வழங்கொள்கின்றனவே அவற்றை யீண்டு அட்டளனைப்படுத்தித் தொழிந்தனம்.

## ம த ந ி க ஞ ன ர ம ணி .

உறுப்பியல்.

க. திருவாய்மொழியினிற் புலவராத் பரமேசுதற்கணமந்த இருவரை வழக்கெனம்போ நாடகவழக்கினை யாசாய்ப்புகுந்த இன்னாய்ச்சீரைய உறுப்பியல், எந்தெந்தகாட்டியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயலாக வகுத்தித்தேனவாம். முடிவானிற உறுப்பியலுள் நாடகவழக்காய்தான் தீ நாய்ப்பாக ஆயயந்தணர்வாம். எந்தெந்தகாட்டியலினுள், செகசிற்பி யார் இவற்றிய நாடகங்கள் பன்னிரண்டினிற் சந்தியும் கவையும்தோன்றி யாயய்க்காம்; ஒழிபியலுள் எஞ்சிய நாடகவிவர்கணமுடிபுடனே இயன்ற வைய உராய்த்துள்ளோம்.

உ. நாடகம் - கால தழுவிவருக்கந்து. சாந்திக்கத்தின்வலக காந்தினுள் இஃது ஒன்று என்ப. “சாந்திக்கத்தே தலைவ வலிய, மேய்திநின் றுடிய விசிறு உடமவள, சொக்க மேய்நிய யாரிய நாடக, மென்றிப் பரப்பி மேன்மணர் புலவர்” என்தநாமயசத் சாந்திக்கத்த காள்வவகப்பிடுமெனவும், தீவ்வவநாய் சொக்கம், மேய்க்கத்து, அவிநயக்கத்து, நாடகம் என்பனவாமெனவும் ஆறினரும். இவற்றின, சொக்கமென்பது சுத்தநிஞநிநம். மேய்க்கத்து அசக்கவையறிநியநித்தனின் அநாயர்க்கமென்பநிம். அவிவகத்தாவது சிறுத்தக்கவ தழுவாது பாட்டிவகு மொருகுந் குத்வககாட்டி வல்லபஞ்சொய்யும் பவவவார்கத்து. இவற்றின்விசினாயப் பின்னர் ஒழிபியலுட் கூறுவாம். சாந்திக்கத்து என்னும் மெய்க்கார ணத்தை சொக்குப்போது, நாபகம் சாந்தமாக ஆடிய கூத்து ஆதரின் சாந்திக்கத்தெனந் குறியிடுமெற்றது என ஆறினின்றும். சாந்தமாக ஆடிய கூத்தை ஒருவகப்படுத்திக்கூறலிச. சாந்தின்விறியடிய கூத் தும் உளவொவொன ஆய்ப்த வொருதீவ. சொற்றவவநினை, சாத்தன், வள்ளிக்கத்து, மழனினைக்கத்து, பிள்ளையாட்டு, ஆர்வனைத்தாயகத்து எனப் புறத்தினைவுக்கூறப்பட்ட பல்வகைக்கத்தும், “யாற்று னெடுக்க மும் மன்ற னாய்ச்சீயும்மெற்படக் கூறும் வென்றிக் கூத்து”ம், பல் வகையுறுவழும் பழித்துக்காட்டவல்லவனெருவன் பிறர்இழக்கத்தகப் புளப்பித்தும்மெறுப்பிப் பழித்தக்கலும் வகைக்கத்தும், மறி

யதுக்குக் குருநிப்பலிசெலுந்நி செலன்னமுத்திநின்றும் வெளியாட  
லும், குறையக்கூத்து, கழல்க்கூத்து, முடக்கூத்து, கயணக்கூத்து,  
கேசக்குக்கூத்து, தேசம்மலையக்கூத்து என அறுவகைப்படுத்தின  
னிகொதக்கூத்துப் பிரமமும் சரங்கவிஜயமுநியசீர்வையவாதவின் சாந்திந்  
கூத்தின் வேழசின.

௩. சரங்கிங்குத்தினவகை காண்நினுள் ஏற்றின்கின்ற நாடகம்  
பண்ணற்றாலும் சிறப்புமடையது. உன்னத்து விவந்தநிகழ்ச்சியையும்  
பிராந்தியப் புலவர் பித்தகவதற்கு அறிவுமும், இளை, மொழிப்பொருள் என்  
னும் முன்னம் பயன்படுவன. இம்முன்றினையும் தழுவின்நறையயால்  
நாடகம் சிறந்தது. மொழிக்கு இலாநாவயகவையம்த பொருள் கருநி  
யாக உன்னத்து சிசுந்த மனக்குறிப்பினிப் பிராந்தியப் புலவரிதழவது  
இவற்றமிழிந்தாகும். மொழிப்பொருளேயி இலையுண்டுகூத்துக் கிங்க  
மனக்குறிப்பினி கொளிப்பிந்துவது இலையத்தமிழிந்நன்மை.  
மொழிப்பொருள், இளைபெண்ணம் இலையகிளாதி அங்கியமுத்தி தந்து  
முத்தி சேவலத்து உன்னத்திமுத்தி மனக்குறிப்பினிப் பிராந்தியக் குப்  
புலப்பித்தலாக நாடகத்தமிழிந்தவ்வாக. அங்கனமாதலின்,  
குறிப்பு, சத்துவம், அறிவுமும் என்னும் இவற்றோடுகயுநின்ற றுன்பது  
வகைச் சுவையும் நாடகத்தகடுக சிறப்பிப்பவக வுரியவையென்பது  
பெறப்படுகின்றது. இவற்றினி நாடகத்தினுள் அளவக்குநி தந்து  
சரந்தெறிமலையுதரீயையவக அளவத்தல்வேண்டும். அங்கனம்  
அளவத்தற்குரியயார்க்கத்தை எடுத்துக்காட்டியவரினுள் சிசித்தவிக்நு  
ளம். இவற்றிமுத்தி அணிபெனவகையிந்த றுன்பதுக காகக்கவைய  
யும் நாடகத்திமுத்தி இன்றியவையக உருவகங்கொககிந்தளவக  
லால் அவற்றினி இவ்வகாய்ச்சிவினும் சிசிவுற வாகப்பதலுங்கொண்டும்.

௪. மேற்குறியபடி கலை, குறிப்பு, சத்துவம், அறிவுமும் என்  
னும் நான்கும் நாடகவுறுப்புக்களாம்; இவை மொருபகைய இவற்றோடு  
பொருள், காசி, யோனி, சிருத்தி மொன என்கும், சேரல், சேரல்வகை,  
வள்ளம், வரி மொன காண்கும், சரங்கி, சேதம் என விண்ணிங்கயு பதி  
னாகும் நாடகவுறுப்புக்களாம். இவற்றினுள் சரங்கியென்னுமிடக்களம்  
நாடகத்தினது அளவக்குநிக் காட்சிம் கீர்வாயாதவின் முத்தலி  
அதனியாராய்க் அப்பதற்கெவ்வாம். "சரங்கியிற் றொழிந்த கருக்க  
மிகம்படம்; பரிச்சேதம் என்னும் பன்னாமயின் கிளாமிக்" எனத் தண்டி

யசுரிசியர் ஈப்பிலையிலக்கணம் கூறியுரைத்தலினால், சாத்திரியன் டுளம் இலக்  
கணம் காட்டியதற்கு முயியது. கத்தியுறு மரமுறுந்த கலைகளுக்கும்  
முயியது. சந்திரி ஐந்தவகையிடும். ஏலை முகம், சிந்திமுகம், கருப்  
பம், வினைவு, துயர்க்கல் என டியவை. இவற்றை ஒரு உதாரணத்தினால்  
கிரிவத்துவாம். பிறமக்களது திரைப்பினை ஈய்து தவினும்தாய்க்க வய்தாலை  
நன்றி ஈன் டுளம் உண்மைகள் அறிவுறுத்தாதற்கு ஒருபுலவன் ஒருபுல  
கம் அரைக்கப்படுபாக்கின்றானென்று கதைத்துக்கொள்ளுகலாம்.

“செய்தேதமது, சாமர் சிவியவர் புன்செய்க்கணம்  
எய்தலில் பய்தாமை கண்ட.”

[செய்து உயர்க்கா டுளம் அடனாநா, சிந்திமக்களது திரைப் புருவர்க்  
ருண்டா, கலின் இல்லையாதல் கண்ட.]

“உதிக்காட்டு அறிந்தருடம் ஒப்பினர் சென்மை  
பெரிடும் தீழ்ப்பினும் கண்ட”

[தமக்குப் புறணர்வழி உட்புறச்செய்து அறிவிப்பவழி குழியும் ஓர்  
பொருது கட்டினைப் பெற்றால் ஐக்க மியாகா? இழந்தல் கேடியாது?]

“செய்க்கலால் வகவினைவர் கெண்மை யகிகாலை  
புள்ளிஐ குண்டவது கண்ட”

[ஒருவன் கெடுக்கலைத்த அலக்கினிட்டுகிங்குவார் மூன் அலகுவி  
செய்துஉட்புற கண்டினர் கூற்றகிங்காலத்து ஒருவானினைப்பினும் அர்  
கினைத்த உள்ளத்துகைச் சமம்.]

மெற்காட்டிய மூன்று திருக்குறட் பாக்களும் அமைக்கப்படுக்த  
நாடகத்துக்கு “வித்த” என டும் சீர்மை. வித்தினையெடுத்த உழவி  
ஒரு கலைக்கப்பட்ட புழுக்கிண்டுவானே விதைத்தால் அது முளைத்தல், ஈற  
ருகில், கருமாமுற்றி, விசிற்து, சந்திரிசென்றிடுக்க காய்தாழ்த்து முற்றி  
கினைப, விளைபப்பட்டபெருகினை அப்பொருளுக்குரியோர் அதுநகைப்  
பொசிட்டுக் கடைகிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து கொண்டிடொய் உண்டு  
மகிழ்வார். இம்மாதே நாட்புறக்கட்டினைதழும் ஐவகையிடும். “புற  
மாவது எழுலகையிட்ட உழவிஐந்து கலாக்கப்பட்ட. ஆழியுள்ளிட்ட  
சித்தம் பழுலகையெய்த முளைத்தமுடிவையொன்றது. சிந்திமுச  
மாவது அகலகம் முளைத்தல்முடிவைய இகைதேவன்தி வற்றியமுடிவது

போல்வது. கருப்பமாவது அக்சுற்று முதலாய்க் கருநீருக்கு  
பெருசிறி, சன்னிட்டு, பொருள்பொதிந்து கரும் முதலிற்றுபோல்வது.  
சிறிதாவது கருப்பமுதலாய் சிறிதறு கருநீரெண்டிக்கு காய்நாற்றுவ  
முற்றி சிறிந்துமுடிவதுபோல்வது. கட்டி, கலாவது விளையப்பட்ட  
பொருளை அறுத்துப் பொசுட்டிக் கட்டிட்டுத் தூற்றிப் பொலியெய்து  
கொண்டிபொய் பண்டு மகிழ்வதுபோல்வது. தீர்வணம் ஐந்து சந்தி  
யாகப் பருத்துக்கொண்ட முடிவறியியே செகநிறியாரும் மரஞ்சு  
வைக்கொண்டார். முன்பினைக் கண்டேர் விளைய இதுவென்று வந்திற்  
பறிந்துகொள்ளுமன்போல நாடகத்தின் முகநிலைப் படித்தபாத்திரத்  
தே விளைய இதுயாரும் என எனத்திறிந்துகொள்ளத்தக்கதாக முடிந்  
சந்தியாகிய மூகம் அளவாக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். முதற்சந்தியாகிய  
முடிநத்தில் கட்டியக்கலன், கிண்புகள், குத்திர நான், அசகம், மந்திரி  
வெண்ணம் இவ்வாறுத்திரம் வருவித்து விழுத்தி அளவன் எட்டுவேளம்  
விசாரிப்பதொடு முடித்துக்கிட்டால், பார்ப்பொருடைய உண்மை ஒரு  
வழியிலாவது பண்புகள்வந்துசென்ற பொருளாவது இவ்வாறே அது  
வரவே அவை ஐயப்பாடுற்று அகையும். அகவினும் முதற்சந்தியாகிய  
முடித்தியே விளைய ஒருவகையாகக் குறிப்பிட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டும்.  
சிறுக்கொது தீர்வறியியெய்து தவினும் பரிக்க காய்காணம் என்று என்  
றும் உண்மையை வழியுத்தறுதற்கு எழுத்துக்கொடுக்க ஒரு நாடகபாத்  
திராவால் பாலாசகியிருத்தல்வேண்டிவெளின், கலாவையொரு ஒரு  
செல்லப்பொய் வேண்டும்; அவரது செல்வத்துப்படிண்டு அதுபளித்துப்  
பின்னர் வறுமைவந்துற்றதாலத்து அவரைவிட்டுப் பிரிந்து அவரை  
இதழ்த்தலமதிக்கின்ற பொய்க்கண்பர் ஒருவரே பாலா விருத்தல்வேண்  
டும்; பிரபுவுக்கு வேண்டியபரிடத்து இடித்து வரகூடும் அறிவுடைபொன்  
ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும்; உண்மையுள்ள ஒரு வேண்டுகாரன் இருத்  
தல்வேண்டும்; திச்சகம்பேசுவார் பல விருத்தல்வேண்டும் என்பது.  
செல்வப் பிரபுவானவன் கட்டாயமாக பண்பாயும் கட்டிக்கொய்தலான்றும்,  
திச்சகம்பேசுவரொருசுத்த தமது பொருளெல்லாமலித்தகாரணத்தினாலே  
பவருக்கு வசனமாவதற்றது எனவும்; தான கட்டாயமாகக்கருதியவ  
ரிடத்துச் சிற்றளவு உதார்ப்பு உதற்ற முயல்புபொய்து, அன்றினும்  
மறுத்தாரொன்று, பிரபுவை விழித்துவைத்தாரொன்று, பிரபு அன்றினும்  
கண்முன் விருக்கொது காட்டிற்றொகொளையும், ஆங்கு ஒரு பொய்

குறைய பகர்ந்தது எனவும், அவர் பொன்னுள் கிணையும்சேட்டை பது பசித்தவ மாநலினும், பொற்குணியகைத் தருதித்திலகொணவும், அவ்வழி ஒருசேனைத்தலைவன்சென்றவொவாவும், அவன் அப்பொழிம்பக்காரிநந்த பொற்குணியகைக்கண்டு கிணற்றாதின்றொணையும், அவனை அக்குணியகை யெய்தித்துக்கொள்ளும்படி பொது அதுமதிக்கொழிந்தகொணவும், அதனைப் பெற்ற பொர்வீரன் வந்திப்பரிதவித்து அறிஞரிமான் பிழலின்காட் டினைத் தாக்கித் தீரட்டாளவா பழித்தகொணவும், இங்ளாறே பிற வாரென பொருளை வகைகெய்த நாடகக்கட்சிவா வகுத்துக்கொண்ட பின்பு எற்றப்பெற்றியுதித்த ஐந்தகச்சிபாசப் பகுத்துக்கொள்ளலாம். செக கிறம்பியர் இத்தாறாறொன் "தீரட்டென்ப நிமோன்சரிவத" எனப் பொ ரிய ஒரு நாடகஞ் செய்திருக்கின்றார். அதன் கந்திமுதலி வற்றை எடுத்தி டிக்காட்டியுள்ளியுட் கூறலாம். சேதம் என்பது கந்தையை நாடகத்துக் கொள்ளி வேதித்திசுவத. பாதுகாபட்டாயிடுவகம், வானியொழும், குசுவசகரிவத என்னும் நாடகங்கள் இராமாவதாசப். பெருக்காப்பிழத் தின பாசகங்காரினமையல சேக்குக.

சி. இவ்வித, கனைய குறிப்புச் சத்துவம் அயிரியம் என்னும்நின்று உறுப்புக்களையும் ஆசாபத்துணர்வாம். ஒன்பது கவையகவண: சிசக் கவைய, அச்சச்சுவை, இழிப்புச்சுவை, அற்புதச்சுவை, இன்பச்சுவை, அவணச்சுவை, நகைச்சுவை, மிஷுக்கிச்சுவை, சூதுநிச்சுவை யென்பவா. இவற்றினுள் சிசுக்கிணை ஐம்புய்யடங்கிய அறிவாப்பால் சிசுத்துவது. இவர் கவயம் வெகுளி மயக்கத்தினின்று சீக்கியலாநாயல், யாவருள் வண்டிநகம் மாலுக்கும் அஞ்சார்; எத்தனை இவ்வியல்வாணியுள் இழித்துக்கூறார்; உலகி க்வாநத்திருத்தும் அதனைப் பொருளெவக் கொள்ளாக காணத்திலுர் பெருய்திவ் காட்டார; புதுணா, பொருளம், சி.வலம், ஆக்க யமகப்பா கிணியில்பொருள்கொண அறிவாபாசினுள், அவற்றிணைக்கண்டு விப்பி.புது; தன்பம் வந்தெய்துத் துவவுள்தத்துவ யுண்டயாதகிய இவர் இன்பத்தத சி.நாபாசர்; கவையகடர்; வெகுளசர். ஆதலினுள் மமகிணை பெண்புயிற் றெய்கிணை பொருள்கித்திரும் கவ்வை சீட்டத்து "கவையேவலுமை சி.கிணைன் மருட்டகம், வந்திப் பெருய்தியம் வெகுளி யுவககெயன், தம்பா லெட்டெ மெய்ப்பக லெட்டெ" எனத் தொல் லாசியிள் சீஞுத்துக்கழிய என்னவகை.வப்பாசியி மெய்கொண்ட. மூலா வழி சி.கொழி.புத்துச் கவயம் புழிம்க்கொடாக சி.கொ.வ அருள் பத்துத்

சோடாசுரிக் பூசையென்பது. இக்காயணத்தினுற்றான் "பண்ணைத் தோன்றல்: வெண்ணுக்கு பொருளுஞ், கண்ணிய புதலைய ளானுள் சென்ப" என முடியுமாடிலைந்தருள் தருமிவமன்வரு முதலையினுள் நாடகாடகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்ணிக் கெட்டுந் காமதகனும் இம்பரிசீலாபாட்பு ஊட்டுடாந்திய மெய்ப்பாட்டுலொகையை புணர்ந்தபுருந்த ஆசிரியர் தொல் நாப்பியலுள் கதியினைவ ஓங்குகவையதறு ஓதலாசிரிசுள். "ஆங்காண யோசுபா லாக யோசுபால், உடைவா டீன்புற ஹெய்க்கலை யருளல்" என ஊற்று நுக்குநாள் கரியிலை கூறப்பட்டது. துன்பது. சவாலிணர் ஓங்குகவிய கரியிலையொழித்து ஓழித்தவையற்றதைக் கூறுகலின் மெய்ப்பாடு எட்டாவின.

க. இவற்றினால் துன்பர் (உணவை), சுவை, சிவப்பு (மருட்டை) என்தமமூன் அம் ஒருபலையி யமத்திரிவாய்ச் சார்ந்து பித்தலை. கிராம, வெகுளி (சுருதிமம்), அலவல் (அழுவாய்), அச்சம், துவிவாய் என ஆவர்க்கும் ஒருபலையிப் புறத்திரிவாய்ச் சார்ந்து கிணைய. அகத்திரிவாய் ஆள் விழுமலை புறத்தம் புறத்திரிவாயினர் இன்பமுதலிய மூன்றும் ஒருபலையிற் சேர்த்தவையெனினும் பெருவாய்புறம் இவ்வறு வகுத்தும் கொள்ளுமளவு எய்தியகேதாப் திழுக்கென்கை. அமத்திரிவாய்ச் சார்ந்து துன்பர், சுவை, சிவப்பு) என்தம மூன்று மெய்ப்பாடும் தொற்றுகின்ற நாடகக்கம்பி மேலுட்டார் கமிடி (comedy) மெய்ப்பர்; புறத்திரிவாய்ச் சார்ந்து விழுமலை வலவதும் கிணையகிற்ற நாடகங்கை மேலுட்டார் விழுமலை (tragedy) மெய்ப்பர். இவ்வறு நாம் முறையே வேத்தியல் பொதுவிய வெள வழுக்கலாகும். "காடுகெழுநகல்க்குப் பாயுமட்டன் கொங்குக்கலா புலவது கிணையமையச் சிறப்புறம்கூழி ளழுத்திரிசு றுநிம் கொற்றவையகியாசிய மெதலியற்குத்தும், வெற்றியட்டயர்க்க வெங்குத்தம் குருக்ப்பயிமொதுற்றி வேலிவ வழுத்திரிசுறும் கார்த்த மாயிய மெதலியற்குத்தும் ஒருபலை பொப்பெனற்குசிய பொதுன்பற் கூத்தே பண்ணை புண்புத்தில் சிறுணுடி என்தம் மொரால் வழுக்கப் பட்டது; சிறுணுடி மெண்ணு கொங்குக்குப் பொருள் "ஆட்டிமறிக் கரிமம்" மெய்ப்பது; உண்டாட்டிதமயவாயிடு துவிசை (Dionysus) ஊக்கு வேலிவையிசைக் கொண்டாடுக்பரலத்து, ஒரு ஓட்டிசைவாய் பரிசெறுத்தி அத்தமயவற்றிவது மெய்ப்பிசைத்திரையும் அகண்ப் பாவற் திரிவா அருவையுக் கூறுவதே சிறுணுடிக்கு உரியபொருளாயிருத்தது

எனவும், வெளிக்வேள் துடுபு தயவ்சன் என்னுக் தெய்வத்துக்கு விழாச் கொண்டாடுங்கலவர் மாலும் புள்ளுநர் தூண்பெயிவகியர், வார்ப்பாடலாநலினும் அள்ளலுத்த உண்டாட்டினுற னளி லிவ னி னெறும் பாறுத் குரணுக் காலு மாடிப் பகியிகத்த காமநகர்யோரு மாசிய இலையாருண மல ன்லத்திற் மலகையும் களவழர் தேநாந்நலவது இயல்பேயம்; களகச்சுணையும் உலககச்சுணையும் கிழறத்த காடகம்வர் கமிடி எனப் பரிவல; இச்சொல்லுக்குப்பொருள் சிறுதடிப்பாட்டு, பண்ணிப்பாட்டு என்று கொள்ளலாகும்," எனவும் பாட மேற்றினைச் செல்வம் என்னும் தொடர்நிலையுடையதினும் கூறியன ண்டி ஆராயத் தக்கன்.

உ. மாலமாய வாராயுமி தந்துர் "கணகச்சுப்பிற் பொருளும், அழகின் துயர்ந்த பெயிடிணர்வுள், அது மணத்துப்பட்டவழி உண்டத் து சிகழும் குறிப்பும், குறிப்புகண்டிற்றந் உண்டத்தந் கண்ணாரும்படும் மெய்ப்பயிற்சிறித்தது முதலாக உயர்ச்சின்கண்வரும் வேறுபடசகிய சத்துயக்களுமென வள்கககி, அச்சுவாய பெட்டேய்க்குட்டி, ஒன்று காணரு செய்த உறழ முப்பத்திரண்டார்," எனப் பொருளநிகராயுலா யகியியர் கூறினர். கணகச்சுப்பிற் பொருளைப்பின் சுவையுணர்வலவும் இருவேடகிலணுகலவுத்த ஆராய்த்தமைக்கு அவர் கூறிய மானாக ளீராத் தருவாய். "கணாயுர் அச்சுழ முகலாயி உணரவு முத்காநத்து உலகியலால் அழிவயெனமுலால் அயர்ந்துக்கு ஏதுவாசிய பொருள் சிறு கண்டவழித் தேதான்றிய பெயறயுணர்வுகல் அவ்வசகலவெடைப்பிற் வேம்பெண்ணும்பொருளும் களவெணுமெயிடிபும் தலைநிபத்தவழியன் ளது வகப்புச்சுவாய சிறுவாத துபோல், அப்பொருள் கண்டவழியல்வது கலையர் அச்சுழர் தீதானு. ஒழிந்த காமமுநலிவலாயும் அவ்வ. இக் கருத்தேயழிப்பிற் சித்தவலத்து காடகதொர்செய்த ஆகிரியும் 'இருவாக நிலத்தி லியல்வது சுவையல்' என்றுசொன்பது. இனி இருவகையில வேண்டல உயர்யுமன்செய்தது காலேயர்ச்செய்துநலன்செய்வெளின், சுவையென்பது ஒய்ப்புணுறையெ மாலகலன் வேர்புயலாவத்தவன் அழித்த வகப்பிலினை வவுளர்சிறுநுற் சிறுவலாயன், இவன் வகப்புச்சுவாயத்தா னெனக் கண்டுணர்வரினும் அறிவதன்மதி; அதுபோல அச்சுத்துக்கு ஏதுவாகிய திருமொருவ கண்டு அஞ்சி லுடியருகின்றொருருவன் மற் பெருவால் கண்டவழி இவன் வள்கொழித்தபரிமா முநலாயிலகண்டு



அஞ்சினு வென்றழிவதன்வது வன்னெயிற்றயிவகினைத் தான் காண்டல்  
 வேண்டியதல்லது; தாய்கண்டானுயின் அதுவுஞ் சுவையெவையெயும்  
 மூகவே அஞ்சினுனைக்கண்டு ஒருநனுக் உருணெய்ததும் கண்டேமர்க்குப்  
 பிறநபதசநி அச்சம் நிறையநாகலைன் உய்ப்பேபன் செய்தது நான்கே  
 னுய்த்த அழியின்பெற்றியந் செவ்வநாகலின் இருவகை நிலமென்ப  
 பரிவா காணப்பொருளுஞ் சுவைத்தேரது யென இருவேந்ததும் நிகழு  
 மென்பதே பொருளாதல்வேண்டிமென்பது.” சுவைக்கப்பிசும் பொரு  
 ளும் சுவையுணர்வுக் கூடியவழிச் சுவையிறக்குமென அறிந்தபும்; குறிப்பு  
 ளன்பது இவற்றின் வேறுபட்டதேவெனின், “குறிப்பென்பது, வகப்  
 பின் சுவையுணர்வுதிறத்தவழி வெறுப்புமுதலாயின உள்ளகிழ்ச்சிபோல  
 அந்நகரும்கண்டவழி அவற்றை நோக்காது வெறுக்கும் உன்வ  
 லிதழ்ச்சி” பரதநினும் இது சுவைக்கப்பிசும்பொருள் சுவையுணர்வு என்  
 னும் இரண்டினும் வேறுபாடு என்று அறிதல்வேண்டும். சத்துவம்  
 என்பது, அவ்வுள்ளகிழ்ச்சிதிறத்தவழி வெறுப்பினின்றிக்குத் தலை  
 சிவ்வுவதுபோலத் தாமே தோன்றும் மிக்கமுதலாயின. அங்மொன்  
 தோன்றிய சத்துவத்தைப் பிறநுக்கறிவுதத்தும்பொருட்டிப் பாவகப்  
 படுத்ததஞ்செய்க அவிநயம் எனப்படும். இவற்றை யிகளும் தெளி  
 யறாநின்றபொருட்டி மனவாச (Psychology) முடிய சுவைநிறைத்  
 தருவாம். காட்டறக்கன்ற ஒருமகன் ஒரு நோய்க்காப்புநிலைப் கண்டான்  
 கண்டபரத்திரத்தி வலனுள்ளத்தே மகாயுணர்வு தோன்றித்த. அவ்  
 வியேக்கவச தன்னுடைய வெறுப்புமென்பது அவன் எண்ணியவழி  
 அச்சம்குறிப்புத தோன்றித்த; அச்சம்குறிப்புத்தோன்ற உடல் மிக்க  
 மாகிய சத்துவத்தோன்றித்த. இங்மொன் அஞ்சிய மொன் பின்னாவில்  
 காடகவாக்கத்து முன்னிற் தான் அதுபயித்த சுவையுணர்வைப்  
 பிறங்குப் புலப்படுத்தமுயன்றவென்றிற் பாவகமாகிய அழிநயம் பிறக்  
 கும். ஆநின்பச்செயிற்றியனார் சுவையுணர்வையுஞ் சுவைப்பொருளைபும்  
 ஒன்றாக அடக்கிற் காண, குறிப்பு, சத்துவம் என மூன்றன்றவர்; அந்  
 நயத்தைத் தனித்துக்கூறார். குறிப்புத் சத்துவமும் சுவையுணர்  
 வடவ்வ “எண் ளுன் குயெயருளுள்” எனச் சமுத்திரமொலத்தலின்,  
 “நாயீன் : மரும் பரிந்து நுண்டே” என ஆநிவற் தெரிவ்கப்பியனார்  
 கூறினார்.

அவன் சமஸ்கிருதசூளாமங்குடிப் பொருளதிகாரவுரைப்பொசிபர் கரட்டிய நான வொதுவொளி. "சமஸ்கிருத ஜாஸிகாரியின்மைபின் னண்டிக் கூறியதில் னொன்பது: அகற்கு விசுவமுண்டலின் மூன்றினவொட்ட ஹஸ்ஸஞ் சார்த்திக் கொள்ளப்பட்டிம். அபிதலஸ்துடம் அந் துலயைப் சீகிஞ்ஞாப்பெயற்பலகையில், னண்டி உளகனாழங்கி ஹட் கொல்லியதிலொன் பது. ஹழிக்த ஹட்டிம் உளயெனகாநிற் கூறினான்" என்பது.

அ. நான, குறிப்பு, மத்துவம், அநிஸயம் னண்டம் இவற்றினது இவர்களைந்த இப்பிரிவினான் தெரகுத்துக்க. மயாய்; மேல் னிழ் ஹக் காட்டி பரினான் இவ்வியங்காட்டி கிரித்தினிணக்குவாம்.

நவக:—“என் னவமை யோதமை யட்டெண்  
மன்வப் பட்ட நகைகள் தென்பி”

என்வல் என்பது இசுழ்க்கி. தான் பிறவையென்றிகுருதல், பிறநால் வன்வப்பட்டவழித் தான் நகுதல், இளமைபாற் பிறரை கருதல், பிற சிளமைசண்டு தான் நகுதல், தன்மேலதையவாற் பிறரை நகுதல், பிறர் பேயதையமெய் நனாக நகைதேவன்மூதல், தன்மடத்தால் நகைதோனறு தல், பிறர்மடப் பெருவாக நகை தெவன்மூதல் என நகைக்குறிப்பு எட்டாகும்.

“நகைவ் னவமை. எட்டிற் கலை  
மீலயபெ நையது பிறர்வை யுடையது  
கோட்டிய மூகத்தது.....  
விட்டிடுளி புருவமெளி விவையது புடையது  
செய்யது பிழிதல் பேயதோ நிப்பக்சன்  
நையமில் புலவ சாய்க்தன வென்பி.”

அழகை:—“இனிவே பிழிவே யகைவே யறையவென்  
விவ்வில் கொண்டை யழகை என்வே”

இனிவேவன்பது பிறநான் இசுழமாட்டி எளியனாகல். இடிவென்பது தர்வையுந் தாயு முதலகைய சுற்றத்தாராயும் இன்பம் பயக்கும் ஹக்ச்சி முதலையநிறையும் இழத்தல். அகைவென்பது பன்வட சீலமை கெட்டு வேறொருவாளுவிவருந்துதல். வறமையென்பது பேசுக்கூறப்ப் பப்பெருத பற்றன்மை. இவை நன்குக் தல்கட்டெசுன்றினும் பிறன் கட்டெசுன்றினும் அளமையென்பது.

“அவையத் தவிய மறிவரச் சிவப்பித்  
 மலையெயி புணர்ந்த கண்ணீர் மாரியும்  
 வாகிய தீர்வையும் வஞ்சதிய செவயம்  
 டடழி மீகிம்பையும் பிதற்றிய சொந்தம்  
 சிவநாக யழிதலும் தீர்வையில் சிவலிழம்  
 பெலையின் ஞானம் புணர்ந்திவர் புலவர்”.

இளியார்—“ஞானியே பிலிபிய வஞ்சக பெண்ணையோ  
 ஞானப்பற வந்த விளிகா ஞங்கே”

புறப்பு வினி, வஞ்சகம், மென்மை பென காங்கு பெருஞ்சம்பற்றிப்  
 பிதற்றும் இளியார், இவை ஞானியைப்பெலக் தவிய, டடவந்தியை  
 யும் பிதற்றும் டடவந்தியையும் பற்றி வட்டமததுண்டய.

“துதிவி னவிய மிவந்த காலை  
 மீகிம்பி, கண்ணு மெல்துபறம் போதலு  
 மொடுக்கிய முசுமு முகூற்றாக் காலைத்  
 சேர்ந்த வாகையுந் தென்னிரம் மாவையு  
 சேர்ந்தை மென்ப தெரியநீர் தெனீரே”

வருடிகை—“புறமை பெருமை சிறமை யாக்கமொடு  
 மீகிம்பிசெவா மருடிகை காங்கே”

புதிதாகக் கண்டனவும், சுழியப் பெரியவாயினவும், இறப்பச்சிறிபன  
 வும், ஞானம் ஞானப்பித் தீரிந்தனவுமென காணும்பற்றி கியப்புத்தெரன்  
 தார், இளவயும் தக்கட் டேரன்றினவும் பிதற்கட் டேரன்றினவுமென  
 வட்டமததுண்டய.

“அற்புத வலிய மறிவரச் சிவப்பித்  
 சொத்தோர் ஞாடயது சேர்ந்த வகயது  
 மெய்மயிர் குளிர்ப்பது விவத்தக வகடடா.  
 தெய்திய விவமத்தலும் விழித்தலு மிகத்தென்  
 கறையில் புலவ ஞாத்தகா சென்ப”

அக்கம்—“அணங்கென்பா பெயும் ஆதழும் பாய்நீர் கருமிய புதினென்கண  
 பிணங்கல் தலை வந்த காங்கே”

“அணங்கென்பா பெயும் ஆதழும் பாய்நீர் கருமிய புதினென்கண  
 ளும் கீரயப் பாலநும்பிறநும் அணங்குதற்றெழிவா கியகுவந்தின் பெண்  
 டர் முதவையினும் மருதிசைத்தொடக்கத்தனவு மென்பபற்றி, கிணக்

வென்பன ஷரிமாமுதலாகிய அஞ்சுதக்கவை. கர்வமென்பார் நீத்தொழில் புரிவார். இவையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினார். பிணங்கல் வான அச்சமென்றதனால் முன்றையபோல விவை தண்டப் போன்றதும் (பிறங்கட் போன்றதுமென்னும் தடுமாற்றத்தினால்) பித்திரபொருள்பற்றியே வருமென்பது”.

“அசா வலியை மடியல் காலை  
 யெடுக்கிய வடம்பு எடுக்கிய நீகையு  
 மாவகிய கண்ணைக் கண்டிய வுணவு  
 கால்தவா வுடைமையுள் கைபெதிர் மறுத்ததும்  
 பரந்த வெக்கமு மிசைபவர் பினகிய.”

பெருமீதம்:—“கவலி தமகண்ணாயின சொடைபெருங்  
 கொல்லப் பட்ட பெருமீத கால்கே”

“கவலியும் தமகண்ணாயும் புகழும் கொலையும் என்னும் நான்கும் பற்றி வீரம் பிறக்கும். இச்சூத்திரத்தினால் வீரத்தினைப் பெருமீதமெனக் கொண்ணினான்; கவலியா? கவலியென்றும் ஒப்பவில்லாது பேரெல்லியாக சிற்றல் பெருமீத மெனப்படும் என்றற் கென்பது. கவலி யென்பது தவ முதலாகிய வித்தை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கவை கண்டகிடத்து அஞ்சாரணம். இவையென சொன்பது இன்பமும் பெருமும் இறப்பும் பம்பு (பெரும் பழிவெள்ளையென) செய்வாரணம். கொலையென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய கண்ணப்பொருளும் கொடுந்தம்”. இது தன்குடொன்றிய பெருமீதம் பற்றி வரும். சமற்கூறிய கால்களை அஞ்சுதக்கவை கண்டகிடத்து அஞ்சாரணமாகிய தமகண்ணை அடுக்காதது முன்னணிபிரிந்தும் பேரெல்லியானது பெருமீதத்தைக் குறிப்பது. இதனியல்பைப் பின்வருஞ் சூத்திரம் கூறுகின்றது.

“வீரத்தவை மலியும் விளம்பும் காலை  
 முகிந்த புருவமுக்கு விவந்த கண்ணும்  
 பிடித்த வானும் கைத்த வெயிலும்  
 படித்த வுதிக்கு அருட்டிய குதலும்  
 தின்றுணை வந்த கொத்துல் பவகவையா  
 பெண்ணைச் செல்லா விசுத்தியும் பிதவம்  
 கண்ணு மெல்ல கண்ணுணர்ந்தோரே”

வெகுளி:—“உயர்ப்பறை குடிசை ஊர்கொள்வெய்ற  
உயர்ப்பு உத்த வெகுளி காங்கே.”

உயர்ப்பறைவென்பது, காரஞ்நாறத்ததும் ஊன் குறைத்ததும்முதலாகிய  
பிணை; குடிசைகொன்பது, நாயமும் மற்றமும் குடிப்பிதும்பும் முதலாகிய  
வற்றுககட்டகெடுகுத்தும்; ஊர்கொள்வென்பது, கொள்ளெண்ணெய்க்குத்தன் முத  
லாகியவை; கொள்ளென்பது அறியும் புறமும் முதலாகியவைவற்றைக் கொண்  
டவாகுத்தன். இது பிறன்கட்டேடான்றியவொருன்பற்றியும்.

“வெகுண்டோ ஊர்கொள்வெய்ற விளம்புக் காலை  
மதுக்க காப்பு மணிக் யாப்புக்  
தமிழை புறமுருகு சுட்டிய விசுவம்  
மகந்தினை வுள்ளெடுவெ ஊர்கொள்வெய்ற  
புண்டா கொள்ளெய்ற உயர்ப்பறைக் கொளவே.”

உவமை:—“செல்வம் புலனை புணர்வு விளையாட்டென்  
செல்வ வித்த வுயைக காங்கே”

செல்வம் என்பது துணர்ச்சி. புலனைப்பது எண்ணிப்பயனாகிய அறி  
வுண்டமை. புணர்வு காமவெருவர் கருத்தொத்தன். விளையாட்டு யாழை  
குளையைக் கரவு மரவும் பரிபிகர்க்கவருத்தன். கண்கட்டேடான்றியவொரு  
பற்றியும் பிறன் கட்டேடான்றிய இன் னம்பற்றியும் உவமை பிறக்கும்.

“காம வுள்ளெய்ற கருண் காலைக்  
தாயன் குடிக்க வுயைக் தொழிலும்  
காலைக கலந்த மடைக்கறணம் கவின்பெற  
கூசன் முதலயல் சிதலிவா வரும்புது  
மலர்ந்த முடிது மிசுத்தமன் இளவியுக்  
கவர்தள பிறவுக் கடைப்பிடித் தாரே.”

நடுவுநிலை:—“கொஞ்சகன் செழியினுஞ் செத்தினும் கொழினு  
கொஞ்சஞ்சொர்க் கொடா நிலை.”

இது காம முதற்கூறியவொடு காம வெகுளி மயக்க நீக்கினார்  
எண்ணை நீக்கவது.

“கொடுங்கு காலை எடுக்கிலை பவ்வைக்  
கொட்டா டறியாக் கொள்ளையு மாட்சியும்  
அறத்தரு கொஞ்சமும் ஆறிய விழியும்  
பிறந்த காட்சி நீக்கிய சிவையுக்

குறிப்பின் குணம் தருண்க மிவ்வந்  
 தனகமிக புண்டமையுந் தன்னை என அடைவையுந்  
 அவத்தம் கருமையும் அன்பொடு புணர்ந்தலும்  
 உண்கயொடு புணர்ந்த கொக்கும் உறிப்பும்  
 விவக்கா சென்ப வேண்டுகொழிப் புலவர்."

க. வள்ளல்முறலாக விளையாட்டு இறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட  
 முப்பத்திரண்டும் ஒருபாறாக உடைவா, இன்புறல், கிஷ்கிணிக, அருணல்,  
 தன்மை, அடக்கம், வலாகத், அன்பு, மகம்பிகல், கலிதல், குழ்ச்சி,  
 வாழ்த்தல், காணுதல், தஞ்சல், ஆற்றல், கலவு, முனிதல், விளையல்,  
 வெருஉதல், மடிமை, கருதல், ஆராய்ச்சி, வினாவு, உறிப்பு, கையாறு,  
 இக்கணம், பெச்சாப்பு, பெருமையு, விவத்தல், ஐயம், மிமை கடுக்கம்  
 என்னும் இளவையும் பெய்ப்பாடும் மேற்கூறியவற்றின்பொருண்வைய  
 வல்லாதனிடத்தா. இவற்றினிடம் நிலவற்றக்கு முன்புதேயர் கூறிய  
 இலக்கணத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இன்புறல்:— "இன்பொடு புணர்ந்தோ னவிய மியம்பித்  
 தன்ப நீங்கித் துவர்த்த யாக்கையும்  
 தாங்கித் தரும்பு பெருமதித் துடைவையு  
 மயங்கி வந்த செவடினி புண்டமையும்  
 அழுதார் குறுத்த சொற்பொடு அடைவையும்  
 எழிவெடு புணர்ந்த கருமல குடைவையும்  
 கல்கக்சேர் தன்ற தோண்மர் புண்டமையு  
 கல்ககெழு புலவர் எழுவ சொன்ப."

இதனொடு தொடர்புடைய உவந்தேனைநிலயம் வருவது:—

"உவந்தோ னவிய முணர்ந்தும் கால  
 சிவத்தினி தாகிய கண்மல குடைவையு  
 மினிதி னியன்ற அள்ள முடைவையு  
 முனிவி வகன்ற முதுவளவை புடைவையு  
 மிருக்கையுந் செதலுந் கணமும் மீடவும்  
 தருஞ்சு... எனமர்ந்த குறிப்பிற் தந்தோ."

அன்பு:— "அன்புக்கு முன்பொ வடைக்குந் துறவரை  
 புண்கலைப் பூச தரும்."

அடக்கம்:— "குருமையு எனவையொ கல்கதடக்கம்."

"கல்ககத்தா கத்தடக்கம்."

தன்மையு—“உலகத்தோடொட்டவொழுதல்.”

புறவர்:—“பொய்யின் கல்கிப் புலவோ நாய்க்க  
சிய முற்றே னவிய முரைப்பின்  
வாயு வாய்பு மடவியி னோக்கரும்  
பீட்டி புலவும் பேசா திருத்தலும்  
பிறழ்ந்த செவ்வையும் வரன்றிசை நோக்கலும்  
அறந்தலன் பிலவ யலிந்திசை தோடுசை.”

அழககாநாமம்:—“அழுந்தா னடைவோ னவிய முரைப்பி  
நரிழக்கொந் புணர்ந்த விவையொரு குடைமையும்  
கடப்பிய வாயுந் கோடிய வுதலும்  
ஒம்பாது விதிக்கும் கைவகை புடைமையு  
பொருளக் கவிய வெழுதி புடைமையு  
கரண மின்றி மெய்ந்தருக முடைமையு  
மெய்வெழு புணர்ந்த விவையு மெய்யு  
மெய்யு மெய்ப பொருத்துமெயிற் புலவர்”

துஞ்சல்:—“மஞ்சர வின்றே னவியவர் தணியி  
னெஞ்சுத வின்றி யருபுடை மருந்த  
மலர்ந்துந் கவிந்தும் வகுபடை விவந்தியும்  
அவந்தவிந் புடைய வாத்ருக மருதம்”.

மடியு:—“மடியி னவியவர் வகுக்குந் கலை  
வெடியியவொ பவகொட்ட வலிநிக வுடைமையு  
முறி விவிர்த்தல முனிவொடு புணர்ந்தல  
வாண மின்றி மாய்த்துமடிர் திருத்தலும்  
விணியு மின்றித் தோந்த செவ்வோ  
டணிதரு புலவ நாய்க்கை செவ்ப.”

மெய்குறியவற்றுள் வெகுண்டு வ னவியம், ஐயமுற்றேனவியம், நாயினவியம், அழககாநாமையோ னவியம், இன் னிமரேபுணர்ந்தா னவியம், அந்தாபிவருணவியம் வன்பனவற்றேடு களித்தோனாசி நாய், மெய்வழந்தருவவியம், குஞ்சாருமுற்றேனவியம், சிந்தையுடர் மட்டையவியம், இன்மயிளுணர்ந்தேவவியம், செத்தேனவியம், மலரேபவியம், மட்டையவியம், பவிர்த்திமட்டையவியம், மெயிற் துணர்ந்தேவவியம், வாயமுற்றேனவியம், வகுத்தமுற்றேனவி வாய், கண்ணுமுற்றேனவியம், தலைநெய்முற்றேனவியம், அழகுறிய

பட்டு... சண்டியம், சீதமுத்திரேனவியம், வெப்பமுத்திரேனவியம், நஞ்சுண்டேனவியம் என்பன இவற்றையும் ஒருபடியாகவையதது ஒதுவர் நடாதுவாசியியர். எஞ்சியவற்றின் இலக்கணத்தை ஒழியியுட்புயர்.

80. இனிப் பொருள், சாதி, யோனி, விருத்தி என்னும்வன்களை யும் ஆராய்வாம். அவற்றால், பொருளாவது வான்குலவைப்பெயும். வண்ணம்? அறம்பொருள் என்பும் விடென வான்கும்-தீதம்பி பொருளெனச் செப்பினர் புலவர்."

சாதி வான்குலவைப்பெயும். "அறமுத னான்கு பொன்பவர் வையு, முறமுத னான்கு முன்றோ னுதம்" என ஆசிரியர் செயிற்றியுள்ள கூறினாநாதினும் அறமுத னான்குபொருளும் ஒன்பதுவகைக்கவாலபும் பெற்றவகுவது அற்குனர் சாதி. "அறம் பொருள் என்பும் அறம்சாதி" "அறம்பொருள் வானியர் சாதிபெயர் தவறா." "அறமுத குத்தி வகையுதம்" என ஆசிரியர் செயிற்றியுள்ள கூறியவாற்றால் சீனயமுத சாதிபு அறிகுறியென்க. இவை வான்கும் வடகமேயாம். வ பொழி வார்த்துப்பற்றி கடகம் பிரயணப்பியணம், பிரகாரம், அக்க மையப் பொயிட்டுவழக்குததும் பொருளும். "அவ்வதாரம், வடகம் பிரகாரம் பிரகாரம், ஆடிய பிரகார மன்கு கொன்றே, பொருப வந்து வுணர்ந்திடு னோ" என்கு ஆசிரியர் வழிவாணனார்.

யோனி வான்குலவைப்பெயும். உன்னோன் தலைவனான உன்னதேர் பொருண்மேற் செய்ததும், இன்னோன் தலைவனான உன்னதேர் பொருண்மேற் செய்ததும், உன்னோன் தலைவனான இன்னதேர்பொருண்மேற் செய்ததும், இன்னோன் தலைவனான இன்னதேர்பொருண்மேற் செய்தது மென விவக; என்ன? "உன்னோர் குன்னது யின்மேற் குன்வது, முன்மோற் கின்வது யின்மேற் கின்வது, மென்ன துரைத்தல் மொனியருள்" எனாராகவின்.

விருத்தி வான்குலவைப்பெயும். அறம் சாத்தவாதி, ஆபடி, வக விதி, பொருள் விவக. இவற்றால், சாத்த வதியாவது அறம் பொருள் வான்கு இவ்வ மானிடர் தலைவரக வகுவது. ஆபடியாவது பொருள்



பொருளாக வீரநாயக மானிடர் தலைவராக வருவது. கூகிக்கியாவது கலாய் பொருளாகக் கரமுநாயகிய யக்கள் தலைவராக வருவது. பாசநி நிருத்தியாவது ஆசநாயக்கர்களால் அமாராஜன பதிகேரோடலும், இது தெய்வநிருத்தியெனவும்படும்.

கச. பதிகேரோ லாடலாவணம்—

“உலடமயயி ராணிமரன் லல்லிவந்த கந்தன்  
குடைதமயா லல்லிவந்த கும்பஞ்—சுடர்விழியாத்  
பட்டமதன் பேடுகிருப் பானமாரன் பாண்டரக்கல்  
கொட்டலிவை லாண்டபதிகேரோ கூத்தா.”

இவற்றி விலக்கணஞ் சிவந்தபதிகளவத்துக் கடலாடுகாலதாவினுட் சுடரப்பட்டிருக்கிறது. அதனை வணங்கித்தருவாம்.

“மரமேன் பாணியும் வருணப் பூதர்  
கால்வகைப் பாணியும் லென்பெறு கொள்ளை  
வானூர் மதியமும் பாடிப் பின்னர்ச்  
சீரியல் பெரலிய வீரல கீவல்  
பாசநி யாடிய பாசநி யாசநத்தத்  
நிரியு மெரியுக் கேதவ் கேவண்ட  
பெருமுகப் பெயல் பேவல் கேட்ப  
குணமயல சொகுத்திற் குக கேவசயிய  
விலமயல குடிய கொடுகொட்டி உலடலும்  
தெய்லா லிவந்த திசைமுகன் காணர்  
பாசநி யாடிய விலம்பான் டாககமும்  
கந்தமல் வந்துப் படந்தந் மாத  
அஞ்சல வண்ண குடிய வாடல  
நாலியத் மதாருகிய மடியாற் கடந்த  
மல்லி துடலு மாக்கட லாடுக  
எச்சநிலைய யாக்கந்து விகித்து குண் லிவந்த  
குந்திலிக் கடர்கேர குடிய தடியும்  
பலவீழ்த் தவணர் லெய் தெய்தக்  
குடைவீழ்த் தவறா குடிய குடைபும்  
வாணல் பெருந் மதுகேடை கடந்த  
கீணில மனங்கேர குடிய குடலு  
மண்கணம் திரிக் தெய்வமயக் கோலத்துக்  
காம குடிய கேடி வாடலும்

காங்கின வடிவன் எகீந்தொழில் பொருதன்  
 மாயவி லாடிய மரக்க ளாடலுஞ்  
 செருவெங் கோல வடிவன் சீங்கத்  
 திருவின் செய்யெ ளாடிய பாணியும்  
 வயலவழ நின்ற ஊடக்கு வாயினு  
 ளயீசாணி மடங்கை யாடிய கண்டமுற  
 முவரவ ரணிபுட ளவசைர் கொன்னையி  
 ளிவையும் மறதமு சீங்க மாயிற்  
 படுகொடலும்.”

அந்நித்தம் ஊடகத்தினுள்வே மேற்கூறிய பதினொருடலுள் நான்கு  
 ஆடல் காணப்படுகின்றன. காமன்மகன் அந்நித்தனைத் தன்மகன்  
 உலகு காண்பதாக வானுசரன் சிவநாவத்தான், அந்நித்தனை  
 விநறைய மீட்டகநாடு அவனை கோ ளன்னும் கதாதிதியிற்சென்று  
 மெய்க்கந்த செழுமுடிபண்ணும் பஞ்சலோசங்கனாலும் மண்டகுஆடல்  
 செய்த சூ க்கொண்ப் அடியகத்தாக் குட்க்கத்து, சாணனுடைய பெரிய  
 கதரின் வடக்குவரலிற்சான் உலாதாகிய வலிவிட்க்தே பின்ன அபிசரலி  
 மடக்கை உழத்தியிர்கொலத்தேரெ ஐடியகத்தாக் கண்டபமெண்படுவது,  
 அந்நித்தவண்ணாசிய கண்ணல் மல்லர்கொலவராக் சென்று வானனை  
 உயிர்பொக தெரிந்ததற் தெலிற்றை கூத்து மல் காண்படுவது, தனது  
 மகன் அந்நித்தனைச் சிறையீட்டிக் காமன் ஆண்மைதிரிந்த பெண்ணைக்  
 கொலத்தேரெ கோலவாரிதியி ளாடியகத்தாக் பெரி காண்படுவது,  
 அந்நித்தவண்ணாடிய ஆடல் பத்தின், நஞ்சான் வஞ்சகத்தின்வந்த யானை  
 மின்னோட்டை றுசித்தற்கு தின்றடியு கத்து அல்லியத்தொகுதி பென்  
 பது, கொடுகொட்டியும் பாண்டாக்கழும் திரிபுமெரித்தகாலத்தினே  
 இறைவனுடிய கூத்து. “தேவர் திரிபுமெரியவேண்டதகால் வடையை  
 பெரியைத் தலியிலெயுடைய பெரியும்பு வவர்கொ ட்வாநிலே அபுரத்  
 தில் அடிவன் வென்னுகிழந்த வேண்பளிக்குவையாகிய பரதியாக்கத்தி  
 லே (பாதி-ஊயளி, அவளாங்கம்-கடுகாடு) உணமவன் ஒருவற்றின  
 காப்பின்று பாணி தூக்குச் சி கொன்னுர் தானக்கலைச் செலுத்தத்  
 தேவன்பாவரினு முயர்ந்த இறைவன் ஐயலுண்கத்தநற் கைகேட்டரின்று  
 ஆடியது கொடுகொட்டி” பென்பது. தேவானமைந்த தெரிந்முன்  
 சாதியாகிய திகைமுதல் காணும்படி. பாதிவடிவாகிய இறைவன் வெண்  
 னிற்றைபணிர் தாடியகத்தாக் பாண்டாக்கம் காண்படுமி. சூபத்தின்  
 மரமாயாகிக் கருங்கடவிளையுதிர்க அடிவது. வெற்றுருவாகிய வஞ்

சந்தை யறிந்த முருகக்கடவுள், உடலினடுவே திரையே ஆரங்கமாக  
 நின்ற துடிக்கொடியாய்குத்துத் துடிச்சுத்து. அடிணர் தாய்போர்  
 செய்தற்கெடுத்த மனடக்கலங்களைப் போலிநாற்றுது போகட்டி வருத்த  
 முற்றவையினே முருகக்கடவுளானவர் தமது குடைவைய முன்னே  
 சரபித்து அதுவே ஒருபாகவெழிவினாக நின்றடியு குத்துக் குணம்  
 கூத்து, சரபுநினைத்தையுடைய அடிணர் வந்தசுத்தாந் செய்யுந்  
 கொடுக்கெழினைப் பொருளாய்த் துர்க்காமேய ஆடிய கத்து மாக்கால்  
 வண்ணம் பெயவையுடையது. அடிணர் வந்தசுனைநொய் மய்ப்பு தேன்  
 முதுகியலாகப் புகுதல்கண்டு அம்மை அவநினை உழந்திக் களைதற்கு  
 மாக்கால்கொண்டு ஆடினாதுவினொய் மாக்காலடையிற்று. அடிணர்  
 போர்செய்தற்குக் களமந்த போர்க்கொவதிகாந் போலித்து விழும்படி  
 செய்பவராகிய திருமகன் கொல்லியபாறையடிநாயின்று ஆடிய  
 கூத்துப் பாவை பென்னு மாடலாகும். “மாயோன் பாணியும் வருளாய்  
 பூதம், வல்லகைப்பாணியு கலம்பபுற கொள்வக, வானூர் மதிபழம்  
 பாடி” என்பதனை ஒழிந்தினுள் ஆராய்வாம்.

கட, துளி எஞ்சினின்ற செல்வ, செல்வமாக, வண்ணம், வரி  
 யென்னம் காண்கினைபுடி ஆராய்வாம். செல்வ முன்றி வகைப்பதும்;  
 உட்செல்வ, புறச்செல்வ, ஆகாயக்கொள்ளென; அருவா முவறையே கொஞ்  
 சொடுகரும், தேட்போர்க்குரைத்தல், தானேகூறல் என வினாவ.  
 “கொஞ்சொடு கூறல் தேட்போர்க் குவரத்தல், தந்தீசம் வாவறியு தானே  
 கூறெனல், தம்பழன் நென்ப செம்மைச் சொல்லே.”

சொல்வாக காண்குவாகப்பதும்; கண்ணம், சரிதகம், வண்ணம்,  
 வரிதகமென. கண்ணம் கால்கடியானவருவது; சரிதகம் எட்டபடியான்  
 வருவது; வண்ணம் காண்கடியானவருவது; வரிதகம் முட்டபத்திரன்  
 டடியானவருவது.

“வண்ணம் தானே எரிமை தென்ப”

“துவவதாம்,

பாது வண்ணம் தாது வண்ணம்  
 கொல்லிசை வண்ணம் கொல்லிசை வண்ணம்  
 திரையடி வண்ணம் மனபெனவ- வண்ணம்  
 கொடுந்தீர் வண்ணம் குடிநீர் வண்ணம்

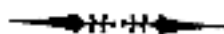
சித்திர வண்ண சரீர வண்ண  
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண  
மொழுகு வண்ண மொழுகு வண்ணம்  
எண்ண வண்ண மனசுப்பு வண்ணம்  
தூங்க வண்ண யேந்தல் வண்ண  
முருட்டி வண்ண முட்டி வண்ணமென்  
ருக்கன மரீப வந்திரி ஜேயிசீ"

யென்பதனால் வண்ணம் அழகி பெருமண்ணம், இவை வண்ணம், வண்புலவண்ண மென வருத்தம், அடவண்ணமென விரித்தல் கூட்டு வகுமுள்.

வயிற்றா சுவாமி: "பண்ணாள் சிறந்தான் செவ்வாய் பாணியும் ஒரு நேய்யன்றி, மயக்கச்சொல்லப்பட்ட வட்டவியல்பும் ஆதனியல்பும் பெற்றுந் தன் முகமும் இவதீயும் கெட்டு இவன்பும் முடமுடாக முழங்கு மருதப்பட்ட கந்தியுந் தாத்தார் பெற்றும பெறுதும் வரும்." அது தேவபாணியாகவும், மகப்பாட்டுமெனப்பொருள்சமத்தாகவும், திரைநிலையி இணைநிலையி மென இறையனகயாகவும், கங்ககடுவரி, காளவரி, உள்வரி, புறவரி, விரிவரி, தேக்கிவரி, கட்டுவரி, எடுத்துக் கோள்வரி மென வட்டிவருவாகவும் வயிற்றாடல் ஆராய்ந் தும். இவற் தின் விவரம் ஒழிவெழுத் கூறுவாம்.

"விவகுமப் பென்பத விரிக்குள் காண்பு  
மெருறும் யோனியும் விருத்தியுஞ் சரீரம்  
கனவயுஞ் சரீரம் குறிப்புஞ் சத்தவரு  
மாரிவரு சொல்லெ சொல்லெ வண்ணமும்  
வரியுஞ் சேதமு முன்புடத் தென்கடு  
யினைய வெண்ணி சீசே சூழப்பே"

என வருத்த, பதினான்கு விவகுமப்பிரிவிலக்கணத்தாக, அப்பெயரகர்ப இம் முதலியவரும் கூற்றும்; கூற்றின்வாய்க, அகரவகரங்களுக்கும் புற வகரங்களுக்கும் முயி உருக்கல்; கூற்றுவிவகுமங்களுக்காகவந்த வாக் தியக்க மகன், அகக்கத்துக்குப் புறக்கத்துக்கு முயிப ஆடங்கல், மடல், பாணி, தூக்கு, பிண்டி, பிண்பல், குரகவ, வரி, அரவ்கின மைநி என ஆழிவநாறியல்வரும் ஒழிவெழுத் கூறுவாம்.



க. மதங்காலாமணியான செகிற்பியர், இந்நாளுக்கு முந்தாம்  
 மறுபடி வருடங்களுக்கும் முன்னே (கி. பி. 1564), ஆங்கில நாட்டின் சிறிப்  
 பாகத்தினுள்ள ஸ்டிராஃபோர்ட்-அவெண் (Stratford-on-Avon)  
 என்னும் கிராமத்திலே உற்பத்தியார். இவர்தந்தையார்பெயர் ஜோன்  
 ஷேக்ஸ்பியர் என்பது. அக்காலத்தில் ஆங்கிலநாட்டிற் செங்கோ  
 லோச்சிய அரசரின் பெயர் எலிசபெத் ராணி யென்பது. எலிசபெத்  
 ராணியின்காலத்தில் ஆங்கிலநாட்டிற் செல்லுமுகம் கன்னியம் பெரிதும்  
 விருத்திபெய்திய. செகிற்பியர் தமது இருபத்தேழாமாவதுமுதல்  
 ஶாஸ்திரநிவந்தாவனையும் ஐம்பத்தாறாவதுமுதலில் உலகவாழ்வை  
 பெருவினாமனையும் அறிவித்தேனும். இப்புலவர்கோமகன் முதன்முத  
 லெழுதிய நாடகம் காதல் கையெரிக்க காவலன்சரிதை (Love's  
 Labour's Lost) யென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். செகிற்பியர் இயற்  
 திய மொத்தமானவரின் மொழி நற்பத்தந்தர்து என்ப. இவற்றினுள்  
 ஒருசில பிற்காலத்தார் இவர் பெயரால் இயற்றிய ஶங்கனான நூறாறார்  
 கூறுவர். அவையனைத்தினையும் ஆராயப்புகின், ஆராய்ச்சியென்கி வரம்பி  
 ஶுட்டபாது இவர்களுவிடையே அந்நி, கலகச்சுவையுணர்ந்தும் காதல்  
 கையெரிக்க காவலன்சரிதை (Love's Labour's Lost) என்னும் ஒன்றும்,  
 அவையுமும் இனிவாறு முணர்ந்தும் சூதுவராஜன்சரிதை  
 (King Lear) என்னும் ஒன்றும், அவையுமும் உலகையு முணர்ந்தும்  
 இரம்பியன் கசீலை சரிதை (Romeo and Juliet) என்னும் ஒன்றும்,  
 அவையுமும் வெருளியும் உணர்ந்தும் தீநட்பஞ்சிய தீமோன்சரிதை  
 (Timon of Athens) என்னும் ஒன்றும், மருட்டையு முணகையுமுணர்ந்த  
 ஶும் பெரும்புறச்சரிதை (The Tempest) என்னும் ஒன்றும், அச்சு  
 முணர்ந்தும் மகபதீசரிதை (Macbeth) என்னும் ஒன்றும், பெருமித  
 முணர்ந்தும் வணிகதேயவந்தீதகன்சரிதை (The Merchant of  
 Venice), யூலியசீசர்சரிதை (Julius Caesar) என்னும் இரண்டும்,  
 வெருளியுணர்ந்தும் தோழியதீசரிதை (Titus Andronicus)  
 என்னும் ஒன்றும், உலகையுணர்ந்தும் வேனிந்குதை (As You Like  
 It) கூழிக்காதை (The Winter's Tale) என இரண்டும், உலகையு  
 முணர்ந்தும் கருதியது எய்திய காதலர்சரிதை (Twelfth

Night or What You Will) என்னும் ஒன்றும் ஆயிர பன்னிரண்டு நாடகங்களையும் ஆராய்தற் கெடுத்திக்கொண்டாம். இவற்றை ஒரு நாவை, இருசுவையொழி சார்த்திக்கூறியவையின் இவை பிரசவைய பெறவோவெனின், அக்ஷரமன்றும், பெருவாசியற்றுகிய சுவையொழி சார்த்திக்கூறலும்; இவை பிரசவையையும் திரைநாடகவருவாய் வென்பது.

மக்களையே நிரைந்தபாகங்களே இயன்றவரை செய்யுளுருவாக சமொழிபெயர்ந்துத் தருவாம். கோண்டியுடையதுச் சொசிற்பியர் வரைய கிய ஊர்ப்பெயர், மக்கட்பெயர், தெய்வப்பெயரை நன்னவற்றைத் தமிழ்மொழிமாபுக்கியைய, வேறுதலைப்படுத்தி வழக்குவாம். இரு மொழிவழக்கையும் திரையுத்தரவார்டும் ஒர் அட்டவணையை விவாச முடிவற்ற நருவாம். இனி நிறத்தமுறையே நாடகல் கைமறிக்க காவலனை சரிதையை யாராய்ப்புருவாம். நாடகத்துக்கு இன்றியாவாய்ச் சிற்ப்பினதாசிய சந்திரமென்றும் உறுப்பு இச்சரியதயினும் இன் ன வ ர டு அமைந்துயின்றது என்றமும் காட்டிம்பொருட்டிச் சந்திரின் உட்பிரி வாகிய ஊட்சியன் ஒங்கொன்றிவது சாரத்தையா தனித்தனியாய் நருவாம். யடதுவார் நாடகத்தின் பெரும்பிரிவை அக்கமென வழக்கு வார். தமிழில் நாடகமெழுந்திரை அக்கத்தின் உட்பிரிவைக் காட்டி யென வழங்கினார். வரமும் அவ்வழக்கைத் தழுவுவாம்.

### I முகம்.

நுதற்காட்சி:—சரவகரதசத்தாசனாகிய பிரியதத்தமன்வன் தனது உயிர்த்தொழுகிய விவன, இவ்வணன் சோமகன் என்னும் மூவனையும் விளித்துப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

அரசனரை: வாரீரண்பார்! “தேவந்நிற் புறமுறையே தேசன்னை வந்திரி ளார், தேசனைநிற் நெருன்றனை உள்ள” என்றபடி இவ்வணன் றுதித்த யார் புதழினும் தேடவேண்டும். யாவ்வணனும் கழு காண்ட நம் வாய்க்காலை உண்டு தொலைத்தவீட, மரணம் என்னும் இனிவான் வந்தெய்துமனதே? அன்னாம் வந்தெய்து உயற்கு முன்னாயே யாறுத புதழினைச் சந்திக்கவேண்டும். பூதவடிப்பு கழித்தபின்பும் மறுத புதழடிப்பு எக்காலத்தும் நிலைபெற்றிருக்க தல்வேண்டிம். ஆகவால் ஆவசயென்று பிரிந்தசெய்வைய உட்கர் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். தன்னித் தான் வென்ற விளையும

பார்க்கப் பெரியவீரன் ஒருவன் உள்ளானா? அத்தகைய கிரேக்கிய என்லன்பர்! கீசர் மூன்றாண்டிக்கு என்னோடு வரைய வேண்டும்; மரம் நல்லவரும் கித்திரின்பங்களினைத்தீட்டியும் வெறுத்துக் கல்லியோ கருத்தாக இரவு பகல் கின்றதவேறற்றுக் கல்லியில் மூழ்கொருத்தல்வேண்டும். மமது அரமலி வெற்ற கல்லியை மரமல்லவேண்டும். சாவகாதி கண்டேரூம் கேட்டேரூம் அதி சாங்கும் கல்லிக்களஞ்சியமாதல்வேண்டும். நாம் என்னிதயான வாயுவேண்டும் என்பததப்பற்றி கிரிளாம ஒரு பந்தி மெழுகி வைத்திருக்கிறார்; அப்பத்திரத்தில் மமது கல்லிய கீசர் கைக்காத்திடல்வேண்டும்.

இங்ஙனம் அரசன் ஒரு இலாவணமும் கேட்காமலும் உடம்பிடுக் கைக்காத்திட்டவர். கிரேக்கிய பந்தித்தையாசிறுமுடி கண்டிக்கு கண்ணி னுடும் பந்தித்தல்வடாது எனற வசம்மியம் ஆறரு எழுதப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அரசினரோட்க்க, "அரசே!" நகராட்டரசுமழல்க்கி தோழிபெழுமலோலிம் பிற பரிசளர்மலோலிம் இங்கு வந்திருக்கிறார்; அரசினக்குமரீயை வரவேற்று உபசரிப்பது தேவரீருடைய கடமை யாயிற்று; ஆகலால் திர்த்தக்கட்டளைவைத் தலைவாகிய தேவரீரே நீதி நடக்கப்பெடுகின்றீர்" என்றான்.

அரசனுரை. ஆம், ஆம், இவ்விதப்பத்தைப்பற்றி நான் பரமமுதமர விருத்தாவிட்டேன். அரசினக்குமரீயை வரவேற்றால் அவசியமான காரியமே; ஆதலால் இந்த ஒருசட்டத்தை மீளிடக்கந்தரன் னென்றார்.

வீரனுரை. அரசே! அவசியமெற்பரிப்பொது சட்டத்தை மீறிவடப்பது சத்தியத்துக்குமலோதயிலைவென்பதை கேளிற் கண்டுகொண்டேன்; வகச்சுததிடுகிறேன்; இந்த மூன்றுவருஷத்துக்குள்வே மூலவரிசை அவசியம் ஏற்படுதல்கடிக்.

அரசனுரை. அப்பர்! மமதுவெழுது சந்தேகமடாக்கழியும் என்பதற்குக் சந்தேகமில்லை. பந்தேசங்களிலும் யாதூயினாசெய்து அறுபடிமரம் ந்த விரிசுரன் என்னும் அறிஞனொருவன் மமது மூன்றுகொற்களில் மமக்கு கல்லிஷபங்கிரேக்கிய உலகவாசிப்பான்.

[இத்தருணத்தில் மட்டி யென்னும் ஒருசேவனை இருளப்பனை  
யும் ஒரு பாட்டுப்படித்தானையிடிகொண்டு சாளுசமுதத்துக்குவந்து  
அரசனை நாய்க்கித்து ஒரு பத்திரத்தை யளித்தான்.]

அப்பத்திரத்தின் சாரம் வருமாறு:—

“என்னுயிர்க்குத் தெய்வமே! என் உடலைக்காக்கும் எஜமானே!  
வகைக்கொடுப்பதொகச் சாவமுந்நறையும் காப்பாற்றியதும் பெருந்  
தகவல்! பறவை குடும்பையாகடையும் மலைப்பொழுதில் எனதுஉடலிற்றுந்  
சொம்கந்தரீர்தொடருட்டி உவவவத்துக்கு உணவாகசென்றிருந்தேன்.  
அங்கு நான்கண்ட அருவருப்புக்குரிய செயலினைய பெயர்வைன தெரிந்  
துணாப்பேய். கீழ்க்கனைய இருளப்பன் தேவரீருடைய உடலைக்கு  
மாரும் ஒருபெண்பாலோடு வார்த்தபாடிக்கொண்டிருந்தான். அவனைப்  
பிடித்துத் தேவரீருடைய சமுதத்துக்கு அனுப்புகிறேன். பெண்பாலின்  
பெயர் காஞ்சின; தேவரீருடைய உடலைத்தும்லலையும் அவனை  
என்னிடத்தில் நிறுத்தினாத்திருக்கிறேன்”.

இங்ஙனம்,

மாறாசூர வரமுண்டசாழிமன்,

அத்தியான.

அரசன் மருக்கை விசாரித்து இருளப்பன் உப்புக்கஞ்சியுண்போகி  
ஒருவரது சிவாக்ஸாவியின் குண்டெண்டுமென்று தீர்ப்பிட்டான்.

இரண்டாமகாட்சி:—அதிஞான் விட்டில் என்னும் விவரமுதி  
வார்த்தபாடிக்கொண்டிருந்தான்.

[இச்சம்பவநீணின் வயமறும் இலமையும்பற்றிய காகச்சுவை  
தேன் மகிழை; கிவிவந்தி மொழியெயர்க்காது கிழிவினரும்.]

இத்தருணத்தில் மட்டியும் இருளப்பனும், காஞ்சினையும் வரு  
கிறார்கள். அதிஞான் காஞ்சினையதொர்சின் சொல்லிணவன ஒரு  
கீட்டினைக் காட்டி, “அதேவபரர்; உவது சிவறயிக்; நீ அங்குப்  
போயிரு; நானே அம்சிடம் வந்து உன்னைத் தண்டிக்கிறேன்” என்று  
மசால்லுகிறான். அதிலையும் பேசியவியின்வர் அதிஞான் தவிரிய  
யிருக்கு மந்திரபரணத்தின் வந்தவனாப்பற்றித் தள்ளுள்ளே  
காணொசிக்கிறான்.

[இதேனடி முறந்தசுல்லியபெ முகம் முடிசின்றை.]



## II. பிரதிமுசம்.

முதற்காட்சி:—சுகரகாட்டு ராஜகுமாரியும், அவளது தொழியாகிய சரணியி, மாணியி, கத்துரு என்னும் சாகசன்னியரும் அபயனென்னும் சுகரகாட்டு மந்திரியும் நேரத்துகின்றவர். சரணகதேரத்தாகன் காங்கொண்பருக்கிற மூன்றுவருடைய தத்தலதம்முற்றியும் அரசனது தொழாசிய வீர லாவண சோமகவரப்பற்றியும் சாகசன்னியர்தம்முள்ளே பலவாறாக வார்த்தையாடுகின்றனர், அரசன் தனது வீருக்கினராகிய சாகசன்னியருக்கு வகங்குப்புறத்தே விடுகிறேய் பரித்திரிபுப்பதன் அபயன் சொல்லுகிறான்.

[இத்தருணத்தில் அரசரும் மூன்றுமேயுமும் பரிசனரும் வருகின்றனர்.]

இராஜகுமாரியை அரண்மனைக்கு அழைப்பது வீரப்பங்கமாராமையென்னும் வண்ணம் ஒருபக்கம் இழுக்க, சகர்புறத்தே விட்டுச்செல்லவது மாடிகாதே பென்னும் வண்ணம் மற்றொருபக்கம் இழுக்க அரசன் செய்வதென்னெவன்முறியாகுதியக்குகிறான். ராஜகுமாரியின் வண்ணம் பென்னம்மணியி யிரியத்தமன்னையுடைய உள்ளத்தைப் பற்றுகிறது. வீரன் சரணியியை மூன்று கண்டறிந்தவன்; நன்னைமறந்த அலனொடு பலவாறாக வார்த்தையாடுகின்றான்.

சோமகன்: (அபயனைக்கே) ஐய! ஒருவார்த்தை; அதொன்றும் இலம்பெண்ணின்னொருவென்ன?

அபயன்: அவன் வர்மூர்ப் பிரபு ஒருவரது அகலி; பெயர் கத்தருவாகும்.

இலாவணன்: (அபயனைக்கே) ஐய! ஒருவார்த்தை; ஆய பெயரின் வார்த்தைகிததுக்கொண்டு அதொன்றென்னும் வல்லான் யாரோ?

அபயன்: அவன் ஒருவென்.

இலாவணன்: அவன் பெயரை விரும்புகிறேன்.

அபயன்: அவனுக்கு உள்ளது ஒருபெயர். அதனை நீர் விரும்புமது பெயர்கயறும்.

இலாவணன்: அவன் பாருடையபுதல்வியென்று தெரிவித்தேனாக.

அபயன்: அவனை சன்றானது புதல்வியென்று அறிந்துகொள்வீராக.

இலாவணன்: கலாமுதிர்ந்த அமலுதாடியை இலாவன் என்றுங்  
காப்பாற்றுவதாக.

அபயன்: ஓய் கோழித்துக்கொள்ளாதீர்; அய்யவால் நாசாட்டுப்  
பாய்குணபுத்தகமன்னன்புதல்வி.

இலாவணன்: அவன் அழகிலும் நற்குணங்களிலும் யிகச்சிறந்தவன்.

அபயன்: இருக்கலாம்.

[அரசனும் தோழர் பரிசுவர்களுந் போய்க்கிடுகின்றனர்.]

அபயன் இராஜகுமாரியைப்போக்சிச் சுவாகதேசத்துமன்னன் அவன்  
மீது அடக்காக்கரத்தக்கொண்டிருப்பதாகவும், தான் அநனைக் குறிப்பி  
ஒன் உணர்ந்துகொண்டதாகவும் கூறுகிறான்.

[இதனோடு இரண்டாளுசந்தியாகிய பிரதிமுகம் முடிவின்றது.  
மூன்றாளுசந்தியாகிய கருமாத்திவதுசாயம்முதல் உறுவதற்குமுன்  
முதலிசண்டிசுத்திகளினது அவையப்பாய்நிச்சி சிலகுறிப்புகள் கூறு  
வார். முதலாய் பிரதிமுகமுந் முறையே முனையும் ஈர்மும் போல்வன  
வெவ் உறப்பியநினைத் கூறினார். முனைத்து காற்குவதற்கு ஒரு  
சித்து வேண்டுகே, அவ்வித்து எதுவெனவென்றின், எடகங்கருதிய  
பொருளே அவ்வித்தானென்பது. “சாண லாவதேசர் உருவபெய்க்  
காரியைக் கண்டாற்-பூணு வாய்பயல் காரியை” என்பது வந் விதித்துக்  
கொண்ட எடகத்துக்குரிய தீத்து. முதற்சந்தியாகிய முனையினுள்ளே  
அரசனது பிரதேசியவெள்கமும் அதன் பொருந்தாவையும், பொருந்தாச்  
சட்டத்தைப் பிறப்பித்தோர் தாமே யதற்கு மாறுகொள்ளா ஒன்று  
முண்மையும், பிறப்பாய் குற்றக் காண்பொர் அதிருணைப்பெயலத்  
தாமும்அக்குற்றத்துக்கு உட்படுவானென்பதும், அரசனது வீரத  
பங்கத்தாக்குக் காரணம் நெருங்கிவிட்டது என்றுங் குறிப்புக் காட்டப்  
பட்டது. பிரதிமுகத்தினுள்ளே க ச க ர ட் டு இராஜகுமாரியினது  
வருணையும், அரசனது உள்ளம் அவன்பாற் சென்றனையும், அரசனது  
தோழர் மூவரும் இராஜகுமாரியினது சேஷியல்முலனையும் காதுவித்து

தின்னவையும் கறப்பட்டதாதலின் முத்தகந்தியினுள் னொருந்த முகிலை  
ஏற்றுகிறமுடிந்ததன்வாயக இரண்டாந்தகந்தியாகிய பிரதிமுகலென்று  
அழிகின்றோம்.]

### III. கருப்பம்.

கடா! உருத்தோயிருந்த பூங்கோலியின் ஒருபக்கத்திலே அதிருநூ  
ணம் விட்டதும் தேரத்தலின்மனார். அதிருநூன் தளதுமனம் கதலார்  
அகிலவற்றிருப்பதைப் பற்றிச் சிலவாத்தளைகள் மறியலின், விட்டதில்  
கேக்கிச் சிதைக்காலைகிரும்பும் இருளப்பனை அவைமுத்துவரும்படி  
கடா! கையிடுகிறான். விட்டல் இருளப்பனைவழந்தவா அதிருநூன்  
இருளப்பனைகேக்கித் தான் அவனதுநிறையை நீக்கியிவழைகவும்  
தான் கொடுக்கும் ஒருகதததவதக் காந்தகினயிடத்துச் செடுந்துண்ட  
வேண்டியென்பதாகவுந்து சொல்லுகிறான். இருளப்பன் அதற்குச்  
சம்மதித்துக் கததத்தைப்பெற்றுள்ளவாண்டு புறத்தே போகும்போது  
அசுவகதேரமுருளொருவனாகிய வீரலிசு கந்திமிருந்து.

வீரலிசு: (இருளப்பனைகேக்கி)

“மாரிலவன் தளவு முன்னர் மன்னவன் மரணே முதல்  
கோலையுட் பூக்கள் கொடியத் தேரலியர் மூவர் சார்வார்  
சாலினி வெள்ளு வால் கரித்தமென் விடல்பா வீந்த  
நிலையைக் கொடுத்த மீந்த மூல்பெருக் சடைய கண்டாய்!”

கடா! இருளப்பன்! காககேட்டாசல்புதல்நியும் தேரலியரும் மரணிக்  
காலம்வருவதற்குமுன்னர் இச்சேகலெக்குப் பூக்கள்கொம்பவருவார். அது  
ருள்ளே ஒரு மெல்லியல் உளார்; இன்மொழிசேயோர் நுண்மெயலை  
உலாக்கும்காத சாலினிபெண்டாறுவார்; அன்னுளது செய்கியகாத்திலே  
இக்கததத்தைக் கொடுத்தவிதியாயாக; இதே இப்புணத்தை யெடுத்ததுக்  
கொள்.

[இருளப்பன் போனதின் வீரன் தளதுசிரதத்தைப்பற்றியும்  
அதனை நீக்கிநீக்க முற்பட்ட சாலினிசாய்பற்றியும் தன்னுள்ளே  
யெண்ணி செடுமுச்செடுகிறான்; இதனை முன்னுந்துகந்தியாகிய கருப்பம்  
முடிக்கின்றது. அதிருநூன் வீரணம் கொடுத்த கததங்களை இருளப்  
பன் மறிக்கொடுத்தவிதியைதாம் அதனால் தேர்ந்த வீரலிசையும்  
கண்டாந்துகந்தியாகிய வீரலிசுடன் காணலாகும்.]

IV. வினாவு.

முதற்காட்சி:—சகர்ப் புறத்தேயுள்ள பூஞ்சோகையின் ஒருபக்கத்தின் இராஜ குமாரி, சரணினி, மரணினி, கந்தாரு, அபயம் ஆகிய ஸ்தலாரம் பரிசைநும் ஒரு வணசாணம் வருகின்றவர்.

இராஜகுமாரி: செங்குத்தசைய மலைச்சாரணிலே பிரா கினாவாகக் குறிவை யைச் செலுத்திக்கொண்டு, ஏதேனும் போலித்தான் சாஸனமா? அல்ல?

அபயன்: அச்சால்வெவன் ஏறண்ணுகிறேன்.

இராஜகுமாரி: உசரமயினும் சரி; இன்று நாம் அசாரிடம் கிடை பெற் றுக்கொண்டு வருகிற காரணமாம் நாகரணத்திற் குடி போகவேண்டும். (வணசாணமேற்கி) உ வணசா! பூஞ்சோகையைப் பரக்கப்பெறும் பொழுது குற்றமற்றவருகாவகிராமனை அழைக்கலாம் என்பதுபற்றி யதும் மரபாயிற்று; எந்தப் புறமாயினால்கிறந்த யான் கொலைத் தெரழிப்புரிமாவெண்டுமெனக் காட்டுவார்.

[இவ்வண்ணம் வேட்டைவாய்ப்பற்றி இராஜகுமாரி பேசிக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் இராமாயன் வருகிறார்.]

இராமாயன் தான் கொண்டுவந்த கடிதத்தி லென்றை இராஜ குமாரியின்வகிற்றுகொடுத்த சரணினிவென் னும்பெருமாட்டிக்கு வீரன் என்னும் பெயர் வந்த சிவ கடிதம் இரு என்றும், இராஜகுமாரி கடிதத்தை அபயன்வகிற்ற கொடுத்தனன்; சாஞ்சகையெவ மேல்கினாச பிடிப்படி வருகின்றதெரிணும் பரித்தடிப் படித்தனார் குற்றமின்றிவென் சிச் சயித்தடி, அபயன் கடிதத்தை அனைவர்க்கும் பகட்டும்படிவகிற் படித்தனன். அக்கடிதத்தின் சாரம் வருமாறு:—

முன்னுள்ள ஓர் அரசன் இரக்கண்ணும் ஒரு பிச்சைக்காரப்பெண் மேல் இச்சைகளைவந்தான்; உடனும் உன்னை இச்சித்தேன். யான் கிங்கம்; நீ ஆட்டிக்கட்டி; -என் காலடிக்கு வந்தவிரிவாயாயின் அன்புகாட்டி வினாவாடுவேன்; மறுப்பாயின் என் கோபத்துக்கிணையாயாய், உன் அன்புக்குவந்தும்,

“அதிஞானம்.”  
5

[அனைவரும் கணகத்த இக்கூதம் பிழம்புசூரியதென்றுசொல்லி இருளாய்க்கை அனுப்புகின்றின்புறநகர், பாலரும் போனபின் இருளாய்க்கை தன்னுள்ளே கணகத்த அநிருவானுக்குத் தான் இடையகட்டையாயின நாமையப்பற்றிச் சந்தோஷித்துக்கொண்டு போகிறான்.]

இரண்டாங்காட்சி:—பூஞ்சோலைரின் மற்செருகுபக்கத்தில் ஷளி வரண வென்று மேல் சட்டாய்ப்பிள்ளையும், காதலென்னும் போதரும், யட்டியென்னும் செவகணம் வருகின்றனர்.

[சட்டாய்ப்பிள்ளை தமதுகல்லியை விரித்துக்கொண்டும் தாபுடலான வாசகங்கலெல்லாம் கணகத்தபாலனை; சிரிவந்தி பவந்தற மொழிபெயர்க்குதுய்யின்பின்றும். இரண்டுமுள்ளி மாலை பெய்துவிழுத்தினசெய்தி வைய பொருளாகக்கொண்டு தாம் எழுதிய செய்துளைச் சட்டாய்ப்பிள்ளை யடித்துக்கட்டிக்கொள்ளாருக்கிறதருணத்தில் இருளாய்ப்புறும் காஞ்சினை யும் வருகின்றனர்.]

காஞ்சினை: ஸ்யா! போதகரே! இத்தக்கபுறத்தைத் தலைபெய்து அடியா ளுக்குப் படித்துக்கொட்டவேண்டும்.

நாதன்: (காஞ்சினைசொசிறித்த கிருபத்ததைப் படிக்கிறான்).

தன்புரினயவவ்வாசுனைரின்சுடர்சேதன்பான் அன்பாவன்புத் தின்புரிசுபாசுமட்டேட்கவழிலைக்கொண்டதனிநிரிசும ஸுள்ளே மண்பாததெய்தேசெல்ல நனுவனமுற்றம்யான்கண்டேனாருடையகொண்டேன் சின் படிவம்புகுந்தரைத்தும்செவ்வாசுனை அழியுப்பொருளேதஞ்சம்.

மேலென்னபெட்டையேப்பாவின்விழிசென்கைவருத்தம்பெருளின்நின்றே மேலென்றும்பெயலிசுய்யென்மொழியுய்யிடர்விரைத்தும் விழுகிடுவாய்க்கின் பாலையவையுடையதன்தெருகுருகுத்தரைத்தல்பவன்மொயென் டெய்கையேசுநிவினவனுதாய் || தற்குத்தனைத்தமையப்பொறுப்பாய்க்கேய.

ஓலிவாணன்: (பிரிப்பாற் றுற்றங்கொண்டதே தன்னைக் கல்லிமாணை உலகத்தார்ப்பதிக்கும்படிசெய்வதற்குத் தருத்தவழி பென்றான் ஸிச்செவ்வலுசிறான்.)

அலசையைச் சரிபா பகைக்கவிலை; ஆகலால் இறசையுக் தவறவிட்டு விட்டார். அலரும் அடிக்கணக்கும் தவறில்லாமற்றால் இருக்கின்றனர்.

எல்லாரும், இக்காலத்தாபாட்டும் ஒருபாட்டா? அடிப்புகும், தெரையுட  
புழையும் பரிசுகமென்னும் மணின் கரிய வசகளைப்புகும் வெண்ணியின்  
சாநிதாசனைப்பற்றே கற்கவேண்டும். சூங்காட்டிற்குப் பின்சென்றும்  
சூங்கைகீழே வரும் வலுமுறுக்குப் பின்சென்றும் மீளத்தருவினாராய்  
பெயலையுப் பண்ணுடாட்டுபெரியோரின் கையடையையும் வாக்கியத்தொடையுட  
வாயும் பின்பற்றுவா சொருசொரர். அண்கலியும் ஒரு கரிய? அளி  
தொருசொரர்; தேனீ! கன்னிகையே! இப்பத்திரத்தாது உண்கு அணுப்  
பியலன் உலவன்?

காஞ்சேரி: கிரகமென்னும் பிரபுவென்று கேள்கியுற்றேன், ஜயா!

ஒலிவாணன்: “வாய்ப்புமிக்க சாநிதாசனமென்று சிவாட்டினது கா  
கமலக்கொக்கு தாசனாகிய மீயன் எழுதியது.”

ஜயா மொதகிரி: கிரகமென்னும் பிரபு தாசனமைய தெரமுள்ள  
ஒருவர். ஆதலால், இந்த சிஞ்சும் இரஜகாசிராமனது; தாமதரிவதி  
இரஜகாமுறந்துக்கு இத்தலை அணுமிடுகிறவென்றும். தேனீ! கன்  
கிரகமே! சிங்கிரம் சரஜுமுழுவதும் ஒருபே.

(அணுகாரும்கிரகமென்றவள்).

முன்னுருகாட்டி:—பூஞ்சேரலை: கின் மந்திரமுருபுக்கத்தில் கிரகமென்று  
மெரு பததிரத்தொழி வந்து தன் காமலைக்குத்தத்த தன்னுள்ளத்  
தொடு சம்பாஷித்தும்மெண்ணிக்கிறதமுள்ளத்தல், பிழிபத்ததாக்கன்  
ஒரு மந்திரத்தொழி வருவதைக்கண்டு ஒரு மந்திரினைமெலரி மனதன்  
கொன்றுகொள்.

அரசன்: (தன் மனப்பற்றி, கந்தபட்டகத்தினால்).

அரசன்: கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று

புன் கன்னிகை: துறியின்றுமே கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று  
மாரபுள் தன் கன்னிகையின் மனத்தொழிந்தொழிவையுக்கண்டேகொன்று

எண்ணத்தையெழுத்துக்கின்ற இன்னலை யான் காதலித்த பெண்  
 லாசிக் என்கணம் அறிப்பப்போகின்றான்; இப்பத்திரத்தையெழுத்து  
 யெழுத்துக்கேள்; இவைய தவழ்களே என் பேசுநாமலையாயுறப்பிரக.  
 யாயே வகுக்கின்றார்கள்.

[அரசன் ஒரு செடிமன்றலில் அகன்று நித்தின்றான்]

இவ்வணன் தன்னகரி சொருபத்திரத்தோடுகொண்டு மாணியியல்  
 தனக்குண்டாகிய அடக்காக்காதலை யெடுத்தியம்பிக் காணியற்றிய  
 செய்யுளைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் எல்லையிற் சோமகன் ஒரு பத்திர  
 ரத்தோடு சேர்ச்சரிணைபோவா, இவ்வணன் ஒருபாசுத்தின் பின்னே  
 மன்றத்துக்கொள்ளுகின்றான். வீரன் மாத்தின்மேலிருந்து இவ்வணன்  
 ருடைய மனநிலையையும் கோக்கிப் பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.  
 சோமகன் தன்னியற்றிய காதல்செய்யுளைப் படித்ததின் நெடுமுடிசெறிந்து  
 அரசன், வீரன், இவ்வணன் ஆகியோருள் மூவரும் தன்னைப்போலான்  
 மதபாணத்துக் கிணக்காருவாடுவின், தன்பாலெய்திய சூற்றம் தனிச்  
 சூற்றமகனாதெனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

இவ்வணன்: (மாமன்றலிலிருந்து வெளியேவந்து) ஏது? சோமகா!  
 உனதுகாதல் வாய்புகடந்தகாசலிருக்கிறது. நீ செல்லும்வழியிற்  
 பிறருஞ்செல்லவேண்டிவான். உனது கையெழுத்தப்பலாணியைப்  
 படிப்பதே சேரல்லவது தருதியேசுமா?

அரசன்: (வெளியேயிட்டு) இவ்வணன்! சோமகன்மேல்செத்திரம் சூற்ற  
 யோ? நீ மாணியியல் காதலித்தெழுதியெழுத்துப் பிறர்செவிக்கும்  
 எட்டிவிட்டிருக்கின்ற அறிவாயாக. நான் இச்செடிமன்றலிலிருந்து  
 உங்கிருவருடைய முகம்வருமாட்டெனவும் கூர்ந்து கோக்கிக்  
 கொண்டிருக்கேன். உங்களுடைய நெடுமுடிசெறிந்து காதல்செய்யுளும்  
 எங்கெனியற்பட்டன. எங்கள்செய்யுளையெழுத்து தோழனாகிய  
 வீரன் கேள்வியுறும் காதலையெனவன்றோ?

வீரன்: (மாத்தின்ருந்து இறங்கிவந்து) அரசா! ஏகமேன் மணிக்க  
 வென்றி, நான் இந்த மாத்தின்ருந்து நெடுமுடிசெறிந்து  
 மேன். எனது அரசர் இவ்வணன் ஒருபாசுத்தின்மேல்  
 காதலித்துப் பட்டபாட்டை நான் என் கண்ணாக்கொண்டேன். 'என்

ஊர்ந்துவி னோகர் காதன்டந்தை பேசர்க்குள் கொள்ளுள்  
 ளவக் கழித்துப் பாய்பெயர்நான் என னெனியிழைத்தே. சேலமாக  
 லவணவாக் குற்றஞ்செய்துவிடுவதென வெண்பயன் ?

[என் நிவ்வாறு வசர்க்கையழைக்கொண்டிருக்கிறாயென்பதும் கவஞ்  
 சீனையும் இருணப்பயன் வருகின்றார்கள்.]

காஞ்சனா: அரகன்! அரகன்! அரகன்!

அரகன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!

இருணப்பன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!

காஞ்சனா: அரகன்! இப்பக்கிரகத்தைப் படித்திருக்கிறாயா, அரகன்  
 இரகன்! அரகன்! அரகன்!

அரகன்: இரகன்! அரகன்! அரகன்!

காஞ்சனா: இருணப்பன்.

இருணப்பன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!

அரகன்: (பத்திரத்தை மீளவைக்கிறபோது) அரகன்! அரகன்!  
 அரகன்!

[அரகன் பத்திரத்தைப்பார்த்துவிட்டுக் கிழித்தொழுகிறான்].

அரகன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!

இலவணன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!  
 அரகன், அரகன்! அரகன்!

சேலமாகன்: (பத்திரத்தின் அண்டுகளை மீள்கிறபோது) அரகன்! அரகன்!  
 அரகன்! அரகன்! அரகன்!

வீரன்: (இருணப்பன் சொல்லி) அரகன்! அரகன்!  
 அரகன்! அரகன்! அரகன்!

அரகன்: அரகன்! அரகன்! அரகன்!



[இருளப்பணம் காஞ்சனையும் போன்றிடுகின்றனர். கம்பர் நகந்து வர்த்தையாடி விரன் சாவிவிழைந் நாடல்சொண்டிருப்பதை அறிந்து கொள்கின்றனர்.]

யிரணைய சாதலியாகிய பாணினி நிரத்தில் அடுப்புக்கரிவையப் போன்றவனெனக்கூறிக் தோழர் முயரும் ஸீசனைப் பரிசிக்கின்றனர். வீரன் காதற்சிறப்பைப்பற்றி வீரிவாக எடுத்துவரக்கின்றான். நாகரண்னியருடைய அண்ணைப் பெறுவதற்குமேண்டிய சூழ்ச்சிசெய்யவேண்டுமென்று அணையருடைய ஆலோசிக்கின்றனர். இதனோடு \*நான்காந் சந்தியாவா வினைவு முடிசின்றது.

### V. காய்த்தல்.

முதற்காட்சி:—இளவலாணம், காதலும், மட்புகும், ஸீட்டினும், இருளப்பணம், அதிசூழ்வும் ஒன்றுமேந்த வானுசாங்கடகதானது இரணையருடைய அடிக்கவெண்மென்று ஏதா யிடுபெய்தின்றனர்.

இரண்டாம் காட்சி:—இரணையுமாரி, சாணினி, பாணினி, கத்துரு வாகிய கால்வரும் தமது காதலர் கால்வரைப்பற்றியும் அவாணுடைய முதலாமலை முதலிய கைபுதைகளைப்பற்றியும் கைத்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அப்பான் உட்புகும் அரகணம் தோழரும் ஆய்வேஷம் அணிந்துகொண்டு இரணையுமாரிக்குள்ளும் விடுதிடைய நோக்கியிருந்தாகத் தெரிவிக்கின்றான். உடலை நாகரண்னியர் கால்வரும் முதலாமையாய்ணகதிட்ட ஆய்ச்சியர்வேஷம் அணிந்துகொள்கின்றனர். அரகணம், தோழரும் வாமோன், சூழவேஷம், தண்ணுமையோக முதலிய சாத்தியபாணாரும் உட்புகுந்தனர். வந்த ஆய்நால்வரும் குரவைக் கத்தரிமயேகமமாக ஆய்ச்சியர் கால்வருமடபகவையையும் பற்றப் போக ஆய்ச்சியர் மறுதலித்துகின்றனர். பல்லாருகப் பரிந்துவேண்டக் குரவையாடுதற்கு உட்பட்டமென்ற சாணினியர் ஆய்வேஷம் தோழிலக்த கால்வருக்கும் தமது கைபுதைதொட்டி உடலிந்து வார்த்தையாடுவ தற்கு \* த்தாவளித்தனா, நாடல் முதலிய வாத்த்தியங்கம சூழ்ககின. முயம் மறைக்கப்பட்டிருந்தமையால் கிண்குமையறந்தாதாரணத்தி ளால் அரகண் சாணினிசீனது காதலதப்பாற்றி மருங்குநூல் தனது காதலர் இருசுவைய புவைத்தனர். வீரன் இரணையுமாரியினது காதலக

யார், சோமகன் மாணியிதாதுகத்தையும், இவ்வணன் சத்தரு  
 வினாதுகத்தையும், நிதித் தமது காசன்மிதுதீயாய் பெருகலுரைத்  
 தனர். இதிதுரைத்தில் அரசனும், சோழரும் ஆகன்றனர். நாககன்னி  
 யர் வேடிக்கையாடல் தன் காதலர் வல்வருண. ய கா, நம்மொழிபெய்ப்பற்றி  
 யும் வர்த்தமையடிக்கொண்டிருந்து பின்பு சோலைபலிட்டு விடுதிரி  
 னுட்புருத்தனர். அரசனும் நோழியர் சொந்த உடையணிந்து மீட்டும்  
 சோலைவிணுள்வா, அலர்வந்த சற்றுநேரத்தினுள் நாககன்னியர் வல்  
 வரும் சொந்த உடையணிந்து சோலைவிணுள் வந்தனர். என் மரும்  
 னன்ற வர்த்தமையடிக்கொள், கன்னியர்வல்வரும் தம்மார் கருதுற்றோ  
 ராசைக்கி விசநா ன்மதிசெய்வது தகாதமென்னைவெனவும், காதல்கிடல்  
 மகாவித்த மென்றுத்த கிலைவிருத்தவென்றும்மென்றும் பரிசுதித்துக்கூறி  
 வந்துயர்ந்தினர். இத்தருணத்தில் இந்ருளியணும், ஓவிலாணணும், மட்டி  
 யார், சிட்டி லுள், காத்தலும், ஆகிருசனும் ஒருவர்பின்னொருவராக வந்து  
 அரசன் முதலிய எண்டிருள் கடியிருக்கின்ற கையரின்புழைவிடையில்  
 காணுசரலாகத்தை நடிக்கவாய்ப்பித்தனர்.

[இவ்வகத்தினுள்ளே பேசுகளைய ம்றியவைகச்சுவல சிரப்பற்றி, காற்றார்]

வாணுசரலாகம் ஒருசக்கம் வந்துகொண்டிருக்க, அரசனும்  
 சோழரும் காத்தல்களம்பிக்க தமது கிலையை பெரித்துக்கூறிக் கிருண  
 பெய்யவேண்டிவென நாககன்னியவாய் குறைபிரசங்க வேண்டினர். இக்  
 தருணத்தில் நாககாட்டிநுத்து மாகதமென்றும் மர்சிரி வந்து நாககாட்  
 ட்சனா திரந்துபோய்கிட்டசெய்தினாய் தெரியித்தால். கன்னியர் அரச  
 சனையும் நோழியாரும் சொக்கி ஒருவருகத்தின் மீள்வதாகச்சொல்லிப்  
 போய்க்கிசின்றனர். மணத்தார்க்கு இன்சிலைபலிக்கும் வேளிற்கால  
 வுருணையாகவும் தகைத்தார்க்குத் தன்சீரையளிக்கும் கூதிர்க்கலை  
 வருணையாகவும் உள்ள இரண்டிபாடல்க்கை அங்கிலுள்ளோர் வெள்  
 பசிலமேறிக் காடகம் முடிசின்றது. இங்காடசத்துக்கு ஆக்கியோரிட்ட  
 பெயரை நோக மொழிபெயர்த்துச் சொல்லுவதாய்க் “காதல்முயற்சித்  
 கிடைப்பி” எனது சொல்லலாம். மிகவும் எளிதான ஒரு பொருண்முடி  
 சின்பெல் எழந்த இந்த காடகத்தினையமப்பய அயதவளித்து ஆதிந்து  
 சொள்ளுதல் வகிய காடகக்களினையமப்பயக் கிரகித்துக்கொள்ளுவதற்  
 ருள் கிழந்த சந்தனயாரும்.

இங் ஞடகத்தினுள் இகழ்ச்சி, இலாசை, பேரநாமை, மடன் என் னும் காண்டுபொருட்பகுதியுட்பற்றிப் பிறந்த காமச்சுவை நோற்றி னமை வாய்க்க, காமச்சுவைக்கு கோலீரோதமரவகு அலவச் சுவை (அழகை). இது இளிவு, இழவு, அலகவு, வாயாமமென்னும் காங்கு பொருட்பகுதியுட்பற்றிப் பிறக்கும். ஸர்ப்பு, பிணி, வந்தமம், யென்னமென்னும் காங்குட்பற்றித் தோன்றவது இளிவாற்கவை. ஸர்ப்பு முதலியவற்றை அன்பு நன்னாமை நோலல் இகழ்ப்பாட்டு வளிவற்றியவழி அவ லிடத்தே அவலச்சொல் நயாதலால், அவலமும் இளிவரலும் ஒரே ஞட கத்தினுட் பொருக்கிராக விவல்லாகும்.

2. அவலச்சுவை இளிவாற்கவைவரகு இவச்சியமரக வாய் வடுத் துக்கொண்ட ஆருலாஜுன்சரிநையினதுகலாதச்சுருங்கம் வரூரமு:—

விஷயபந்தமல்லவானுஞ்சி ஆகுணர்மன் தனதுபுலன்விவர கிய மாணிக்கமாலு, கணகமாலு, குணமாலு யென்னும் மூலவாயும் அழைத்து, “மடப்புவத்துற்றலையினால் வான் அரவிபற்கீடமைகளிநிருக் திரைப்பாற்பெயின்மோன்; இராஜ்யம் இனி உமக்குரியதாகும்; எனதுபுலன்விவரகிய ஆர்முள் எனள் எனமீது கிதமந்த அம்பு உண்டவயமரக இருக்கின்றமோ அவளுக்கு நிலாற்றதாகத்ததைக் கோலீரென்” என்றான். மாணிக்கமாலையர், கணகமாலையும் வாயுநிக னுகிய மூலவாயும் ஆண்டவசைவிக் கின்பம் வங்கும் இச்சகவெயிடுகலை புலாதயத் தாம் தம் உயிரினம்பார்க்கக் தன்வையை கோப்பதாகக் கொன்னார்கள். குணமாலு ஒன்றாற்பொதது மொன்னையிருத்தால், அரசன் வற்புறுத்திக்கேட்டக் குணமாலு சொல்லுவான், “அரசர் தேவ ரீர் என்கைப் பெற்று வளர்த்த புகர அங்கவமாரினும் எனது முழு அன்புத் தேவரீ துக்குரியதென்றசொல்ல அடியாராக்கு உரிமையிலலை, நான் மூலவாயகரை அண்டயப்பொகின்றேன்; எனது அன்பிற் சரிபடுத்தி அவருக்கு உரியதாசுமல்லவா? எனதுசமோதரிகள் கிளகம்முடிந்த வர்கலாயிருத்தும் தங்களை அன்புமுற்பும் தேவரீருக்கு என்றூக்கமோ; தங்கள் நாயகருக்கு மிச்சம்வலத்திருக்கிறார்களோ, அதியென்!” இங் வசைகத்ததைக்கட்ட அரசன் சினத்த தனதுகாட்டவை இரண்டுகழ் செய்த மாணிக்கமாலையினுண்டவரவானுகிய அரிவாய்மண்வசம் ஒரு பாகத்தையும் கணகமாலையின்கணவனுகிய அரிவாய்மண்வசம் மற்றொரு

பாசத்தையும் ஒட்டிவித்தவிட்டான். இச்சகம்பேசாது உண்மைகற்பப் புகுந்த குணமாலைக்கு ஒரு சொப்புநகரம் இவ்வடக்களில்லை இத்தருணத்தில் கௌதமன் வண்ணம் அமைச்சன் முற்பட்டி அரசனும்புப் பவமரூபிய நீதிமாத்ரங்க்கிரையும் எடுக்கியம்திக் "வைகப்பேசு நனைத் கொடுத்தி விடுவது தவறு" எனக் கூறினான். அரசன் கொங்கொன்றி அந் நன் மறியாமக்கூணை நாட்டிவிடுந்து நாத்திவிட்டான். சிவாயில்லாத குணமாலைமய அளவாது குணமாத்ரம்காக விரும்பி மானிபுத்தரான் மணமுடித்துத் தன்வலர்ந்துக் கொண்டிசென்றான். ஆகுலவர்மான் தனதுபேசுநனைத்தையுப் புகல்வல்லவாயிற் கொடுத்திவிட்டவமரூபினான், மாணிக்கமாலைமயபயிட்டுள் ஆறுமாதமுற் கணகமாலைமயபய விட்டால் ஆறுமாதமுமாக ஒர்மொர்ஆண்டினைபுல் கழிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தான். முத்தபுகல்விட்டிற் கொடுத்திவிடக் கிவனாட்கள் ஆறுமாதமுன் அவள் வலையிசென்றிய ஆகுலவர்மனைப் பவமரூபிக அவமதித்து வந்ததந்தொடக்கினான். கௌதமமொன்றும் அமைச்சன் அரசனைப் பிசிர்த்திருத்தலாற்றது மாறுவேடம்புண்பி ஆகுலவர்மபயிட்டுவந்து ஒருவேலைக்காரனாக அமர்ந்துருந்தான். மாணிக்கமாலைமயபய தலைமைச் சேவகனாகிய காசிமன் கணகமாலைமயபய கட்டிவைப்படி வலையிசெ அசாலை அலமதிக்க அதனைப் பொறுக்கவாட்டாது கௌதமன் காசிபனை புலகத்தான்; மாணிக்கமாலை புறத்தேவந்து தனதுநற்கையை பிழைத்து வளர்க்கவதையட அதனைக் கேட்ட ஆகுலவர் மனைப்பேசுநனைபிழைத்த தனது மதியினத்தை நிலைத்து அவலித்துக் கணகமாலைமயபய விட்டாட கொம்பி டட்டரான். மாறுபுகிசாரஜனை அறிந்து ஆகரிக்கவேண்டி மொன்பதாக மாணிக்கமலை தவறு சகேதரிக்கு ஒரு சிறுப பெழுதி அதனைக் கசிபன்வலயிற் கொடுத்தி அலுப்பினான். விவரத்துபேர்ன காசிபனைக் கணகமாலைமயபய தலைமாரிற்றகமடயிற் கௌதமன் கந்தித் தான். இருவரும்பு மிடைபிற் கில வேறுபாடுகள் திகழக் க்களமயன் காசிபனை புறத்தத்தான். கணகமாலை கௌதமனைத் தவறு நற்கையினது சேவகனைன்று கிறிதேனும். மதியாது அவனுக்குக் காசிமலங்க்கிட்டுக் கடைமாரிசில் இருக்கினான். ஆகுலவர் கணகமாலைமயபய வாயிலைக் கிட்டுக் கௌதமன் காசிமலங்க்கொடுப்பாதக் கண்டு சேசுபரவேலைக் கொண்டி, அன்னைமொன்புளர் பவமரூபிமொன்று விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொது கணகமாலைமய விசுவர்மமலும் வந்துகொள்ளினார், கணகமாலை

தன்னை நோக்கி, “அக்கான்யீட்டிந்ருப்போய் இரண்டிலொத்தான் ஆயிற்றே; இதற்கிடையே இங்கு வந்துவிட்டார்; உம்மை உபசரிப்பதற்கு இங்கு ஒரு ஏம்பாடுமில்லை;” என நிவ்வாழை வைத்துக் கறிஞன். இத்தருணத்தின் மாணிக்கமாயும் தன்னைவிட்டுக் காத்தாண்டான். இருவருமாய்த் தன்னைவைத்துள்ளார்கள். ஆகுலன் மனம்வொருக்கூறுதல்நினைத்த தவறுபுதல்யிய நிருவணாயுள் சபித்துவிட்டுக் காத்திலங்கு சிக்காமல்நிலை செய்தாடுகிறேன் தன்னை யாகவாது என்று முடவ்நினைப்பின்ற வினாவுக்கேற்றும் மகாபுத்தரத்தோடுகி கூர்ந்தான். “குணதான் வன் னும் விபு முற்றும்பட்டுப் பவ்வாறாகிய சமாதானத்தொன்றியும் ஆகுலன் மெட்டசரிக்கே. இந்தக் குணதானுக்கு இதுவரம்பக்க றுளார். முத்தவனுயிவ மதவன் ஒரு விபசார புத்திரன்; இரையவனுயிவ வரதன் சொந்த மானின் வாயிற்றிற் றேவதவான். மதவன் வஞ்சகநினைப்பினாலே வரதனுக்குத் தன்னைக்கும் பணையுண்டு என்னை பிரித்தாவிட்டுந் தானே அன்புள்ளபுத்திரன் என்று தன்னை நினைத்துப்படியாக கூட்டுவதற்குள்ளும். வரதன் குழுவாசனியாகக் காட்டப்பட்டவாயால், அவனைப் பிடித்தாயுள்ள இவர்கூட்டின பிரித்திருந்தது. மதவன் தன்னைக்குச் சூதுசெய்வான் என்பதை யறிக்க வாதன் சிவ்வகக்காரனிடையே வேஷம்பூண்டு நகர்தெருவினாலேயே மதவந்து சிவ்வகூறன்.

இவ்வளவோடு முடிவும் பிரதிமுடிவும் முடிவின்றன. விவிலங்கித் தனித்தனி அங்கங்களுக்கும் சாரங்கருது அனைத்திலேயும் ஒன்றாகத் தொகுத்துக் கூறினும். இனி, கருப்பர் வினைவ தயத்தன் ஆசிய மூன்று சர்க்கரினையுடைய சாரத்தையும் தருவாம்.

பின்னரும் பேரிடியும் பெருமையுமும் வினைந்த இரப்பொழுதிலே ஆகுலவரம்பன் றுதுக்கிற்பதற்கு இடமின்றி, மெட்டவெளியில் அலை றுன். கொதவன் ஒரு சிறு குழைசவையம்பாட்டி அதுவன் துணுந்து சந்து ஆயிற்றிக்கும்படி வேண்டி, “கன்றிசெட்ட புதல்சியருடைய சிவ்வதவெழிசுளிணும்பார்க்க இவ்விடிமுழக்கம் கொடியதே” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆகுலவரம்பன் மகாபுத்தரன். அக்குழைசபிணும்போ பிச்சுக்காரவெஷம்பூண்ட வரதன் பரித்திருந்தான். “அவலைக்கண்ட ஆகுலன், “ஏதம்பா! சந்தைத்தனிப்பினிற் இத்தக் குழைசபிணும்பு இருக்கின்ற; சீயும் இரண்டுபுதல்சியருக்குத் காப்பொழுதான்கொடுத்து

விட்டு இவ்வழியை அடைந்தீர்களா? " என்று, மனக்கவலையினாலும், வானாக்காந்தினாலும் அல்லலுற்ற ஆருலன் தன் சுயபுத்தியிழந்து வந்தபின்புள்ளானான். இவ் விவரநிகழ்ச்சித் தேசநாடுச் சாணங்கள் தமது வசையுடிக் ஆரணிய நீட்டித்த சிங்கசகலத்தினேற்றவேண்டிமென்று அந்நகரவாசியை யூழ்வி செய்திருந்தார்கள். இந்நிலையிலிருந்து புலவரைய நிருவரும் தக்கதையம் மொன் லுவிட்டாற்றான் தமக்கு ஆகிவல் நிலைக்கு மொன்று நீண்டதுத் தமது வஞ்சக்கருத்தை நிறையேற்றவதற்கு வழி தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஐயங்களுடைய வேயந்திகொளின்மடி மலையிபுத்தரசன் சிங்கபுறநிலையினை படைபெடுத்துச்செல்லவதற்கு வந் பாடுசெய்திருந்தான். இவற்றையெல்லா மறிந்த குணதானென்று யிப்பு அரணியப் பாதுகாக்ககினைத்துப் புறத்தேபோதற்கெண்ணித் தன் மகன் மதனகிளையே, "வாராய் மதனா! எனது அரசருடையகாரிய மாம ஒரு நிருபர் வந்திருக்கிறான். நான் புறத்தே போய்வுருகிறேன்; இவ்விஷயத்தை யார்க்குஞ் சொல்லாதே" என்று சொல்லிவிட்டு அப் பெருமையுடைய நகர்ப்புறத்த்க்குப் போய்க் கொதமகிளக் கவந்தி ஆருல னாலுனை மணிபுறத்தெல்லக்கு அணுபுகைவப்பதற்கு ஆகவேண்டிய யற் பங்கன் செய்துவிட்டுவந்தான். வஞ்சகஞ்செய் மதவன் தக்கத பெயரினையினார் குறிப்பிட்ட கடிதத்தைத் தேடிப்பெடுத்ததுத் தக்கத கொலைக்கவந்துக்கு ஆளானதும் தான வரையேண்டிமென்றும கொக்கத் தேடு கடிதத்தைக் கொண்டுபோய் வீசவாய்வயன்வாயிற் கொடுத்திவிட் டான். குணதான் திரும்பினா னிரவாய்மதுவடைய சேவகளுநர் ஒரு வய அரணியப் பிடித்துத் துணையுக்கட்டினான். கனகமகிள ஒருக்கி வந்து, "புடா! உன் துரோசு செயலையெல்லாம் அறிந்துகொண்டோம். வசையுடிகாலுள் எங்கே?" என்று வினாசினான். ஆருலனாநன் உயிர் தப்பிவிருக்கும்வகையுய் தங்களுக்கு திராஜயம் கிளையிலையென்பதை யுணர்ந்தவனாதலினால், இத்தயையத்தை மிகுந்த ஆக்கிரத்தே பிணியி னுள். அரசுனை மணிபுறத்துக்கு அணுபுகைப்பதற்குள்ளதான் உயம் கனகமகிள கோபாலையெக்கொண்டு அவரை தவிர்த்தவரையினர் புற நியப் பிடித்திடுகிறார்கள். வீசவாய்வயன் ஒருக்கித் "துரோசு உன்வகையை மீதிக்கிறேன் பா" என்று குணதானுடைய தந்தகண்ணியப் பிடிக்கி கிளத்திற்போட்டு மீதித்தான்; மற்றபக்கவையையும் பிடுங்குகிற தருணத் தில் ஒருசிலசென்ற சேவகளுருயன் இக் கொடுத்தசெயலிச்செய்தி மணி

சலிக்காது வானியுருவி யீசலர்ம்மனைக் குத்தினான். கணகமலை ஐடோடி யும் வல்ல ஆச் செவசரிநர் குத்திக் கொண் டுமிட்டான். காயப்பட்ட நீச லர்மனை உள்செ தூக்கிசென்றார். இரண்டுகண்ணுமிழந்த குண தான், “ஐயே! என்னன்புள்ள மரமே! மதனா! நீ எக்குமறும், என்று அழைசால்.” கணகமலை கதைத்த, “எடர்! மூடர்! உண்மலை மதனன் உள்ளதைபுனாத்த உணக்கு இத்தனை கேட்டடையும் வரப்பண்ணினான். அவன் உணக்கு இரக்குவானென்று நினைக்கிறாயா?” என்று நடத்தகாரி யத்தாத்தக. தீர் செவகாரகோக்கித் குணதனை வெளியே யிடித்துத் தள்ளி விட்டபடி கட்டகாரிட்டார்.

[இவ்வாறெனடி மூன்றாஞ்சர்கியாகிய கருப்பம் முடிசின்றது.]

கண்ணிரண்டு மிழந்த வயித்தியேதி. அலைபற்றுவந்த தலைதைய வாதன் சந்தித்த தன்னை இன்றுசென்றதிரிபுது அன்பினோடு தலைதயீ ஹுடைய காத்தையப்பற்றி யூதமல்லார்த்தாதுக. மணி நத்தி செல்லியைபோக்கி அழைத்துச் சென்றான். இவ் திவ்வராக மணிபுரத் துச் வாரியர்கள் கிந்தபுரத்துச் செளரியக்களை யெதிர்த்துக் கிஞ்சமப்புரித்தான். செவகனார் குத்துண்ட யீசலர்மனை முன்னமே யுயிர்த்துநத்தரையினால், கணகமலை மதனைபாழ்த்துத் தனது செனைக்குச் செனபதுவகையர் எனக்கு சபலானுவுவர் இருக்குமபடி வேண்டினான். தய்வகபுண்ட செனகளுக்கு மகனன் செனைத் தலைவ னுயர் செல்லுகிறான் என்பதைக் கேள்விபற்ற மணிக்கமலலை தவறு கணவன் ஆரிவம்மன் உயிரேசுருக்கவும் மதனையீது பொருந்தக் காதல்செண்டிருந்தானாதலினால், தக்கையினின்றுயிர்த்து மதனைத் தான் வகப்பற்றியென்றிசென் ஏதண்ணி மதனனுக்கு ஒரு நிருபமெழு திக் உயிர்பண்ணதீர் கொடுத்த ஹப்பினான். காரியம் வழியிடுசெல்லும் பொது குணதானைக் கண்டு அவனைக் கைதிலாக்குவதற்கு செருங்க, வாதன் எதிர்த்தவகத்த நன் கைவாரினும் காசிலை வெட்டினான். காரிய ஹுடைய அங்கியினுள் விருந்த பொருள்களைச் சேர்த்துப்பார்க்கும் பொது, மானிக்காரலை மதனனுக்கு விழுதிய கடிதம் அகப்பட்டது. அதன் உல்லாற வகுமாய:-

“காம் ஹநவருக்கொருவர் வெய்துமொண்ட சத்திபத்தந நினைவு கருவிராக. கமது மானகலை முடித்துயிரிவதற்குப் பல வசதிகளேர்

பிறிற்; பண்டமண்டலத்திற் களமு மட்டமும் செளகரியம் உடமற் போக  
மாட்டா. அவன் சொல்லியபிற்புறம்தான் என்பது சிறைச்சாலைதான்,  
அவனுடைய சபனாகிய சிறைச்சாலையிலிருந்து வந்த விடுவித்து  
உம்முடைய கட்டித்துக்குக் கூலியாக உம்முடைய மசற்ருனது  
இடத்தை உம்கிடமாக்ச்சென்றார்”

இங்ஙனம்,

உம்மைய நாயகனென்றழைக்காரும்பிய,

உமது அன்புள்ள அடியான்

மாணிக்கமாலை.

இக்கிருபத்தை வரவுக் கொண்டுசென்று மாணிக்கமாலையின் நாயக  
னாகிய அரிவாம்பண்ணையிற் கொடுத்தான். இக்கிருபத்தை விவ்வாறாக,  
மாணியுத்தவணியையவடந்த குளதான் ஆகுலாஜலாத் தழுவி  
யிதியை சொந்த துன்புறவு அழுகிறான். நியுதல்வனாகிய மதன  
னுடைய குழந்தையினர் குளதான் கண்ணிரண்டு பிரத்தான்; தீயுதல்  
யியசிருவாருடைய வஞ்சகியினும் ஆகுல அநாதமது பிழங்கான்.  
நற்குணியியும் மாணியுத்தாசன்மனைகியும் ஆகுலாலுனதுமகரு  
மாடுப குணமலை தந்தைக்கு நேர்ந்த இன்னலான நநிசியும் நேன் சிபுறவு  
அவரின்வயத்தியியும் அவருக்குக்கொண்டு கிரதர்துறந்து தந்தை  
வயம் கருக்கிறான். குளமலை மனமுறமில் கண்ணிரெசரிவதும்  
தந்தை தன் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி மகனை வேண்டிக்கொள்ளுமா  
இவற்றைக்கண்ட கௌதமன் முதலியோர் அவர்க்கண்ணிரெசரிவதும்  
காய்காஞ்சந்தியாகிய வினைவீழ் நற்றம்பமகங்கலாவான்.

மதனன் புத்தத்தில் வெற்றிபெற்றவருகிறான். சிங்கபுத்துச்  
சேனாபதி மணியுத்துச்சேனாசன் வென்றவையால், ஆகுலாலும்  
குளமாலையும் புத்தத்தைக்கொடுக்க சிறைச்சாலையிலடைபட்டார்கள்.

மதனம்போல் அடங்காதகாதங்கொண்ட மாணிக்கமலை தானது  
தந்தை சௌகரியத்தைதலைத் திட்டால், மதனன் தனக்காவாய்வான்  
தெய்வியிற் தவனாகிய நற்குடிக் கிறிசிறும். அரிவாம்பண மதனனை  
யணுகி அவனுடைய பஞ்ச்ச்செயல்புணர்ந்தி, “இப்பாதிபாக்கியாபிமுனைநறு  
சண்டையிசியுதற்கு இவ்வாஜபுத்தி மொரு யீரவரிவியே” என  
அழைக்க, மதனன் தெய்வீ, மதனமேறி வரன்புத்தஞ்செய்து, தவ நக



வரலினால் மதனைக் குக்கிவிழ்த்துகிருள். மதனை விழ்த்ததையும், தனது பொருந்தாக்களம் வெளிப்பயினைதையும் அறிந்த மரணிக்கமரணை வரணைபெரித்தா கெஞ்சிநெளர்ச்சி உயிர் ஊழ்க்கிருள். மதனை உயிர் ஊழல் குந்தருளத்தில் தன்பயங்கலிக்குறையாகமுத்தும் தன் மாணிக்கமரணை வின் விருப்பப்படி குணமரணைத் தூக்கிவிட்டிக்கொல்லும்படி கட்டளை பிறப்பிக்கதாகவும், வினைத்துவென்றும் அக்கட்டளை மீக்கிவிடா மென்பதாகவுஞ் சொல்லுகிறது. அதற்குமுன் கட்டளை கிறைவேறிற்று. குணமரணை வின் உயிர் ஊழல் உலக்காதக் கையிலெத்திக்கொண்டியந்த ஆளுலாஜன் அடங்காத்தையலினாலே முர்ச்சித்த உயிர் ஊழ்க்கிருள். இச்செயலின் தந்தையும் கண்ணுற்ற அரிவப்பன் முதலிய அனைவரும் அயலக்கண்ணிர் சொரிசென்றனர். இவ்வண்ணெடு காடும் முடிசின்றது.

இக்காடும்முழுதும் அயலக்களவையும், இனிவரக்களவையுப்பெற்ற வருதலையும் பிறகவை பெறாமல் துதலையும் மொழுகா. புறத்தினைப் பாலதாசிய இதனும், பிறகாவை கணத்துவரின் மாறுகட்டளவைகள் ஒன்றினாலொரு மழித்த காடகத்தினியல்பையே வேறுபடுத்திவிடுவாறுத லால், இவ்வயம் அமைத்தது சீரம்பலாசிற்து. காறையினும் ஒரு கிலைக் கதை தேசார் ஊழலையும், உறையும் சினைக்கவதையும் பெருகியும் பிரதி யிப்புகுந்தயும்பொல ஒன்றினாலொரு மிகுத்திருந்தவதையும் கோக்குக. ஆளுலாஜனைப்பொலைய குணமரணம் துன்புறுக்கின்றான். மரணிக்க மரணை கணபுரணையப்பொல, மதனை தகைக்கருத் தீயிலிழக்கிருள். தந்தையால் மொழந்தொடக்கவட்ட குணமரணைப் வரதலும் தந்தையர்க்கு நன்மைபுரிவின்றனர்.

உ. இனி, இயம்பியன் கரிலை சீரணைபய மாறாய்ப்புதுவாம். இந் கோடகத்தினால் அயலமும் உறகையும் நம்பியிருக்கின்றான். அன்புண மா கோடுகடி மீன்பறகச்சிபெய்ச்சிற்று அல்லவன்புலமாயால் பிசிர்த்த ளுண்டி துன்பும் நவாசிப்பாரதலினும் ஒரே காடகத்தினால் அயல மும் உவகையும் ஒருநருக்கைநயவது மியன்பிசிற்து. கதைக்கருக்கத் தையும் உறகைத்தெத்த சிற்சில பாசங்களின் மெழிபெயர்ச்சியும் நரு வாம். கோழன்சின் விவளவன் நீதிநெறிநாறாது "அரமும் தவநகின்ற மலந்திலை, மண்ணுல்லமதிப்புப்பெற்ற பழங்குறகளுட் டகிமலபெய்தி றோசகி பண்ணக்துடியரும் மீயவன்குடியரும் இராஜமரணியாகிய

உறையூரிலே வசித்து வந்தார்கள். இவ்விருவரும் மிகையிலே செஞ்ஞாரசுப் பனகலை யிடுபட்டிருந்தது. பண்ணைச் சென்றேதரும் மலை யிலே சென்றேதரும் ஒருவர் மற்றொருவரைக் கண்டார் காணமின்றி வரையுருவியச் சண்டையிலேய். அரசன் இவ்விருவருடைய பனக லாமையுள் கண்டு அது தன்னாசியற்க்கே மேட்டை விளைவிப்பதென வெண்ணி அப்பனகலையை நீக்கியிவதற்குக் தன்னு லீபன்ற முயற்சி செய்தும் வாய்விடவில்லை.

பண்ணையுக்குப் பனகலையைப் பூக்களும் சிவந்த வுரு புதலன் யிருந்தான் ; அவன்மெய் சரிசை. பலைபுதல்கு றுயோபுதல்வளிக்குத் தான் ; அவன்மெய் இரம்பியமலையன். இரம்பிய னெருவான் தானது இவற்றாளுயே வண்ணையிலேயினும் கண்பனுய மார்த்தாண்டலேழ ரெனும். கவயி திரிற் செரும்பேசுது, எவ்வளவுநெருவன் ஒரு பத்திரச் சாதக் கொடுத்த அதனை வசித்து விவக்காமிபித்தும்படி மேட்டான். இரம்பியன் பத்திராந்தரப் படித்தன்பார்க்கதேபுது அன்றியு பண் ணைமலையினில் ஒரு கிருந்து கடக்கவிராவதாக்கடி அத்தற்குப் பண்ண னுடைய இவத்தார் பவர் அவற்றும்பட்டிருப்பதானும் அத்தந்தான். மா துவரிலும் தாறு மல்கிருந்துக்குப் போகவேண்டிமென்று மாதத்தில் விச்சயித்த இரம்பியன் தன்சுருத்ததை உடன்வந்த இருவருக்குக் தெரி ளிந்தான் ; அன்னுந்ரம் போதற்குடன்பட்டான். இரவருததும் மூவர் கண்பரும் பண்ணைநிட்டுடை யவடந்தவர். ஆக்கு இரம்பியனைக் கண்டமாத்கிரத்தே பண்ணைது வமத்துவனுகிய திவலமல்வென்பான் வரையுருவிய்கொண்டு வதிந்ததுச்சென்றான். “கிருத்தாக வத்தானை வதிந்தலாகது” என்று பண்ணை தரித்தளன். பண்ணையுடைய புதல்கிய சிவ சரிசையை இரம்பியன்கண்டு அவளழகி சீடுபட்டுக் காதல் கொண்டு யாருமில்லாதேராய்பத்தது அவளருசுற்சென்று இரண்டொரு வார்த்தை கூடினான். அவளு லிவன்மேற் காதல்கொண்டு கிருந்தினர் போகும்போது செவிசிக்கையை யனுகி இரம்பியனைச் சட்டிக்கடி, “திவலாண்டகன் யாருடைய புதலவன்” என விசாரித்தான். “மது குடியருக்கு ஆகப்பக்காவனான மலையன்மகன்; மெய் இரம்பியமலை யன்” எனச் செவிசி கூறினான். இவ்வளவேயே முதற்சத்தியாகிய முகம் முடிவென்றது.

இரம்பியன் நன் கண்பரிசுவருக்கும் சிவ்னாக கடந்ததென்றவன்  
 ஆக்தூர்சுண்டாணாடி பண்ணையானது நிரூபணரின் ஆந்தப்புத்துப்  
 பூஞ்சோலைபைச் சூழ்க்கிறுநக மடிம்கவரொன்றினைமேலேயிச் சோலைபி  
 னுள்ளே குதித்தான். வண்ணமலைபுறம் மார்த்தகாண்டசேஷனுள்  
 னாண்டிக் தேடிப்பார்த்துவிட்டுத் தம் மலைவாய்க்கைப் பேசினார்.  
 சோலைபுறம் மறைந்திருந்த இரம்பியன் சரணவாய்க்கிவேதேதார்த்திய  
 கசிலையின் முகத்தைக் கண்டி பாவசெய்திழித்திருள். அவன் தன்னெஞ்  
 செடுகலிய நிலவர்த்தகாள் இவன்செலியிம்பட, கசிலை நன்மேல் காத  
 லுற்றிருக்கிறு னென்பதை இரம்பிய னுட்கு வெண்ப்பட்டுத் தன்னை  
 யின்னாணென்று தெரிவித்த வுலளோசி வர்த்தகையடி மறுகாட்கலை  
 வழுவாசுழிககத்துச் செவிலையைத் தன்விடம் அனுப்பும்படுசொல்லி  
 லிடபெற்றுக்கொன்றி வவசுறைப்பெழுசிலை உலோகமாபாஸனென்  
 னும் புராசுதரிடஞ் செல்லுகொள்; புராசுதரிக்கண்ட இரம்பியன்  
 தகைக்கும் கசிலைக்கும் இடையேல் வத்ப்படிநுக்கும் அகலினத் தெரி  
 யித்து மறுசேட சிவ்வன் தகைக்குக் கசிலையை விதிப்படி மணமுடித்து  
 னாள் லுப்படியாகப் புராசுதரினை வேண்டுகொள். புராசுதன் ஆதற்கு  
 இவசுகொள். மறுசேல் இரம்பியன் தவறு கண்பரிசுவரோடு ம்  
 வார்த்தையடிக்கொண்டிருக்கும்போது கசிலையின் செவிலித்தாய் வருகி  
 றாள். கண்பலா யனுட்கிளி இரம்பியன் செவிலிக்குத் தன்னைபு  
 ளண்ணத்தைத் தெரிவித்துப் சிற்பகலிற் கசிலையையழைத்துக்கொண்டு  
 உலோகமாபாஸனாட்கலிட்டுக்கு வரும்படி சொல்லுகொள். ஆக்குச்  
 காலபரிசுவருள் சந்திந்த முறையடி மணமுடித்துக்கொள்ளுகொள்.  
 இவ்வாறேயி இரண்டாளுக்கி முடிசிறன்.

[செவிலிப்பொது கசிலைத்தையும் இப்பன்றவரை விளக்கக்காட்டு  
 தல் இன்றியமையாதகாதலின், இச்சுக்கியினுள்ளேவந்த உவகைச்சுவை  
 கிறைந்த ஒருபாகத்தினது மொழிபெயர்ச்சைப் தருகின்றும்.]

காலம்: பரமப்பொழுது. கணம்: பூஞ்சோலை.

இரம்பியன்: (செஞ்சொடு மொழிகின்றான்)

வர்ப்புள் யாட வடுவதி சிவ்வர்

வர்ப்புள் கண்டி வையிலு கண்கப்பர்,

[வேளிலவே லுக்கின மேலுரு மணத்த

சேமனு நீழல்குக் தயாரினை யறியகீ.]

சுசீலை சாளரவாயிலில் தோற்றுகிறான்.

செஞ்சே! பொறுமொறு; சீந்தருண நிலையில்  
 அஞ்செஞ் சோதி யவர்கழிர் பாய்ப்பி  
 பேரொளி யொன்றகன் னீர்ணயி னெழுந்தது ;  
 அதுவே,  
 ஆரெழிற் பரிதி பேரே காசீலை  
 இசைவற அழிந்து ஈர்ணயி யொழிந்தப்  
 பகலகன் வந்த பான்மையை யவர்க்கேகன்.  
 உதாய நிலைமொழிற் வாய்க்கிய கூடே!  
 தேரே நியம்பினெ னெஞ்சின காட்டாய  
 விண்மதி நீர்மொழிற் விரைக்கல் னன்றி,  
 தர்மொளி மறந்தித் தாழ்த்துவில் தனனல்;  
 சீயே,  
 தூர்ணயி யொன்ற சுந்தா வதனச்  
 செங்கிடு வாயினி சிலைமொறு கன்றி  
 மடத் திருத்தன் மரமே னுணையாய் ?  
 காதுள் மடந்தாய்! ஆ! வன் வன்பே!  
 சிவிய னுணர்வற அழிவெ றுந் தாதனை  
 ஆயியல் சீயே! பொறுமொறு மனகே!  
 அணிவெழிற் பானை மணர்யிதம் விளிந்து  
 மொழிசொல் முன்னிரும் மொழியா தார்த்தனை  
 வாய்க்கொற மாந்நம் வழங்கிவ னெளிந்நம்  
 கேசெஞ் சுவர்யம் மேக்கா னுணர்ந்தனை,  
 பெண்தமேத் கன்றம் மரந்கன் னெருக்கர்  
 விண்மீ னெருளிவெண மொல்லொளி பரப்பும்  
 கேசென மருயின சாக்கமெய் தினசே  
 செம்மொர் மூகக்கிற் கேசென விவல்வீசல்  
 மெல்வீசன் மேலதோர் கியம்பும் மட்டுடை  
 பட்டிடை செய்தவம் மான்கெய் திலவே.

சுசீலை: ஆ! ஆ! ஐயோ!

இறம்பியன்: யாதே? அணங்கே?

அவ்வாறு நெழுந்த முகிண்குடம் பட்டிடை  
 அந்தோர் விவற்றும் காணு காட்டிய

தலைக்கே யாச விணக்குமெல் விணக்கே  
விண்ணை நயிழ்தினை வென்றதி னின்பொழி  
உண்ணுதற் றாகவோ வருகுமென் னுள்ளம்.

சுசீலை: !இரம்பியன் தோலையுண்ணிற்பதை யழியாது தன் தாசலை  
வெளியிட்கே கொல்லுகிறான்.)

இரம்பிய மலைய! இரம்பிய மலைய!  
தந்தையை மறந்த தனிப்பெயர் தறந்திக்  
கென்பாய் வருதி யென்னுந் திவமந்த  
கரதலை யுணர்ந்தோனக் கைப்பிழப் பாரேயற்  
பண்ணன் மகமெனும் பன்னடைத் தெடம்பினை  
கீக்கெின் னுடனூறற அழக்காகமே லுளவோ.

இரம்பியன்: (தல் னுள்ளோ) இவ்வளவு அழிந்துள் என் னொழியழிபிழைத்  
த னெ னொதமே? . ஏன்மேல் இன்னும் தாமதித்து நிற்கல் கன்றோ?

சுசீலை: மலையன் என்னும் பெயராய்நே, எங்கேதத்திரத்தாருக்கு வன்  
கண்ணிளக்கின்ற பெயராயிற்று. என்னன்பனே! நீ சின்பெயரல்லீ.  
நீ வேறு; சின்பெயர் வேறு. மலையெனன்றவென்ற? கைபா? கரலா?  
புயமா? மூகமா? நீய உடலுறுப்பா? சண்பகலென்றோ வேறு  
பெயரிட்டழைத்தாணும் வாசனை வேறுமா? இரம்பியமலையன் என்  
னும் பெயரை நீக்கிவிட்டு வேறு பெயரிட்டழைத்தால் என்னன்ப  
நுடைய புலவரையும் சிறைபெய்திலார் அணுலவனேஊர் குறைவு  
படுமா? என் னெனத்துறைவெய்! நீ சின்பொயரை விட்டொழிதி.  
கொல்லளவெபெயரை நீக்கிவிட்டு அதற்குப்பதிலாக அடியானை  
முழுதும் கடுத்தக்கொள்வாயாக.

இரம்பியன்: இன்பெசுழிநக்காய்! சின் என்னும் திறமேயறக. ஏழை  
வேளை அன்பென்னது இன்னொருமுறை யழைப்பாயேல் என்  
பெயரை நீக்கிவிட்டி நீ விநும்பும்பெயரைக் கொள்ளுகிறேன்.

சுசீலை: இந்த நெகிசியில் என்வாக்குக்கு எதிர்வாக்குகாக்கின்ற ஆடவ  
னையே நீ பாரோ?

இரம்பியன்: என் கண்ணே! என் ன பெயரினால் யான். இன்னுனென்  
றென்னை உணர்ந்துவடுகு அறியேன். யான் கொண்புருத்துப்பெயர்

நின் செவிக்கு அவ்வல்லலினைக்கும் பகைமையப்பெயர். அது எழு  
தொட்டி நக்குந் தாளைத்தானும் யான் நிழித்தெறிந்துவிடுவேன்.

சுசீலை: நின் இன்மொழிநாவினுரை என்செய்யில் இதற்குமுன் னும் பட்  
பருக்கிறது. நீ மலையர்குலத்துநித்த இரம்பியகுமார வல்லையோ?

இரம்பியன்: அய்யங்கே இப்பெயரினும் நினக்கு இணக்காராயின்,  
என் இரம்பியனுமல்லன்; மலையனுமல்லன் என்பேன்.

சுசீலை: நீ எவ்வாறு இச்சொல்லியினர் வந்தனை? மந்திரவரோ மிக  
உயர்க்குநாது; என்னினத்தார் நின்னைக் காணிற் கழிபேயின்னல்  
நினைப்பார்; காவலைக் கூர்ந்து எவ்வரை உட்புரூந்தனை?

இரம்பியன்: காதற்கு வரம்புமுண்டோ? கற்கவ தொருகடைபாமோ?  
காதற்சிறகைக்கொண்டு மகிலைக் தாண்டிப் பறந்துவந்தேன்.

சுசீலை: என் சுற்றத்தார் நின்னைக் கவனிற் கொன்றுவிவரென் தற்கு  
கிறேன்?

இரம்பியன்: கேரதாய்! நின் இணையிழிகள் சுற்றத்தையும் வேலையும்  
ஔத்தன. நின் சுற்றத்தாறு வாய்புடைநிலும்புக்க நான்  
நினைவு கண்ணுசிய நெற்படைநய பஞ்சகில்டேன்.

[என் நிவ்வாறு இவ் விரு காதலரும் தம் முனிசினையுண்பு வெளிப்  
படுவாறு உரைபாடுகின்றனர். இந்நாடகத்தின் முற்பாகம் உவமைச்  
சுவை ததும்புவது; பிற்பாகம் அவலங்கரை நினைந்தது. இனிம்க  
கதைச்சுருக்கத்தைக் தொடர்ந்து சொல்லுவாய்.]

இரம்பியனார் நண்பரும் வீடுபிற்போ குன்றிவாறு வழிநிற்கண்ட  
தீவலமல்லன் வரண்புருளிப் போருக்கவழங்கிறான். தனது உயகியிவாறு  
கண்மீளவென்பொண்ணி இரம்பியன் அவனை எழிக்காது பின்வாங்கு  
கிறான். இரம்பியனைத் தீவலமல்லன் தூஷிப்பாதற்கு கண்ட அவனது  
கண்பன் மார்ததாண்டசேறும் மனம்பொழுது வரண்புருளிக் தீவலனை  
பெயர்க்கிறான். தீவலன் மார்தநாண்டனைக் கொன்றுவிட அதுகன்றி  
மனம்பொழுது இரம்பியன் தீவலனைபெறுந் து அவனைக்கொன்றுகிறான்.  
சேறும் கிள்ளிவளவன் உட்புறமரியங்களை விசாரித்து, இரம்பியன்  
உவமையுள் எல்லையினும் புறநகரமேதென்று கட்டளை நிறுத்தினான்.

இங்கிதழ்ச்சென்கைப் போன்றியுற்ற சுசிலை எல்லம்மல னிதங்க அய செருமுற  
மும் மானநாளிலே சனாவணப்பிரிந்ததாய சொருமுறமுமாகத் துன்புறு  
கிறார். சுசிலை மானமுடித்தாக்கொண்ட செய்தியைச் செவிரித்தகையும்  
புரோசிதனும் அறிவாரேயன்றிச் சுற்றத்தார் பிறரொவரும் அறிந்தீளர்.

இராமியன் உலகுயுவாவிட்டு வெளிர் செல்ல மணபிழையாதவனாய்  
உலோகவாபாலணையணுநிச் செய்ய நென்னொன்ற விசேசித்தான்.  
இராஜாட்டணையைத் தளர்ப்பதத்தல் சரிபல்லவென்றும், ஆழநுக்குப்  
பேரப் பலதற்கிருந்தால், தான் ஆகவேண்டிய கவிரங்கலிள முடித்தார்  
பின்பு தெரிவித்ததாகவும் உலோகவாபாலன் உலயத்தான். இராமியன்  
செவிரியைக் கண்டி அவன் வாயிலாகச் சுசிலையினது துன்பநிலையை  
யுணர்ந்து, சுசிலைக்கு ஆதரம் உலாத்தபின்பான்றி உலகுயுவாவிடுத்தது  
வெளியேயுலாவழிவென்றது சிச்சயங்கொண்டு இராப்பொழுதாசிரியின்  
னர்க் கயிற்றாலாயின ஓர் வலியைச் சுசிலையினது சாணாத்திகிறுந்து  
நெரக்கவிதிமடி செவிரியைக் கேட்டான்; அவனார் அந்த நிலையத்தான்.  
இரவுமுருதலும் இராமியன் சவனாத் தாண்டிச் செவிரியினுட்புருந்து  
கயிற்றே னிவதியாகச் சலசலத்தினுட்புருந்து சுசிலையின்சயனாடுவைய  
யடைந்தான். அன்றிரவுமுழுமையதாய், அவனொசிகழித்தும் சூரியோ  
தயத்தாக்குமுன் பிவிசாற்றது பிரிந்த இராமியன் துன்பம்நிறைந்த  
மனத்திரென்று ஆளுவாரெனக்கி நடந்தான். இவ் திவ்வாரைக் கேழுந்  
கிள்ளியாவன் தனது நண்பனாகிய பண்ணையவையுத்தாதுத் தனதுதமர்  
பாற்காசேழுறுமுறும் பண்ணாவதுபுதவியாகிய சுசிலைக்கும் மல  
முடித்தவைக்கலைண்டிமென்ணுள் கருத்துத் தனக்கு தெரிநாளாக  
உண்டு என்று தெரிவித்தான். பண்ணனும் அராமணயினர் செய்கு  
அராமணைய விருப்பத்தவத் தனதுலீணயினுக் தெரிவிக்க, அனளுஞ்  
செவிரியையினிந் ஓச் சுசிலைக்கு இச்சுசிலைவாசலொசாய்கியைத் தெரி  
வித்து அவனருடைய விருப்பத்தை யறிந்துகொண்டினாரும்படி யணுந்  
றார். சுசிலை பின்பிவையத்தைக் கொன்றியுத்தும் செல்ல தென்னாவென்  
றநியாது திவ்விக் உலோகவாபாலணியர் புத்திரெவம் திச்சயிக்கிறார்.  
இவ்வாவொடு முன்புநுந்கத்தியாகிய கருநாயம் முடிசின்றது.

பாற்காசேழுந் உலோகவாபாலணையவையினுவுத்து தனக்கும்  
சுசிலைக்கும் மதித்தவைகுந் குருவாசத்தவந்து திருமணம் நடக்கப்

பேசுகின்றதெனக் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதற்குணத்திற் புரோவதன் மானக்குற் சரீரையும் வந்தனாள். பாத்ரகாலங்குஞ் சரீரக்கு பிண்டயிற் சில கூற்றும் மாத்ரமும் கிதழுகின்றன. பாத்ரகான் பேராலேயேன்னர்ச் சரீரில் தவ்விரிவையப் புரோசிதனுக்குவர்த்து இவிரிமால் கடத்துகொள்ள வேண்டியமுறையற பொன்னலென்று விசாரித்தான். அவன் அவன்வகையில் ஒரு திராவகத்தைக் கொடுத்தது, “ஆம்மா! நீ நின்மீட்டுக்குப்போய்ப் பாத்ரகான் மணமுடிப்பதற்குச் சங்கதித்ததாகக் சொல்லியீட்டுச் சந்தோஷமாயிரு; சரீர புதன்முறைய; காலேசிரையக்கு உன் சயனஅறையிற் செவ்விரியா, பிறமோ இருத்தல் கூடாது; சயனத்திற் பந்திதுக் கொண்டு இப்புப்புரிணன்னிருக்கும் திராவகத்தைக் குடித்தாயிடு; உடனே உன்னுடல் இறந்தாருடலத்தைப்போல அரைவந்து விதைத்துப்போம்; நீ இறந்துவிட்டாயென்றெண்ணி உன்னை காப்புறங்காட்டுக்குக் கொண்டுவென்று தாழ்ந்திருப்பதைத் துவிடுவார்கள்; சரியாக நன்றெடுத்திருந்ததைவென்றபேய், நீ மீட்டும் உயிர்பெற்றெழுமாள்; அதற்கு முன் இரம்பியன் வந்து உன்னைத் தாழ்ந்தியினிற் தெடுத்தது அழுருக்குக் கொண்டிருப்பாவிடுவான்” என்றான். சரீரில் மரித்துத் தவ்விரிக்குச் சென்று, உலோகமாபல ஹவாத்ரவண்ணமே அனைத்திலையுந் கொண்டு முடித்தான். மறுவன், பாத்ரகாலேசிரையைய மணத்துக்கும் குறிப்பிட்டபுதலும், சரீரையிலைய சயனஅறையக்குச்சென்று கொண்டு பாத்ரமேயாது மணமகன் சயனத்தின்மேயில விதந்துவிடப்பதாகக் கண்டான். மற்றுங், செவ்விரி, மறித்தகார் முதலிய அனைதரும் ஹயே! முந்ரமேயெவன் தழுது தடைபறுகின்றனர். இவ்வாறெனக் காண்காஞ் சரீரி முடிக்கின்றது.

உலோகமாபலன் இரம்பியனுக்கு ஒரு செவ்விரியதனுடிகிழை; அச் செவ்விரி இரம்பியனுக்குச் சென்றமேயின்கி. சரீரில் மரித்துவிட்டா ளென்னுந்ரமசய்தி இரம்பியனுக்கு சட்டியிறது. அவன் துன்புற்று வந்தாதி, அவனோடு உடலிற்றாத்திரு சிச்சயிர்ந்து, துலங்கதம்மீர்போ னெருவாணிப்போய்க் கொடியாளு சென்று வாக்கிக்கொண்டி, வகரில் ஒரு மண்வெட்டியோடு சம்ப்புறங்காட்டுக்குச் சென்றுகிறான். ஆவருச் சரீரையின் உலய புதலும் உட்ப்பட்டிருக்க குழியைத் தேரண்டத் தாழ்நையம் காண்டான். அதற்குணத்திற் பாத்ரகாலேசிரைய முற்பட்டு



எதிர்வழிய இரம்பியமலைபன், சச்சிலின் உடலத்தை வெறித்தலைக் கண்டு வானையுருளிக்கொண்டு சண்டைமூக்குபோய் இரம்பியமலையைய வசனா விறக்கின்றான். இரம்பியன் தனது மனைவிரகிய சச்சில பிணமைய உடலத்தைக் கண்டு ஆரத்தமயங்கொண்டு, அழுது பிராணியித்துத் தான் கொண்டிலந்த கஞ்சை யுண்டு, கிழேயிழுந்து இறந்து விடுகிறான். உலோகமாபாலன் தானனுப்பிய செய்தி இரம்பியனுக்குச் சென்ற மோசிலை வென்பதை உறிந்தவுடனே யாதவிடீர்த்துவிடுமோ வென்றுஞ்சி, விசாரத்த மயப்புறங்காட்டுக்குச் சென்று பாற்காழோழமலை இரம்பியனுக்குப் பிழைநந்தகிடப்பதைக் காணுகிறான். இரம்பிய குறிப்பிட்டகொள்வருமுன்னகிரை மருத்திரமாவிய மயக்கம் தெளிந்தெழுந்து உலோகமாபாலனைக் கண்டு, “எனக்கே யென்றாயினான்” என்கின்றான். புறவிதன் பன்னாளுகக் கமரகாளுஞ்சொல்லச் சச்சில, “என்கண்முள் நிலைகே, போ” என்று சொல்லியிடுப் பவசிகையும் கொக்கித் தனது நாயகனுமைய உடலத்தைக் கண்டு அவன்முகத்தில் முத்தயிப்பி, அவன்மையில் எஞ்சியிருந்த கண்ணிையுண்டு, அவனுமைய உடைவானி உறைவினின்ற கழற்றி, “இதுமே எனக்கு உரிய உறை” வென்று தனது மரத்தினுட் பூய்ச்சி விழுந்து இறக்கின்றான். பாற்காணுக்குள் இரம்பியனுக்குந் தண்டைகடக்குப்போதே அதனைக் கண்ட தாயலையர் ஓடிவரமுண்டெனப் ஆசனுக்கும் காமாக்கருக்குத் தெரிவித்தனர். ஆசன், பண்ணன், மகிஷன், பரிசை முகசிறைர் மூரும் மயப்புறக் காட்டுக்கு வந்து ஆற்றொறுத் தன்புறம், உலோகமாபாலன்வாயினுல் கந்த சிதழ்ச்சியிந்திரியம் அறிவின்றனர். ஆசன் பண்ணனையும் மலைவியும்பிளித்தல் “பாத்தீசா ஓமதுமாதகையா வெங்கிலடவின” எனக் காட்டினார். அன்றுமுதல் அவ்விருவரும் மாரககடப்புழண்டனர். இவ்வமலையி னாடகம் முடிசினறது

ச. அயலச் சுவையை “ஆதமபூவன் சரிவத”யி லுள்ளார் “இரம்பியன் சச்சில சரிவத”பிணுள்ளார் காட்டினும்; வெருளிச்சுவையை மெல்லரும் “சொளுபெதிரசரிவத”வினாட் காட்டுவாமாதவினும் அயலமுற் வெறுளியமுணர்ந்துவதென வரும் எடுத்துக்கொண்ட “தீ கட்டுஞ்சிபதீமொள்கரிவத”வாய் சுவையற்றி மாரகயும் அவசியமில்லை. இதனது விசை, முகம், சிறிமுகம், கருமார், விடுவடி, துய்த்தல் என்னுள் சுவையுறுப்புக்கண் உறுப்பினினைத் தெருத்துக் கூறுவர்.

நாடகபாத்திரஞ்செய்துப் பெயர்கொள்ளாது சக்தியுறுப்புக்களினதாப்யை  
 வகுத்துக்காட்டு. பம்பாற்செல்வரம். கதாராயகனாகிய செல்வப்பெரு  
 பவருக்கு விருந்தளித்ததும், அன்னார் உண்டி களிப்பாடலும், புலவர்  
 ஹரிவர் மணிமுடிமுடிநூல் சூது மாகதர் என் றின்கேள் அலணிதம் பரி  
 சிவப்பெற்று அலணிப் பெற்றிநிற்றலும் முகத்தினுள் வருவன. இப்பு  
 உடன்பட்டுக் கவனத்தலும், தனது பவமுயலன்பு தனக்கு உதவுவார்  
 என் றும் முடிநூல்பிச்சையோடிருத்ததும், அவர் உதவார் என் றுநா. நிய  
 அறிஞனை வெகுண்டி கொக்குததும் மிரதி முகமாலள. சிப்பு  
 வினாடைய மருமகரன் அவாதுண்பம்பலரிடம் போய் அவர் உடலுள்  
 வருந்துவதைத்தெரிவித்து உதவிபெற முயலுகலும், அன்னார் மறுத்த  
 தும், சிப்பு ஒருகுழ்ச்சியினால், பவமுயலன்புணவலாயும் விருந்துக்  
 கணமுப்பவமே வலமுத்து அவர்முன் அழுக்குநீர்கிரம்பிய கலங்கினை  
 வைத்து, “கந்திரிகட்டளாய்களே! இதுதான் நான் இன்று உங்களுக்குத்  
 தருகின்றசிறுநீர்” என்று அவர்க்குமேற் கலங்கினை பெறிவதும் அன்  
 றேள் அல்லோலவல்லோலப்பட்டோலிததும் கருப்பத்தினுள் வருவன.  
 கதாராயகன் காட்டிற்சொன்னவளிப்பதும், சிப்புக்குபெறுவதற்காக சிலத்  
 தினைத் தோண்டிவிட்டு ஒரு பெருஞ்சுவையையக்கவழி அதுனை தீழித்  
 துக்கமுயறும் அய்வழிச்சென்ற ஒரு சேனைத்தலைவலும் அவளது  
 காதல்விழத்திய சிடுவரும் கதாராயகனை யனா துகலும், அவன் அன்னேள்  
 முகத்திற் பெருக்காகினைபெறித்தலும், அவர்கள் காசுகளைபெறிந்துக்  
 கொண்டி கந்திரிகுறிச்செல்வதும் கல்வர்கிள் வருதலும் கினைகினுள்  
 வருவன. கதாராயகனாகிய தீயோளிதம் பெருஞ்சுவையையப்பட்டிருக்கிற  
 தெவக் கெண்டிபுற்றுப் புலவர் ஓயி.பென் றின்கேள் அலணி நாடிச்  
 செல்வதும், அன்னேவாயும் மனிதலர்க்கத்தனதயர் தீயோன் சூழ்த்துக்  
 கூறுவதும், சேனைத்தலைவன் தீயோனுடையபலகவலா பெறிந்து  
 வெற்றிபெற்றுத் தீயோனை கருக்கமுழக்கச் செல்வதற்குக் காட்டிண்ட  
 சென்று தெரிவதும் தீயோன் இறந்துகிடக்கக் காண்பதம் ஐந்தாளு  
 சர்க்கியாகிய தய்த்தலினுள் வருவன. இனி மருட்கையு முலவையு  
 முணர்க்கும் பெரும்புயற்றினைநிலைய யசாயப்புகுத்து முறளிற் கதைச்  
 வருக்கத்ததைத் தருகின்றும்.

பவவளம்சிறந்த சிப்பேசத்ததை அறையுதனைன்னுமன்வன் அறசு  
 புரிந்துவருகின்றகாலத்தில், சிப்புகன் என்னும் பெயரினைமுண்டய சிப்

தான் சீமலத்தின் ஒருபாகமாயி; அமலம் என்னும் தேயத்தைய பன்னி  
 வந்தான். அவன்சமீபி அரங்குலம் கந்தசகிரிநால் தனது தலைமையின  
 மும் அவளது மூன்றுவாய்க்குமுள்ளையாகிய மானிதையையும் கன்னலில்  
 ளாத ஒருபாடலிசைந்திக் கடலிற் தன்னிக்இதே தலைமயன்ஆள்கியவந்த  
 தேயத்தையத் தா னுள்ளிவந்தான். அரங்குலனுடைய கந்தசகிரியை ஒரு  
 நிதிதழிந்தி நந்த கெளரிகனென்னும் சீபு படலினுள்ளே மணாயுப்  
 பெருநகர் சிலவந்தறையும், புத்தகங்கள் சிலவந்தறையும் அரங்குலன்  
 ஆற்றியவண்ணம் மறைத்துவைத்தான். படவு கடலிலையால் பெருந்  
 தான்சி, அழிவற்றநர் சிலசாட்சுநக்குப்பின் மணியல்லயம் என்னும்  
 தீவை வந்தனுகியது. சேவலின் மறைத்தவைத்த உணவுப்பொருள்  
 கள் பிரபாகாணக்குப் பெருநகிரிபுரிந்தன. மணியல்லயத்துக் கரையை  
 மடைத்த பிரபாகான், மானிடமஞ்சாரமில்லாத அகநிலிற் முடிவை  
 வொன்றாகக் கண்டொன்றி காலக்கழித்துவருகின்றநாளிற் புதல்வி  
 யாகிய மானி வானெருவண்ணமும் பெருநகருமேலியமேலியமேக வளர்ச்சி  
 பெய்தினான். பிரபாகன் புகழ்வுள்ளிருந்த புத்தகங்கொடுப்பித்தமாயும்  
 பெரு அகநிலினுள் ளொரு மய்கிரிமகும் இருந்தது. அந்நிலிப்பிக்  
 துக்கற்ற பிரபாகன் மந்திரசக்தியின் கண்டையினாலே பவனவேளன்  
 என்னும் சிந்தியாதானையும், வையுமகன் என்னும் இரங்கையுள் தனக்கு  
 அடியாமலரைக்கிக்கொண்டான். பவனவேளன் ஆகாயமர்க்கமகர் சந்து  
 சரிப்பவன்; வென்றிப்போது வேண்டியவருக்கொள்ளவும், தனதுவையு  
 ளைய பிரபாகாண்களன்றி நிறகுக்கும் தோற்றாக மலவுருக்கொள்ள  
 வும், செயற்கருந்தெய்வன் பவனவந்தச் செய்வரும் வல்லவன். வளி  
 முகன் முதமுடி யென்னும் இயக்கியின்புதல்வன்; தாவிதந்துகிட  
 ஆதரிப்பாசினற் மணியல்லயத்தில் அலறித் திரிந்தான். பெய்முடிதாம்  
 நிறைந்த கொப்பட்டையிருக் கோலமுமுடைய இரீயிப் பிரபாகன்  
 ரிடித்துக்கட்டிக்கொண்டிவந்து மக்களொழிவை இயன்றவனாகநித்த  
 னிறகுமிகத்தல் முதலிய முய்நிவேகைகள்செய்வதற்கு ஆளைய வைத்  
 திருந்தான். அந்நாயன் இருவனாயும் பெற்றயின்பு பிரபாகாண்குநர்  
 கிரிது ஆதரவுவான்றி; நம்புகொம்முமுடிதீதும் தனது புதல்சிக்ருப்  
 பாடல்கொல்லிவைத்து அவனைப் பங்கையுச்சுற்ற வண்டிவையாக்கினான்.  
 மானிக்கது வயது பரிணைத்தாநிற்று; அதாவது பிரபாகாணம் புதல்வி  
 யும் மணியுல்லயத்துக்குவந்து பன்னிஎன்றி ளுண்டிகளாயின. இவ்

வெல்லியில், காத்திராயிரகாராசாயப் பிரபாகரன் தனது இராஜ்யப்  
 வசத் திரும்பவும் பெற்றுக்கொள்ளுவதும் மாலதி பல சுருண்களையும்  
 கீழைநந்த பிரியதீபன் வண்ணம் அரவினக்குமாரனை காயக்ஞாயப் பெறு  
 வதுமே காய் எடுத்துக்கொண்டபிரிந்தலில் உன்றறையாவலா.

கப்பலென்று பெயரிடெழு புழலிற்பட்டு அக்கப்பலிதவகுதி  
 நாடகம் ஆரம்பிக்கின்றது. மணிபல்லவத்துக் கடலருகில் கின்ற  
 மாலதி காரால் அலைவழவதைக் கண்டு அதனுள்ளிருக்கும் மாலதி  
 நுயிருக்கு இன்னல் வந்துவிடுமோ வென்றஞ்சித் தனதுதந்தைய  
 கொச்சி அவனது மந்திரசக்தியினாலே புயலை நிறுத்தியிடுகிற்படி, அந்  
 தீனக் குறைபிரந்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். பிரபாகரன் கப்பலில்  
 உன்றோரது உயிருக்குச் சேதம்வராதென்று கூறியதொடு தனது மந்திர  
 வலிமையினால் தானே புயலை உண்டுபண்ணியதாகவும் அதனுற் கொந  
 கன்மை விடுவாய்ப்போடுமென்றுக் கூறித் தனது வரலாற்றையும் தெரி  
 யித்ததுத் தனது மந்திரவலிமையினாலே மானை அயர்ந்து கித்திரை  
 யாகும்படி பண்ணுகிறான். இங்கனந்த் கொய்தபின் பிரபாகரன் பவன  
 வேகனை அழகுத்துத் தனது கட்டிகாட்டடி வல்லாம் ஆயிரந்து என்று  
 மிசாவித்தான். புயலை புண்டாக்கியபின்னர் கப்பலிலிருந்தோரனைவர  
 யும் உயிர்ப்போதயின்றிக் கரைசேர்த்திருப்பதாகவும், கப்பலைச் சிறிதெ  
 ளும் பறந்துபடாமல் ஒரு நாளை மொத்திருப்பதாகவும் பவனமொவல்  
 தெரியித்தான். பிரபாகரனும், “நன்று! கப்பலிலிருந்தோரும் இராஜ  
 குமாரனை இல்லிடம் அனுத்தவனா” என்தனை. இங்கிராஜகுமான்  
 சோடுதசத்தரசன் உலையுதனதுபுத்திரன் பிரியதீபன். அநாயுதனார்  
 அவனது தம்பி சங்கவண்ணனும், புதல்வன் பிரியதீபனும், அநாயு  
 ளும், கௌமிகனும் பிற பிரபுக்களும் சமுத்திராயத்தினையெய்யும்போது  
 அன்றார் ஏறிக்கொன்ற காரால் மணிபல்லவத்துக் கவையோரமாகக் கொன்  
 நது. இதனைத் தனது மந்திரசக்தியினால் கண்ட, பிரபாகரன் புயலை  
 புண்டாக்கிச் கப்பலிலிருந்தோரனைவரையும் கப்பலையும் சேதயின்றிக்  
 கரைசேரும்படி செய்தான். அக்கனமாயினும் அசுசன் தன் புதல்வன்  
 சூலிலிழிந்துகிட்டானெனவும், இராஜகுமரால் தன் தந்தையுயிர்  
 துறந்துவிட்டபின்னையும், அரினவரும் கட்டன் மூழ்கிவிட்டதெனவும்,  
 தம்புள்ளொடுபின்ணித் துன்புற்றுத் தீவகத்தின் பற்பலபாகங்களிலும்  
 றுருவனையொருவர் தேடி அலைந்து திரிகின்றனர். இவ்வெல்லியிற் பவன

வேகன் உருத்தோற்றமுண்ணம் இராஜகுமாரனது முன்னியைநீறப்பாய்  
ரின்று,

“ஓஞ்சட் பார்த்தலிந்த மணவீதி வென்னுடனே  
கொஞ்சிக் குளவிலினை யாழிதற்கு வாரீரோ  
வாரீரோ உடர்வெனார் கொண்கொண்கொண காங்குரைக்கச்  
சீராகக் குக்க வென்னுஞ் சேவனொலி கேட்குரைப்போ”

என்று பாடினான்.

பிரியவிரகன்: (அஞ்சையமுற்று)

“வானகத்தேரமண்ணமங்கதேரமணிநைற்குயிலிளிளியலல்லிசை  
சேவையெண்ணியேசின்னைதண்டி யொன்றொருகடற்சைரட்டமுதிருக்கையித்  
தேனையொத்தலிளியிசைகொடாடந்தெனைச்சிதைசெய்யின்றதாதுறவதேரீயிலே  
யானகத்தேரொண்ணையின்றியேயிசைவருக்கிசைக்கேடுகொணரோ” [ன்

[புதுமைபற்றிய மருட்டைக்கச்சுவை]

என்று இசைவருக் கிசைவாயினாக்கிச் சென்றான். அத்தினாரீங்கியெழுந்  
திருந்த மாலதி பிரியவிரகனைக் கண்டமேத்திரத்தே (அதுவனாயும்  
அழகுசிறந்த சூடயனாக் காணாதவனானவிரகுலே புதுமைபற்றிய  
மருட்டையுற்று) தன் தாந்தையகொக்கி, “ஐய! அகொ கொற்றுக்கின்ற  
எந்தொருவத்தைபுடைபேசன் தேவனா? மலிதனா?” என்றான்.

பிரயாகரன்: கயங்கம்பேசாலவே அவனும் பசிலருய்யவேகியில் உணவுட்  
கொண்டு துயில்வருகோத்திற் ஞானினின்ற மலிதவசுப்புக்கு உரி  
யொன்றான். கப்பலிலிருந்து பிரிந்த தனது கண்பணைத் தேடி  
யங்கிலின்று. கவலியினால் அவன்முகம் வாடியிருக்கின்றது.

மாலதி: இத்தனையதனை நா னொருபொதுக் கண்டதில்லை; தீவன் தெய்  
வத்தன்மைபுடையவனென்றே சொல்லவேண்டும்.

பிரியவிரகன்: (அணுகிவந்து)

இன்னிசைக்குத் தலைவியே யிமைபுறும் பணிக் தேத்த மெழி லணக்கே  
பொன்னுலகத் திருத்தியைப் புருத்தியென் மென்னிதயம் உரவா சித்தும்  
மன்னலித்தத் தீவகத்தி நறைநியொ லுழியெனக்கு வழுத்தவாயோ  
கன்னிகையோ பிதன்மனையால் காரிசையோ கொண்கொணயிற் கழறு லாயே.

மாலதி: ஐய! அதிசயம்வேண்டாம், நான் கண்ணிகையே!

பிரியவிரதன்: ஐ! ஐ! இம் பட மொழி என்மொழியில் உரையாகின் றாய். இம் மொழியைப் பேசுவோருள் யானே தலைவன். இம் மொழிவழங்கும்மடலில் யான் இருந்தானே!

பிரபாகரன்: சியநேசத்தமணனை இருக்கும்மொழி தலைவனா வ மெட்டடி?

[தன் மகளுக்கும் பிரியவிரதனுக்குமிடையே ஐயுள்ள மாதலின் அளவைச் சேரதிக்கவிரும்பிய பிரபாகரன் பிரியவிரதனைநோக்கிப் பின்வரும் கடுமொழிகளைப்புகக் கூறுகின்றான்.]

இவ்வாறுபோகும் மெய்கின்ற ஊர்த்தா! இங்கு வா; உன்னையையும் காண்பும் விலங்குகிடமென்; உலர்ந்தமழைக்கும் உட்புத்தண்ணீருமன்றிப் பிறவுண்டதுதான் உன்னைச் சிறையில் வைக்கிடமென்.

பிரியவிரதன்: "இதற்கு நான் ஒருப்பேன்" என்று வாணியுறுவுகிறான்.

[பிரபாகரனுடைய மந்திரவாலியைப்போல பிரியவிரதனுடைய வரணைப்பினை வைத்தமீத்க்குக்கின்றவியிட்டது.]

மாலதி: மலவாழகப் பரிந்துபெரியும் தேவாது பிரபாகரன் பிரியவிரதனை அழைத்துச்செல்லுகிறான்.

[இவ்வளவோடு முகம் முடிவின்றது.]

தீயின் ஒருபக்கத்தில் அலையுதலும் அவன்தம்பி சக்கரநுண்ணும் அநரகுலனும் கௌசிகனும் பிறரும் வருகின்றனர். பவனலோகம் உருவெளிப்படாதுநின்று இல்லிசைக்கீதற்களைப் படை அலாசுலனும் சங்கவநுண்ணும் ஒழிந்த அணியும் துயிலின்மறனர். சகோதரத்துறையாகிய அனாபுலன் சங்கவநுண்ணை நோக்கி அலாயுத மன்னனைக் கௌசிகனிடமிட சியநேசத்தமணனைவருகுர்படி சொல்லி அயலாத தன் ஊர்ப்புத்திக்கு ஆளாகுகிறான். தயின் அகொண்டிருக்கிற கௌசிகனையும் அலாயுதமன்னனையும் கௌசிகனும்படி அலாசுலனும் சங்கவநுண்ணும் வகையில் வரவெடுத்திக்கொண்டொர்ப் பவனலோகம் கௌசிகனான அகீதில் ஒரு பாடலைப் பாடி அவனைத் தயிலேயின்ற எழுப்ப அவன் அலாயுதமன்னனை அழைப்புகிறான். தயிலேயின்றொழிந்த இந்

வரும் அநாதை சக்சுவர்ணருடைய துர்லிணைவைக் குறிப்பிற்று துணர்ந்து  
கொண்டு பிரியவிரதனைத் தேடிச் செல்கின்றனர். தீரின் மந்திரோருபக்  
கத்தில் இடிமுடிக்கற்றினிடைமே வலிமுடன் ஒரு சிறகுக்கட்டோடு வரு  
கிறான். அவனைத் திரிகூடன் வண்ணம் வந்தசெவ்வான் மணி  
யந்தமேவ மலிதனெய்வை ஐயுற்று மாறந்திருக்கின்றதருணத்திற்  
சுவாவைவ எனனும் மந்திரோருபசுவகன் கள் சுவைந்த ஒரு புட்டியோடு  
வருகின்றான். இருவரும் வலிமுக்கி பணுவி யவனது வரவற்றை  
கினவிறுக்கள். வலிமுக்கன் தன் அங்கை முகமுடி அத்திரைக்குடைய  
யிருந்ததசுவகும், தான் பிரயாகருடைய மந்திரவலிமைமயிற் றவனுக்கு  
அடிமையப்பட்டு அன்புதருவதசுவகும், திரிகூடனும் சுவாவைவனும் ஏதா  
யது ஒரு சூழ்ச்சியினும் பிரயாகனைக் கொன்றுண்டிற்றுள் அவர்  
கருங்குடி மணிவிடைவந்துகொண்டு வழிதற் செருப்படுவதசுவகும்  
சுறினான். இதனைக் கேட்ட போலகிருவரும் அவ்வண்ணமே செவ்வ  
தாக வாக்களித்து வலிமுக்கை மாறத்துக்கொண்டு செல்கின்றனர்.

[இவ்வயாவேநி பிரதிமுகம் முடிசின்றது].

பிரயாகருடைய கட்டளைப்படி பிரியவிரதன் மாக்கடனாக்  
கிணயாக அறிக்கொண்டு கிற்கிறான். மலிதி பலன்பக்கத்திற்  
பலவருகிய இவ்வயாவிரதனைத் சுறிக்கொண்டு கிற்கிறான். இவரிரு  
யவரும் தூக்கினி றுந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரயாகன் உன்மை  
மகிழ்ந்து இவரது கண்ணகர்கள் செய்பவேண்டிய செயல்கள் இன் னுந்  
சிலவள் வந்து தனக்குள்ளொசொலிக்கொண்டு புறத்தேயோர் தனது  
மந்திரவலிமைமயினுடே ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று அலையுதமன்னனும்  
பிறரும் கிறிவிற இடத்துத யடைகிறான். பிரயாகருடைய கட்டளைப்  
படி அவனவேகன் (வ) மரபருபங்களைப் படைத்துவிட அவை சென்று  
அலையுதமன்னன் முதலியோரைச் சூழ்ந்துகின்ற நடிக்கின்றன. இவற்  
வரும் கண்டி அகிசயமுற்றிருந்த மண்ணனுதியோர் முன்விகாரில் அம்  
மரபருபங்கள் பல துடிக்களிற் பழம் பலகாரம் முதலியவைகளைவைக்  
கப் பசியினும் வகுக்கியிருந்த மண்ணைப் பிறரும் அவ்வண்ணினை புண்  
ணப்புகுத்தனர். அத்தருணத்திற் பலவயேகன் மரபத்தினுற் பழம்  
பலகாரம் முதலியவற்றை மாறையும் அசெய்தவிட்டு ஒரு கொடிய பருக்க  
ருபமாகத் தோற்றிக் குழியிருந்த அலையுதமன்னன் குறி யோசனைப்

பார்த்து, "நீதி கொடுக்கொழிவரவர்; மக்களிடையே வயிற்றற்கு அருள்  
 சல்லாதவரான அபரஹ் கடல் நாயகம் மனிதசஞ்சாயம்வளத இத்தீயில்  
 உயிழந்துவிட்டது; நான் நமது அறிவினாமயக்தி நாம்மை உன்மத்த  
 ராக்கியிருக்கிறேன்" என்றான். இவதக்கெட்ட மன்னாளுநியோர் உடைய  
 வானையுருளிப் பதந்தாகவந்த பவனவேகலை வெட்டுதற்கு முயன்றனர்.  
 அன்னா ஊனாககல் மத்தமயிந்த நின்றதுவிட்டன. பவனவேகல் நாகத்தது  
 "மூடர்களோ! நானும் என் பரிசுவரும் விழுவின்மொயலை முற்றுவசிய்குஞ்  
 சுருணிகள்; நமது ஆபுதங்கள் எம்மையத் தீண்டா. சமலந்த மலல  
 னாகிய பிரபாகரையும் அவனது மூல் தவ்வதுக் குழந்தையையும் ஆதா  
 னின்றி பரிசுவலில்விட்ட துஷ்டமாயிவ நமக்கு. இரக்குவரமுமாவே"   
 என்றான். மரபாநுபக்கள் மீட்கிக் தேரத்தி மன்னாளுநியோரைப் பரி  
 யித்தது நடிந்தன. அன்னார் பிரபாகரனுக்குத் தாம் விளைத்த தீமைமய  
 லினைந்து துன்புற்றிருப்பதெனக் கருப்பம் முடிசின்றது.

பிரபாகரன் தவது மந்திசகத்தியினால் தேவமரதர் பலரைப்  
 பாடந்தார். பிரிபகிரதனும் மாலதியுல கவகி களிவரும்படி, நான்  
 பாடத்த தேவமர தனாக்மொண்டி வடனஞ்செய்யரிப்பதும், வெட்டைய  
 கவிப்ப பாடத்தது வலிமுமன், தீவிடகன், சைநரலைன் என்னும் முயவா  
 யுந் துன்புற்றதுவதுக் கிரிவகிலுள் வருவன.

பவனவேகல் பிரபாகரனுடைய கட்டளைப்படி அரையுதன் சங்க  
 வகுதான் அரையுதன் கொளிகன் முதலியவோரைக் கொண்டுவித்து விழந்தா  
 ளும், அரையுதன் தன்மைத்தன் பிரிபகிரதன் மாலதியேசிக் கிரியாட்  
 டயந்ததுகொண்டிருப்பதைக் கண்பதும், இரையாரிருவருடைய மண  
 விளைக்கு திலையவதும், பிரபாகரன் அப்படித்திச்சென்று மைவத்துக்கு  
 மன்வானுச்ச ஒருப்பலிவதும், பிரபாகரன் பவனவேகலை விதிதலையாக்  
 கிட்டித் தனது மந்திரனால்கலைக் கட்டினால் சாதித்தவிடுவதும், ஆனை  
 வரும் சீயதேவத்துக்குப்போகக் கப்பலையவதும் துயற்கல் என்னும்  
 ஐந்தரஞ்சுத்தியினுள் வருவன.

வலிமுமன், சங்க வகுதன், அரையுதன் எம்பொது  
 சீயவை கொளிய்ப்படி மீடத்தக் சிதவையற்றிய மருட்டைக்  
 சகவையும், பிரபாகரனது பெருந்தன்னம் வெளிய்ப்பிட்டத்துப் பெருமை  
 புற்றிய மருட்டைக்கலையும், பிரபாகரனது மந்திரவலிமயினுலே பழம்



முதலியவை தோற்றி மறைவவைதங்கள் டிசைலிக்கும்போது ஆக்கம்பற்றிய மருட்டாளர்சைவியும் தோற்றவன. பெருமை சிறுவையென்புழி அலவழித்திராவல், அத்தன்மைபுக கொள்ளப்படும். “புதுமை பெருமை சிறுவை யாக்கமொநி, மதிமை சாலா மருட்டை களங்கே” எனத் தோவ்வாசிரியர் வகுத்துக்கூறிய மருட்டாளர்சைவக்கு இவ்வாடகம் இலக்கியமரையினவை காண்க.

இ. அச்சமுணர்ந்தும் மகபநிசரிதையை யாசையப்படுவார்.

சுகொட்டிலே காரிருளிவே இடிமுழக்கமும் நிவ்னனாக் தோற்ற அனற்றிவடைய சுவர்சென்டெண்டி ராகிய மூன்று இடமினிமாதர் தோற்றிச் சிறிதுவேம் வர்த்தவையடி மறைகின்றவர்.

[இது முதலங்கத்தின் முதற்காட்சியாகும்].

அன்னதையத்து மன்னனாகிய திடங்கரஜன் தனது புதல்வராகிய மங்கலவர்மபன் அனாலவர்மமனோயிற் பரிசுளசேசமும் தோற்றி மகாபதி பென்னுஞ் சேனைத்தலைவனுடைய இரஜாத்திரையையும் வீரச்செயலையும் கேள்விபுற்று அவனைத் தனது அரசியலின்மீமுன்வ கடாசாட்டுக்கு அளிப்படியாகும்படி மந்திரிமாருக்கும் கட்டிவைத்திருள்.

[இது முதலங்கத்தின் இரண்டாம் காட்சி].

சுகொட்டிலே மூண்டோலக் காரிருளிவே இடமினிமாதர்முயருத் தோற்றித் தாம்விடாத தீச்செயல்களை மணக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சம்பத்தில் அல்லழியே சேனைத்தலைவராகிய மகாபதியும் தனபதியும் வருகின்றவர்.

தனபதி: (இடமினிமாதரைக் கண்டு) எதென்வ? வற்றிக்காப்பந்த பட வாய்கோருபமுயவத்தோற்றயிற இவ்வ இவ்வெனில் வர்தவவவர? நீயிர் உயிருள்ள தோற்றங்கடவா? மணிதர்வினுவக்கு வினாடயனிப் பிசா? வற்றிக் காப்பந்த உடட்டிலே நீயிர் வீரலையைத்திருப்பனதப் பரங்கும்போது எனது வர்த்தை நமக்குப் புலப்படுகிறதென் றெண்ணவேண்டியிருக்கிறது. நீயிர் பெண் பள்ளமாத் தோற்றி யிதீர்; தூங்குத் தாடியிரிருக்கின்றபடியாத் பெண்பாலென்ற சொல்லவும் இடமில்லை.

மகபதி: நீகிர் யாவர்? வார்த்தைபேச இயலாமானால் என் சொன்னிக்கு  
மறமொழி கூறுகிர்.

முதல் இடாகினி: மகபதியே வாழ்க! கலாபனாட்டுக்கு அதிபதியே  
வாழ்க!

இரண்டாம் இடாகினி: மகபதி வாழ்க! கூடாநாட்டுக்கு அதிபதியே  
வாழ்க!

மூன்றாம் இடாகினி: மகபதியே வாழ்க! முடிமன்னனாலேவானே வாழ்க!

தளபதி: (இடாகினிகளைக் கோக்கி) காலத்தின் சிறிதகிணிக் கருதி யுவரம்  
கக்கூடிய என்னம தமக்கு உனதாயின் வந்தத்தாயிரியம் வளரு  
மென்பதை யாராய்த்து சொல்லுகிராக. நான் அந்தசையும் மரட்  
டேன்; தாம்மை சிறந்துநித்சவும் மரட்டேன்; தமது தயனவயே  
வெறுப்பையே நான் சொருட்படுத்தியிலி.

முதல் இடாகினி: வாழ்க!

இரண்டாம் இடாகினி: வாழ்க!

மூன்றாம் இடாகினி: வாழ்க!

முதல் இடாகினி: மகபதியிற் குழந்தைய், மகபதியே ஊயர்க்காய்.

இரண்டாம் இடாகினி: அந்தனை மகபதியில்லை, என்றாலும் மகபதியே  
வானே.

மூன்றாம் இடாகினி: நீ மன்னனாகுமரட்டாய், மன்னர்க்கும் தந்தை  
யாவாய். மகபதியே தளபதியே நீகிர் வாழ்க.

மகபதி: நீகிர் சொன்னதை விளக்கமாகச் சொல்லுகிர். நான் கலாப  
னாட்டுக்கு அதிபன் என்பதை யறிவேன்; கூடாநாட்டினன் உயி  
ரோடிருக்குமேயானால் நீகிர்என்னைக் கூடாநாட்டினனெனதுவாழ்த்  
திய தென்னை? நான் மன்னனாவதும் ஆகாதகாரியமே.

[இடாகினிகள் மனதந்தவிடுகிறார்கள்.]

இடக்காரனானது மந்திரிமார் வந்து மன்னன் மகபதியைக் கூடா  
நாட்டுக்கு அதிபனாக்கியிருப்பதாகக் கூறுகின்றார்கள். அவர் வர்த்ததை

வயக் கேட்ட மகபதி இரண்டாம் இட சகினிபுலையாவர்த்தைய நிறைவே  
றியதைக் கண்டு அகமெழீர்ந்து தான் மன்னனாவதும் நிச்சயமென்று நன்  
னுள்ளே நினைந்து மகிழ்கிறான்.

[இக்கிழந்தினர் முதலங்கம் மூன்றாக் காட்சி.]

மகபதி தனது தியாகிய மனைத்தலைவ சிருவரும் அரமணக்குப்போய்  
இடக்காரனுடைய மணியின்மீது நான். மன்னன் அவரோடு சுவர் துணா  
யரம்புநறியின் தானும் தன்புதல்வ சிருவரும் சிறிதுணர்ந்தினுள்ள ஒரு  
நகரிக்குப் போக வண்பனிபிருப்பதாகக் சொல்லுகிறான். வழியிற் நன்  
மனைத்த நங்கியிருந்துபோகவேண்டு மென்று மகபதி குறையிசந்து  
கேட்க மன்ன னெருடும் நிகருள்.

[இவ்வ முதலங்கம் நான்காக் காட்சி.]

மகபதியின்மனைத்தலைய மகபதிப்பிரியை தனது வாய நெழுதிய  
சுதத்தையப் படிந்து இராசினிக குணாத் தவழ்த்து நாயப்பற்றிச்  
சித்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு சேவகன் வந்து இடக்காரனுடைய  
பரிசளரும் மகபதியினுடையமணியின் இரத்தத்திப்பிராவதற்கு வருவ  
தாக உணர்கின்றான். சிறிதுவேத்திற் மகபதியும் வந்து அந்தக்கொய்தி  
நாயயே தெரிவிக்கின்றான்.

மகபதி : என் பிரியவாயியே! இடக்காரனுள் இன்றிரவு இங்கு வரு  
கின்றார்.

மகபதிப்பிரியை : அவர் இங்கிருந்து என்னு போகின்றார்.

மகபதி : ஒருமனை தனை மில்லிடமிருந்து புறப்படலாம்.

மகபதிப்பிரியை : அந்த நனை ஒருநாளும் வாய்ப்போவதில்லை. என் கண்  
வா! நினது முகக்குறி நிறத்தபுத்தகம்போல அந்தத்தேயுள்ள என்  
ணவனைவெல்லாம் எனக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. தீக்கந்த புஷ்  
பம்போல நின்றாகக் காணப்படினும் பூநீனுள்ளிருக்கின்ற புழு  
என் கண்ணுக்கு நன்கு தேர்த்துகிறது. வருகிற அத்தியை  
நான் உபசரிக்கிறேன்: இன்றிரவைக்கு நீர் செய்யவேண்டிய  
பொருக்காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பிரவரின் இனி வருகின்ற இரவு  
புக வெல்லாம் நாம் முதலங்கமயுத்திருப்போம்.

மகபதி: இவ்வியல்பத்தை இன்னும் ஆலோசிக்கவேண்டும்.

மகபதிப்பிரியை: எடுத்தகாரியம் முடிவுமுன் க ள க் க மு த் த ரு ண் அஞ்சினவனானான்; ஆகவேண்டியபலத்தை வரன் பார் துக் கொள்ளு கிறேன்.

[இவை முதலங்கம் ஐந்தாக்காட்சி.]

அரசனும் மன்னவர்ப்புணர் அனைவர்ப்புணர் தனபதியும் மாதா னென்னும் மந்திரியும் பிற பரிசனரும் தியட்டிவெளிச்செய்க்கோடு மகபதி யின்விட்டுக்கு வருகிறார்கள். அரசன் மகபதியின்மீது பழகானது வந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறவெல்லையில் மகபதிப்பிரியை வந்து இவ்விய மொழிகள் கூறி மனமயினன் வலறுத்துச் செல்லுகிறான்.

[இவை முதலங்கம் ஆறாக்காட்சி.]

மகபதி தலியிட்டத்தில் சிவ். வ. பண்பாடுகள் நிற்றித்துக்கொண்டிருக் கும்போது அவன்மீது வந்து ஆசைவார்த்தைகூறி இடக்காஜனைக் கொன்றவியும்படி துண்டிக்குள்.

[இது முதலங்கம் ஏழாக்காட்சி. இவ்வாயோடு மூகம் முடியின்றது

துயிலுவின்ற இடக்காஜனைக் கொல்லுகின்றது இரஜலுண்டா பிடுக்கவயலுண்டாஜைக்கிப் போரும்பேது மகபதியின் கண்முண்டே இரத்தத்தேதாய்ந்த ஈட்டி யென்று உருவெளித்தேசுந்தமரகக் காவாப்பி லதும், அவன் அஞ்சிப் பின் வர வ் கு வ து ம், மகபதிப் பிரியை வந்து ஆசைவார்த்தை கூறி னா க் க ப் ப தி த் து வ தும், அவன் முற்பட்டிக்கொல்லதும், இரத்தத்தேசுந்தகையோடு வருவ தும், மதராட்சியின் மாதவனும் பிறரும்வந்து இடக்காஜனுண்டா ஈடலத்தைக் காண்பதும், மகபதியும் மகபதிப்பிரியையர் ஊன்புற்றார் போலப் பிரகாசிப்பதும், அரசனுடைய சுவணக்கிருறுத்ததைக் கசக் திருத்த காவலாளர் கண்ணினை திறையவுண்டவையினுலே மயக்கமேயிட்டு அரசனைக் கொன்றவியிடாரென்று அவர்மேற் குற்றஞ்சாட்டுவதும், அதற்குச் சான்றாக அன்றாளுடைய முகத்தினும் கெட்டியிலும் இரத்தக் கன்ற படித்திருப்பதைக் காட்டுவதும், காவலாள நிருவணாயும் மகபதி கொன்றவியிலதும், மகபதியினுடையகுறிப்பினை வறித்த மங்கலவர்ப்பு னும் அனைவர்ப்புணரும் தம்முடிர்க்குச் சேதம் வந்துவிடுமோ வென் தஞ்

நிக் கலிங்கராக்' இக்கு துஷயிநிலதம், நாட்டாடரிப்போடிய மங்கல்வரம்ம ஆனவையம்மரே தந்தைநையக் கொன்றொன்று மத்திரி பிரதானியர் சிச்சரிப்பதும், கரவஞ்செவிய அரசனக்கு ஒருவ்சியசற்றந்தானம் வலிமை பொருந்திய சேனைத்தலைவனாயசிய மகபதியே மன்னனாகற்றுக்தக்கனா எனன்று ஆணைவரும் சிச்சரித்து மகபதிக்கு மணிமுடிசூட்டுதலும் பிரதிமுகமரவச.

இடாகினிகள் தனபதியை, "மன்னர்க்குத் தந்தையரவரவர" என்று வாய்த்திய வாய்த்துநவையை சினைத்து மகபதி துன்புறுவதும், கொடிய பாவச்சொலிஞ்சை தான் பெற்றுக்கொண்ட இரஜ்யத் தனக்குப்பின் தன் சந்தையரக்குப் போகாது மகற்றுகுகிய தனபதி சத்திரா ருக்குப் போகாதிருக்கிறதே பென்ற வக்கற்ற மகபதி கொலைத் தொழின்பாக்களை யகழத் துத் தனபதியையும் ஆனவையுதல் வன் வணவணையர் கொன்றுகிற்ப்படி கட்டியிரிவதும், அன்னார் வள்ளிருவரில், தனபதியைக் கொன்றுகிறவதும், வணவணன் தப்பி யோடுகாதும், மகபதி மத்திரி பிரதானியருக்கும் சிறுக்கும் பெரியதொரு மிகுந்தளிப்பதும், ஞானவைய மகபதிக்கென் றிடப்பட்ட ஆசனத்தில் தனபதியின் சேனாநாயகத்தோற்றி யுட்கார்க்கிறுப்பதும், அதனைப் சிறா காணுகிறுக்க மகபதிபாத்திரம் கண்டு அஞ்சுவதும், ஜனங்கள் மகபதியி னுடைய பசையலைக் கண்டு ஞாபுறுவதும், மாதவனென்னும் மத்திரி ககிற்ச லட்டுக்கு துஷயிநிலதம் கருப்பம் ஆவன.

இடாகினிபாதர் தோற்றி வய்வக்கு, பல்லிவின்கால், ஆக்கைத் சிறகு, வெளவாத்தோல், குழந்தை வகவிரல் என்னினானவற்றை யிட்டி உதிரவிலைத்ததைப் பெய்த கழிவதும், மகபதி வந்த ரெல் நடக்கப் போவனவற்றைத் தெரிவிக்கும்படி இடாகினிகளை விவடிவதும், கழிவின்த பானையினின்று ஆவகமணீந்த ஒரு தலை தோற்றி, "மகபதியே மாதவனைப்பற்றிக் கவனமாயிரி" என்று சொல்லி மனறபல் கிறிது கொத்துக்குள் இரத்தம்பெரல் மேனியையுடைய ஒரு சிறுகுழந்தை தோற்றி "மகபதியே யஞ்சுகிரு, ஸ்திரீ பெற்ற கமத்தனல் உனக்குத் திக்கு வினையாது" என்ன அதன்வினீனர் முடிசூற யற்கு பாலவ்வடிவம் கையி லொரு சிறு மாதவதைத் தாக்கி பெறுந்த "மகபதியே கிண்ப்பெரல் அக்கமற்றிடு, வர்ஜ்ஞாணியம் சின் ககரித்துவந்தாலன்றி நீ சொல்லி

ரணா உபதேசவதிக்ஷி"யென்று சொல்லுவதும், மகபதியின்மூன்று முன்னே  
 மகபதியும் அரசர் என்மருந் கோற்றுவதும், இடாபெளிகள் மறைந்து  
 சிவ்வதும், மகபதி மாதவன்மனைக்குக் கொண்டுதொழில்மண்களை  
 வண்பில் மாதவனுடைய மனைவியையும் புதல்வனையும் கொல்லிப்பதும்,  
 மாதவனும் மங்கலவர்ம்மனும் தீவற்றறபெண்ணும் வேண்டியுற்றுக் களிந்த  
 நாட்டுச் சேனைகளோடு அங்குசுட்டிடை யெதிர்க்க சிச்சயிப்பதும் விளைவு  
 ஆவன.

மகபதிப்பிரியை விபாதிபினால் துன்புறம்போது தன்னை மடித்து  
 தன் மகன்திற விடந்த இராசியங்களை வெளியிலெதும், அந்நினை கேட்டு  
 கின்றவையத்தியன் முதலிதேவர் இடங்காஜனைக் கொன்றவர் யாவன  
 அழித்துகொள்வதும், மங்கலவர்ம்மனரு சேனைகளும் வந்துறையியத்  
 துக் கூடாச வரும்போது ஒவ்வொரு மாக்சிணாயபெட்டிற் கைரீ வேக்  
 திர்த்தொன்றிவருவதும், காவலாள னொருவன் எர்ஹூரணியம் ககரியாய  
 நொன்றி வருகின்றதென மகபதிக்கு உரைப்பதும், மகபதி வச்சமுற்றுப்  
 பின்பு போர்க்காலக்கொண்டி வெளிச்செல்வதும், மாதவனும் மகபதி  
 யுத் தனியமட்பரியதும், ஸ்திரீபெற்ற வயத்தொரு தனக்கு அழிகின்ற  
 யென்று மகபதி உரைப்பதும், அன்னை பிறந்தபின் அவள் வயிற்றைக்  
 சீறி மருந்துவன் தன்னை பெயிற்றையினால் தான ஸ்திரீபெற்ற கைத்த  
 னிலில்ல வென்று மாதவனுரைப்பதும், மாதவன் கைவலனால் மகபதி  
 யிறப்பதும் மங்கலவர்ம்மன் அரசனாவதும் துய்த்தல் என்னும் இரத்தாஞ்  
 சந்தியாவன.

“அணங்கே விணங்கே கள்வர்த பிறறமென்ப, பிணங்கல் காண வச்ச  
 லன்மே” பென்புழிக் கூறிய நால்வகை யச்சத்தினால் அணங்கினாலும்,  
 அரசனாலும் எப்படிய அச்சச்சகவை இங்காடகந்தினால் சிரம்ப வந்தநாம  
 காண்க. “அணங்கென்பன பேயும் புதமுள் மாயும் கறகிய பதிகெண்  
 கையனும் சிரயப்பாளரும் பிறருந் அணங்குத்தற் நெய்திவகைய சயந்  
 தின்பெண்டிர்முதலாயினரும் உருமிவகத்தெசடக்கந்தனய” மென  
 உறுப்பியனும் கூறினும், பெரும்புயற்கிரிநெய்திடை போற்றுகின்ற  
 மகபதியவர்ம்மன் அச்சத்தை வினைக்காது மருந்துகைய வினைப்பதும், இந்  
 நாடகத்தினுட் போற்றுகின்ற இடாபெளிகள் மருந்துகையொழித்து அச்  
 சந்தை வினைப்பதும் துறையி ஆராயற்பாலன. தலைவனது மரணத்தைய

யாக்கத்திற் றாட்டிதல் கூடாதென வடமொழி நூல்கள் கூறுவன. இடங்க  
ராஜனதுமரணம் வெளிப்படையாகக் காட்டப்படாது குறியினு  
முணர்ந்தப்பட்டவாத் தோர்க்கு.

க. பெருமிதமுற் றிதகளைப் முணர்ந்தும் வணிகநேதயவந்தீ  
கன்சரிதையை யாராய்ப்புகுவாம்.

மணலிகாத்திற் றவசித்த ஒரு செல்வாமிசுப ஆண்மக்களில்லாணாயி  
னுவே தவறு பெருள்முழுமையையும் தன் மகள் விஜயைக்கு உரிமை  
யாக்கிப் பென்னினாலும், வெள்ளியினாலும், சயத்தினாலும் முன்ன  
பேசுதலைச் செய்து, அவற்றினால் ஒன்றினுள்ளே விஜயையினைய  
சரயவெழுதிய சித்திரத்தை வைத்து, மாவடுமுறையில் சித்திரம் காணக்கப்  
பட்டிருக்கின்ற பேசுற யிதுவென்று நிச்சயித்துக் சொல்லுகின்றன  
அவனுக்கே விஜயை மலையியாமெண்ணிலென்று வழங்கிசெய்து இவ்  
வுலகவாழ்வை நீத்தான்.

[காடகத்துக்குப் புறம்புதிய இல்லிஷயந்தைக் கண்டிந்தோடர்ஸா  
யந்திடுசெல்வதற்காக என்மித் தந்தனம்.]

விஜயையார் பீடாவிருமிய வாகவென்னும் வணிகநேதயத்து  
வணிகன் தனது நண்பனுசுப அகந்தனென்னும் வணிகரிடையடைந்து  
தான் மணலிகாருக்குச் சிறப்பாகப் பேசுவதற்கு மூவாயிரம்பென் கடன்  
கொடுக்கும்படி கேட்டான். அந்தன் தன்னிடம் வகக்காமில்லாதிருந்  
தமையினும், சரயவென்னும் கோழுப்புச் செடியிடம் மூவாயிரம்  
பென் கடன்வாங்கிக் கொடுத்தான். காடகன் மிவப்பி வாங்குகிற  
கொடியவானைவிடும், வட்டயின்ளிப் பணக்கொடுத்ததையும் அந்  
தன்பிது சிறந்த அழக்கமுடையவனு விருந்தான். அந்தன் மூவா  
யிரம்பென் கடன்கேட்டதும், நானாய்வாய்த்ததென்று தன்னுள்ளே  
கிடைத்து மதித்த சாடகன் புறத்தே நகைமுனை காட்டிப் பென்னிக்  
கொடுத்தானிட்டு, மூன்றுமாதத்துக்குப் திருப்பிக்கொடுக்காவிட்டால்  
அந்தனுடைய உடலிடுந்து காற்பதுரூபா எடையவாறிய இவறச்  
மறை வெட்டிக்கொள்வதற்குத் தனக்கு உரிதாமுண்டென்று ஒரு பீட்  
டெழுதுவித்துக்கொண்டான். மூன்றுமாதத்திற்குள் தன்னுடைய  
காடகன் வந்துவிடுவன வென் தெண்ணிய அந்தன் பீட்டிற்குக் கைச்  
சாத்திட்டான். கப்பல்கள் வரவில்லை. சரயவன் நீதிமன்றுக்குப்

பெயர் வழக்குக் கொடுத்தான் ; வரசவன் ஆழாயிரம்பென் செறிப்ப  
 தாகக் கூறியும் சாபலன் ஒருபாடரது சீட்டும் விதித்தாய் இறைச்சியே  
 வேண்டிமென் ஊசின்றான். வரசவனுக்கு மணவியாகிய விஜயையாயகனும்  
 பிறகு மறியாதவண்ணம் சிபரபதாரந்தரவேடந்தோசி வந்து மன்றி  
 விருந்தொருக்குர் சுட்டத்தை வெடுத்தாக்காட்டி அகந்தனைக் கர்ப்பாற்றிச்  
 சாபலனைத் தொல்விரண்டயப்பண்ணுகிறான். இதவே காதலின் கருந்  
 கம். மேற் குறிப்பிட்ட நாடகபாத்திரமே விவரிக்கேதயத்த மன்னன்,  
 விஜயையயப்பெறவிருப்பிருமும்பொலாசலகடன், சாவககடன் என்னும்  
 குறுகியவன்வ ரிருவர், அகந்த வரசவருக்கு நண்பராகிய கருணாகரன்  
 சலசலோகனன் சாரகுமார சென்றும் மூவர், சாபலனது நண்பனாகிய  
 தாமல சென்னும் கோமுட்டிச்செட்டி, சாபலனது வேண்டுகாரனாகிய  
 அகிருசன சென்னும் விநாஷகன், அகிருசனன் தன்னடியாய் கிருத்  
 தன், விஜயையினது தொழியாகிய அய்யன், சாபலன் புதல்வியாகிய  
 புதுயை, பதுயையேற் காநற்கொண்ட புடகவன், வேண்டுகாரர் என் றின்  
 றோர் இக்கூடகத்தினுட் டோர்மூவர். இயி, நாடகத்தி னமைப்பைக்  
 காட்டியவம்.

[அங்கத்தை I, II, III, IV, V வளிலும் இலக்கங்களாலும்,  
 அங்கத்தின் உட்கிரியுள்ளாகிய காட்சியலை 1, 2, என் றித்தகைய இலக்  
 கங்களாலும் குறிப்பிடுகப்பட்டவம். உதாரணமாக, " II 3 ". இவண்டம்  
 அங்கத்தின் முன்னுவது காட்சி என்பதைக் குறிக்கும்].

1. 1. நாடகபாத்திரர் : அகந்தன், சலசலோகனன், சாரகுமாரன்,  
 வரசவன், புடகவன், கருணாகரன்.

நிகழ்ச்சி : அகந்தன் மனக்கொர்வுற்றத் தனது சேவகத்துக்குக்  
 காரண மெதுவென நண்பரை விசாரித் தக்கொண்டிருப்பதும் வரசவன்  
 வந்து தான் மணவிக் குப் பேசுக கிளைத்திருக்கும் எண்ணத்தைக் கூறி  
 மூலவியிசாற்பென் டடன் கேட்பதும்.

1. 2. கா. பா. விஜயை, அய்யன்.

நி. விஜயை தன்னை அடிவந்து துன்புறுப்போரை அபிஷேகமுடா  
 னாயும் பிறனாயும் புரிநித் தொழியோடு வார்த்தையாடுதல்.

1. 3. கா. பா. அகந்தன், வரசவன், சாபலன்:



நி : சிட்டுக் கொடுத்த மூலவாயிம்பொன் உடன்வாங்குதல்.

II. 1. நா. பா. : குழம்பொறைநாடன், விஜயை, அக்கலை, பரிசைர்.

நி : விஜயை தன்னைகிறும்பிலந்த குழம்பொறைநாடனானோக்கி,  
 “மன்ன! இப்பொழுதுகளுள் ஒன்றி வெண் ஊருவ முண்டு அதனை நீர்  
 தெரிந்தெடுப்பீராயின் காண் உமக்கு மரீசனியாடுவெண்டும், தெரிந்தெடுத்  
 தத் தவறுவீராயின் பேழையில் வய்யத்தையார் நிறுங்குத் தெரிவியா  
 திருப்பதொடு நீர் சீவியகாலம் முழுதும் பிரமசாரியா விருக்க  
 வேண்டும்; இது என் தங்கையின்கட்டின; இதற்கு உடம்பிரியாயின்  
 கோயிலிற் சென்று சத்தியஞ்செய்த வரூளிர்; பேழையிருக்குமிடத்  
 துக்கு றும்பை வைத்ததுச்செல்வேன்” என்று கூறுதல்; குழம்ப  
 பொறைநாடன் உடன்பட்டுச் சத்தியஞ்செய்யப்போதல்.

II. 2. நா. பா. : அகிஞ்சனன், கிருத்தன், வாசனன், கருணை  
 கான்.

நி : அகிஞ்சனன் காபலனுடைய சேலகந்தை ரீட்டி ஓட  
 நனைத்து விதியிற் செல்லும்போது தனது நன்மையாயிவ கிருத்தனைக்  
 கண்டு அவனையும் அவழ்த்துச் சென்று வராவனிடத்துச் சேவகனாக  
 அமர்ந்தல்.

[கிருத்தனாகிய தந்தை கண்ணொளி யிழந்திருந்தமையினால் ஒன்  
 றினைமொன்றாக மாற்றிச்செல்லி அவனோடு பல்வாறாக வார்க்கையாடும்  
 அகிஞ்சனனுடைய கூற்றங்கள் கணகச்சுனை நிரம்பியன.]

II. 3. நா. பா. : பதுமை, அகிஞ்சனன்.

நி : அகிஞ்சனன் பதுமையிடம் விடைபொறச் செல்லுதல்;  
 அவள் புட்கலனிடல் கொடுத்துவிடும்படி அகிஞ்சனன்கையில் ஒரு  
 அடித்தலகை கொடுத்தல்.

II. 4. நா. பா. : கருணாகான், புட்கலன், சலசலேசனன், சா  
 குமாரன், அகிஞ்சனன்.

நி : அகிஞ்சனன் பதுமையினது திருபத்தைப் புட்கலனிடக்  
 கொடுத்தல். பதுமை ஆண்பின்னானோடத்தொடு தந்தையிட்டடைகிட்டுத்

தன்னோடு புடன்வருவதற் கிவசந்திருப்பதைப் புட்கலன் தனது கண் பருக்குத் தெரிவித்தல்.

II. 6. கா. பா. : சரபலன், அகிலஞ்சவல், பதுமை.

நி. : சரபலன் தான் புறத்தே விருந்துண்ணப் போவதாயும் ஸிட்டுகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படியும் பதுமைக்குச் சொல்லுதல்.

II. 11. கா. பா. : கருணாகரன், சரசுமாரன், புட்கலன், பதுமை.

நி. : புட்கலன் பதுமையை புடன்கொண்டேகல்.

[நின் அகர்தன் வந்து கருணாகரனைக் கண்டி வரசவனோடு மணவிக் குப் போகுண்டடி அனுப்புதல்.]

II. 7. கா. பா. : வினாய, குறும்பொறைநரடன், பரிசுளர்.

நி. : 'குறும்பொறைநரடன் பொற்போயுழவயத் திறந்து அதனை ஒரு தலையாயும் ஒரு பத்திரமும் பிடுங்கக்கூண்டி பத்திரத்தையுடையுத்தல்.

அப் பத்திரத்தில்,

“மின்னுவ வெல்லாப் பெண்ணு காவெனு  
 ளன்பொழி பன்முறை நயிலக் கோட்டினை  
 பெண்டேற் புறத்தி னெழிலினை கோக்கி  
 பின்னாழி சீர்தோ ரியம்பிறற் பளரே  
 பிணாம்பொதி தாழி யரும்பொன தெளிந்து  
 கிணக்கொளும் புழுவுண் ணிறைதது மியல்பே  
 ஆண்மைமொ டநிவு கோண்மையுற் றிருப்பின்  
 விடைபெரு திவசீ மேவுகல் சாஹம்  
 இசையெய் மதிவின் மூதிரையு டல்லை  
 களை ஊத்தரின் காசுதும் வறிதே  
 போதி பெண்ணப் புகல்வதென் கடனை.”

என் நெய்திரிபிடுப்பதைக் கண்டி குறும்பொறைநரடன் மணத்து யருத் தாய் போய்க்கிடதல்.

II. 8. கா. பா. : சரசுமாரன், சரசுமாரன்,

நி. : படைமை வீட்டுவடவிட்டோடிப்பின்பு சரபலன் வந்து தன் மகன் பொன்முடிப்புகள் பலவற்றைக் கொண்டு புட்கலனோடு ஓடிவிட்டான் என்பதை யறிந்து துயரநற்றொய்தியைச் சலசலோசனை சாரமுமரணம்கு அழிவித்தல்.

II. 9. நா. பா. : கிண்கைய, ஆய்க்கிண, காணகலாடன், ஒரு தூதுவன்.

நி. : காணகலாடன் பேரழைப்பு மூன்றினையும் பார்வையிட்டல். பெற்றிப்பெற்றியின்றென், “காண்கிணத் தெரிந்தோர் பலரும் விருப்பிவதைப் பெறுவார்” எனவும், வெள்ளிப் பேரழையின்றென், “எவ்வைத் தெரிந்தோர் தமது தருகிக்கற்றதைப் பெறுவார்,” எனவும், கலப்பேரழையின்றென், “எவ்வைத் தெரிந்தோர் தமக்கொன்றிருக்கும் பொருளைத் தீரீனையும் கக்கிரப்பார்” எனவும் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட கணகலாடன் பொன்ளிப்பேரழையைத் திறக்கிறான். அதனுள்ளே மூட்கிண யெழுதப்பட்ட ஒரு நித்திரம் இருக்கக்கண்ட காணகலாடன் இதுதானே எனத் தருகிக் கொற்றதைக் கூறி யாவதிகு ஆக்கிரந்த ஒரு பத்திரத்தை யெடுத்தல் டுக்கிறான்.

ஆங்கு,

“எழுமுறை யெரிவிதன் திண்கா சோதித்த  
தெழுமுறை யாய்க்கொள் பிழைபட வினசே  
விழைபொருள் விழைவளி னுவலையு மதுவே  
பிழைவே யினையு கிண்கைய குளசே  
வெள்ளிப் பூச்சொடு விவந்திய மூடல்  
உள்ளார் காணிக் குவகலு மதுவே  
மெல்லிண மெல்லல் மெல்லிய ஓரிணம்  
கண்ணெய் காலின் தலைவா குவனே  
ஆதலின் விவகற்கு போதனின் டடனே.”

என எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்துக் காணகலாடன் பொய்க்கிரை.

III. 1. நா. பா. : சலசலோசனை, சாரமுமரன், சரபலன், தூதுவன்.

நி. : அசுரத்தனுடைய கப்பல் வந்துசேரவில்லை யென்று செய்தி யெங்கும் பரவுகின்றது. அசுரத்தனமேற் பழிவாங்கலா யென்று மென்

ணத்தினால் சந்தேகமும் மகள் பொன்முடிப்போரி ஓடிவிட்டாளென்று  
மெண்ணத்தினால் துன்பமு முற்ற சராவன் சந்திர சந்தேகம்தந்தோடு  
அகலுகிறான்.

III. 2. நா. பா. : வாசவன், சுருணாகான், சிஜுவை, அக்களை,  
புட்கலன், பதுமை, சுவாசோசவன், பரிசுவர்.

நி. : வாசவன் பலமுறை ஓடாங்கு கோத்தி சயம்பொழுவையத்  
திறந்து, அதனுள்ளே விஜயனாரின் சாய வெழுதிய சித்திர மீளுக்கல்  
காங்கி.

“யாழிம் குள்ளென் விதைதவ வணக்கஞன் விஜயை  
யாழின் சயவே வரவீழி படைத்தன வளந்த  
போது போன்றன வெய்தித நுனம்பினித் திடுமொர்  
குளின் குழ்ச்சியெ கருமுல் சீசாவ்வெ தவதோ?”

எனக் கூறிப் போழியினன் மீட்டிற் பார்த்தும்போது ஒரு பத்திர யிருக்  
கண்ணன் ஓடுந்து அதனைப் படிக்கிறான்.

அப்பத்திரத்தில்,

“வைவல்சீர் காட்சியை யாடலினை  
பொய்யா கீர்மை பொருந்தப் பெற்றனை  
யிழுவியை யாழிப் பெரும்பொருள் பேணார்  
உயர்நிலை யாழினிற் குரிய டன்னைக்  
கைப்பிடித் தென்றும் காத்தனின் கடனை”

என வருதியிருப்பதைப் படித்து விஜயையினுடைய கைவாய் பத்திர  
மகிழ்க்கியதுகிறான். சுருணாகான அக்களையை மீளையாகப் பெறுகி  
றான். இத்தருணத்திற் சுவசோசவன் அருந்தன் கொடுத்த ஒரு திரு  
பத்திரை வாசவன்வையிற் கொடுக்க அதன்முலமே வரவான் தன் கண்  
பன் அருந்தனுக்கு விளைந்திருக்கிற துன்பத்தை புனார்த்த வினாந்து  
புறப்பட்டு வணிகமேயத்துக்குப் போகிறான்.

III. 3. நா. பா. சாபலன், சாரகுமாரன், அருந்தன், சிதைச்  
சூசைத்தலைவன்

நி. : சாபலன் சிதைச்சூசைத்தலைவனிடம் அருந்தனை யொப்புவித்  
தன்

III. 4. நா. பா. : விஜயை, அக்கலை, புட்கலை, பதுமை, வேலைக்காரன்.

நி. : விஜயை புட்கலைகளும் பதுமைபயபுர்விட்டாடப் பர்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுத் தனது அத்தகை மகனாகிய ஒரு சிவாய திரந்தரனுடைய ஆலோசனைப்படி அந்த சிவாய திரந்தரனுடைய உட்கலை யணித்தனென்று, தோழியாகிய அக்கலை எழுந்தரனுடைய பணித் தகொண்டு உடன்வர வணிகமேயுத்துக்குப் போதல்.

III. 5. நா. பா. : அகிலாணன், பதுமை, புட்கலை?

நி. : உலககக்குறிப்பு நலகக்குறிப்புத் தோன்ற உதாரபடுத்தல்.

IV. 1. வணிகமேயுத்தர நீதிமன்றம்

நா. பா. : வணிகமேயுத்தாமன்னன், சரபலன், அகத்தன், மாரலயன், கருணாகரன், சமசுலோகனன், சராகுமாயன், சிவாய திரந்தரவேடம் பூண்ட விஜயை, அக்கலை, மன்றங்கிருந்த பிழர்.

நி. : சிப்பனில்லா அலசாமாட்டேன் என்ற சொழும்புர்செட்டி, வாகிய சரபலன் வேக்கு விஜயை அன்பின்பாலதாசிய திரக்கத்தின் மயர்வை பெடுத்துக் கூறுதல்,—

“வண்பொறை மருவா மயின் தாவி  
வணின் நிழியும் மனமுத்தனி பெலவத்  
சொலிப்பே சொலிப்பே சொணுகு வேலையுத்  
அறித்துத் தாயா தன்புள சிரக்கம்  
வலிவினும் வலிவிது மணிமுடி முடி  
புலகு பரக்கு முரவேற் குணரப்பின்  
இவவினளி முடியினு மீக்கம் பெரிதே  
ஆக்கையிற் கொருந்தி யச்சம் வினைக்குத்  
செய்கவேல் புறத்தலை சிந்தைய திரக்கம்  
மன்னவர் மனமென மணிபணி பீடத்  
தாசலீர் நிருக்கு முரைதா வன்பு  
தேய தேவன் நிருக்குரைத் தெரன்றே  
நீதியோ டன்பு வினைபெயி வீதி  
ஐதியக் கூடி கருணை நிலைந்  
நீளறபே சகுளித் மெக்கலை மயின்

வெளிகின் தியாரோ சீவியழ் செய்தவர்  
 அருளினை விழைந்தே மருட்டுவெல் புர்தன்  
 யசிறிய யாக மதித்தவன் தடவோ

எனப் பாவாறாகக் கூறியும் சாபலன் சீட்டினின்ற அணுவளவேளும்  
 வினையாட்டேவெனச் சாதித்துநின்றவன்.

விஜயை : சாபலா ! சீட்டின்படி அநொ நிற்கும் வணிகனுடைய  
 இறைநீடுவில் நாற்பதாறுபா ஏடை புனக்குரியது. சட்டம்  
 உனக்கு அமைத வளிக்கிறது : நீதியும் அதுவேயாகும்.

சாபலன் : ஆ! வெள்ளையுள்ள சீதிபதியே!

விஜயை : சொல்லப்பட்ட நாற்பதாறுபா ஏடை இறைநீடுவை சீ இன்  
 வணிகனுடைய மரீட்சிநூந்து வெட்டிக்கொள்ளலாம் : இயற்கைச்  
 சட்டம் இடக்கொடுக்கிறது; மன்றத்தாரும் இதனை சீதி  
 பெணக் கொள்ளின்றனர்.

சாபலன் : மல்கிசில்வல்ல சீதிபதியே! தீர்ப்புக்கொண்டிசிக்க.

விஜயை : பொறு, பொறு, சாபலா ! அவசரப்படாதே; இறைநீடு புனக்  
 குரியதென்று இச்சீட்டுச் சொல்லுகிறது. அவ்விதைச்சிவியை  
 வெட்டியபோது ஒரு தானி பிரதந்தள் சிந்தித்தும் அல்லது குறிக்க  
 கப்பட்ட ஏடைநீடுவின் ஒரு அணுவளவேளும் ஏதாக்குவதாய்  
 வெட்டிநூதல், சீ லின் உயிரையும் பொருள்முழுமுயலையும் இழந்து  
 விடவேண்டும், இதுவே இல்லாட்டுச் சட்டம்.

சாபலன் : என் அழைக்க விட்டுக்கொள்ளுன் ; என் முதுகைத் தந்து  
 வண்டிப் போகவிடுங்கள்.

வாசவன் : இப்போ எடுத்துக்கொள்.

விஜயை : மன்றத்தின்முன்னிலையிற் பொன் வேண்டாமென்றனை ; சட்  
 டப்பட்டபுள்ள சீதியே புனக்குரியது. ஒரு மனிதனுடைய மரீ  
 டைக் கவாதிக்காதாராதலினால் உன்னைக் கொலைக்காதற்கு  
 அனுப்புவதற்கு இல்லாட்டு மன்னரும் குறிப்பாயன்றி. உனது  
 பொருளின் மரீட்சி பாசபொக்கிஷத்துக்குரியதாகும். மன்றமுடைய சீ  
 லீ பெயரையு உயிரைக் கவாதிக்காதபோது அனுபவக்குரியது.

[அரசன் சரயலையினிவ மண்ணித்த ஒருதொகைப் பணத்தை இராஜபொக்கிஷந்தாக்குக் கொடுக்கும்படி தண்டனை விதிக்கிறான். அந்தன் தவக்கென்று மந்தத்தார் விதித்த பாகத்தையும் புட்கலனாக்கும் பதுவரைக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறான். அரசன் வரசவனாரும் அந்தனையும் கொக்கிச் சட்டமுறைமைய எடுத்த துக்காட்டி அந்தனையினிவத் தப்பித்த சிவாயதாரந்தானுக்குத் தங்க பரிசிவகொடுக்கும்படி சொல்லுகிறான். சிவாயதாரந்தானுடைய விஜயை வரசவன் வாய்க்கினையினிவத் தரும்படி கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்.]

IV. 2. நா. பா. : விஜயை, அங்களை, கருணாகான்.

நி. : எழுந்தாளன் வேடந்தொழிந்த அங்களை, கருணாகானுடைய வாகனவிலி வணிகரிருந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்.

V. 1. நா. பா. பதுமை, புட்கலன், அகிலஞ்சீவன், அங்களை, கருணாகான், வரசவன், அந்தன், விஜயை.

நி. : பதுமையையும் புட்கலனையும் சந்திரவாமடைய தண்ணிய கிரகங்கள் பாம்போ உய்யலத்தினுள்ளிருந்து வார்த்தையடிக்கொண்டிருக்கும்போது அகிலஞ்சீவனவந்து விஜயையும் அங்களையும் வருவாயகக் கூறுகிறான். அவனானிருவரும் வந்து சிறிதுசேர்த்துக்குள் அந்தனும் வரசவனும் கருணாகானும் வருகின்றனர். அங்களை, கருணாகானை வேக்கி மணவாளிலை தான் கொடுத்த மெய்திர மெக்கெய்வன்று விசாரித்த நான் ; அவன் எழுந்தானனுக்குக் கொடுத்தாவிட்டதாகச் சொல்லுகிறான் ; அவன் புலையால் வரையதுமே விசாரித்த இதை இந்த மோதி சத்தை வலத்திரும் வந்து கொடுக்கிறான். விஜயையும் தான் கொடுத்த கணையினிவ விசாரித்துப் பின்பு கொடுக்க சிவாயதாரந்தானு வந்தது விஜயையே யென்பதை அவனது காயமனும் வண்பரும் அறிகின்றனர். இவ்வாறவோடு நடனம் முடிவின்றது.

இக்காடகநகரின், "அந்த சரயல சரிதம்," "விஜயை வரசவ வரிதம்," "பதுமைய புட்கல சரிதம்," என ஒன்றிவொடொன்று தொடர்புடைய மூன்று சரிதங்கள் ஒருங்கு விவரிக்கின்றன. தன்மைகளை வேக்குக.

அகந்த காபல சரிதம் I 1, 3, II, 2, 8, III, 1, 3, 3, 4, IV 1, ஆகிய உட்சிறிவுகளுள் கறப்பட்டது ; விஜயை வரசல சரிதம் I 2, II 1, 2, 7, 9, III 2, 3, IV 1, 2, V 1, ஆகிய உட்சிறிவுகளுள் கறப்பட்டன ; மதுமை புட்கலையிதம் II 3, 4, 5, 6, 8, III 1, 4, 5, IV 1, V 1, ஆகிய உட்சிறிவுகளுள் கறப்பட்டன. பெருவிதக் கவையின் மனதாரி யூலியசீசர் சரிவதில் கணதர்சருக்கவதத் தந்த பின்பு பெருவிதக் கவையின்பல்பை விளக்குவாம்.

எ. மேல்காட்டியத் தேவயிற் தலைநகரான தனிப்பகுத் தலைவயவயந்த மீசாரிய யூலியசீசருடைய ஆய்ந்ததும் ஆண்மையும் மேல்புறத்தாரது இசைகாநாக்களினுள்ளே சிறப்புறும் கறப்பரிவன, கல்லிப்பினுளும், அஞ்சுதற்கண் கண்டிடத்தகு அஞ்சாமையானிய தறு கண்மளரினாறும், இன்பமுற் பெருகும் திறப்பப் பப்பகிணும் பழி பெய்வேறுவன செய்பாமைவானிய இசைகாமயினுளும், மாரிரும் உடம்பும் உறுபும் மூலவயிய கண்ணப்பொருளுஞ் சொந்தநாமையெ கணா ரினு லும் மிகச் சிறந்துளியக்கமாரியா யூலியசீசர் பெருவிதமேயுருவெடுத்த தன்மை வயிற்றவர். வளிகளெவ்வார்க்குநாணிய அகந்தமிட த்து இவைய மைகொடை மாயிய இரண்டிம்புரிப்பெருவிதம் காணப்பட்டது. மூலிய சீசரிடத்தகு எஞ்சியபிணங்கு சிறப்புறும் மரணப்பரிவன. இவ்வைக் கழவ காயகளுக்கொண்டெழுத்த நாடகத்திவது கணதர்சருக்கவதையும் பெரு மிதக்கவைய தேவத்திற சித்திவ பாசம்மளியது மெழிபெயர்ப்பையற் தருவாம். விசிவஞ்சிக் சந்திரிச்சகாது கணதர்சருக்கவதத் தொகுத் தெழுதுவாம். மேல் பெறந்த எழு சரிவதகளிணுட் சந்தியமையாபா துணுக ஆரயம்பேதமாதளிஞ்சு இந்நுள்ளும் மேல் வருஞ் சரிவதகளி னுள்ளும் சந்தியமையாபா யாரயாதுபிச்சுதுச் கவையையும் தலைம்கா றியல்பையும் பெருக ஆரயவயம். இசையிதையும் திறக்கத்தக் சரிவத யும் இதிகாசத்தின்பறப்பட்டன வாதவின இவற்றிதமும் வருகின்ற சிறப்புபெயர்ச்சினை மேலமபித்தாது முதலுறவழக்குப்பாடுபே வழக்கு வாம்.

இவ்வற்றக்குச் கயன் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கமுன்பு மேலித் தேயம் முழுமுதல்குறும் கோமபுரி தலைநகராக விளங்கியது. சிறந்த தேசிகத்தலைவராயிய மூலியசீசர் மரணப்பரிச்சுத் தென்மேற்குப்பாகத்தி



உள்ள தேசங்களையெல்லாம் வெற்றிகொண்டு சேலமபுரியிற் மலக்கு  
மாமகொண்டொழுகத் தேசைத்தலைவர்க்கொழுந் மேற்கொண்டு தனியரசு  
புரிந்துவந்தவர். பெருமிதம்பெரிந்தார் இவ்வது ஐயுட்கவையப் சொது  
ஐகைக்கல் பெயிதும் விருப்பினர். ஐகைத்தலைவருட் சிலர் அழகர்காற்றி  
ஐஐயும் சிறு காரணவகையினையும் இளமேல் வெறுப்பற்ற இவ் குயிர்க்கு  
இவ்வைல் விளைந்தற்குத் தருவார் தேய்க்கொண்டிருந்தனர்.

[இதுவரைபுகல் கதைத்தொடர்வை யுணர்த்தும்பொருட்டு நூடகத்  
தக்துப் புறம்பாசா நின்றுச்சொல் சிலவற்றாகக் கூறினோம்; இனி காதகத்  
திணுள் எடுத்தொலாக்கப்பட்ட நீசுழ்ச்சிக்கோக் கூறுவாம்.]

காணியல் எனப் பெயரிய ஐகைத்தலைவ வெறுநவன் கல்கா, தீமே  
பேணியன், விநாயன், இடையன், சின்னா, சிம்பர் என்போரையுந்  
நீசினனும் ஐகையிசாது, ஸம்பனாமாகிய மார்க்குளம் புறட்டையைப்  
தன்வயப்படுத்திப் பங்குவாதித்திகழின்கிண்களில் ஸம்பனாவில் அத்தலை  
மண்டபத்தில் துலையிசாது, யுணாக் காவந்தற்று ஏற்பாடுசொந்தனை,  
குறித்த சிலத்தகக்கு முன்னுளியவின் விண்ணிற்சொன்னிகளும், தும  
செதுக்கொழி பவனாக யுணாதகக்கும்கிண்களும், யுலியசீரின்பலைவி  
யரைய கல்புண்ணியா நிக்கொக் கண்டு வண்ணியில் அங்கமுற் பெழுந்து  
புறத்தெ சிசுழ்ச்சென்ற உற்பாதககளினும் ஸம்பன் அலவந்தகத் துயி  
வலாழித்திருக்க காவப்பொழுதுவந்ததும் மணவானதுமுன்னிலையை  
யடைந்து,

“பேரிசையில் உடந்தவெலாந் பிழையிலை விசைக்கப்  
பேசுங்கு குளத்திறியெண் பேசுகின்ற சொழிகள்  
நுறுயிர்க்குத் தலைவரின் தருய்ச்சவியின் வீழ்  
அகந்தியாவின் திருத்திசை அலவபுறத வெழிவ”

எவக் குறையிவந்து வெண்கடிவந்தவான்.

அதனைக் கேட்ட சீகி புக்கவாக புரிந்து,

“அருங்குலர்க்குச் சதமனை மஞ்சாத செஞ்சுத்  
காடவறுக் கொருமனை மவனியிலைப் பிதந்திதள்  
தஞ்சலமென் தந்திருக்கும் மாதறுக்கு கிண்குள்  
அகந்தியா : வகக்கண் தற் புன்னகைகொண் பவன்யான்

இன்னஹ்ய ஹயிதர்த நொருதினத்தி ஸயிவய  
 தீனமுசெவகம் குருசைகண்டம் பன்முத்தோ னெனத  
 யன்யருவ தின்னெனப் பணமன்ஸ ஶயிவா  
 பேதாநம்பெவர் ஶணவ்யொயன் தொயருதல் வேண்டிம்."

எனக் கூறினார்.

இத்தருணத்தில் டேசியஸ் என்பவன் வந்து அத்தாணிமண்ட  
 பத்திற் குழுமியிருந்த முத்திரேயர் சீசரை அழைத்துவரும்படி  
 சொல்லியதாகத் தெரியுமென்பது. சீசர் மூன்று மதத்தால் பின்பு  
 இவ்வாறு உடன்போயினார். வழியில் ஒருசொலகன் ஒருநிபுபத்தைக்  
 கொண்டுவந்து கொடுத்தது "இது வேதனைய மகத்தானம் கோரியது,  
 இதனை யுடனே பறத்தருளவேண்டும்" எனக் சீசர்வைகந் கொடுத்த  
 தனம். "என்னது என்பது மூலக்கருவைய சகத்துவக் கோரிய திரு  
 பவணைப் படித்தாயின்பு தீயனைப் படித்திறைன்" என்று கூறிப்பின்  
 சீசர் அத்தாணிமண்டபத்தைக் கொக்கிரைத்தவார். ஆகத்து, சிம்பர் வன்  
 பயன் மூறப்பட்டிருந்த மூழ்க்காட்படியிட்டுகின்றது, "மனெனதாசரிய  
 மனாப்பிரயாவே! ஶாயுரெனது தின்னப்பத்தாச்செவகி எவெயெனது  
 ஶகொதாசை மன்னித்தருளவேண்டும் என வேண்டுகின்றனன்.

சீசர்:

"தாழ்த்த மென்மொழி ஶுரைத்திடெல் தாணிநித் பவநித்த  
 வீழ்த்து ஶைவயர் பொய்யுரைச் சிவ்விய வீணர்  
 குழ்த்த செய்தன கடைத்துப்பின் சோர்வினை படைவார்  
 குழ்த்த செய்வன செய்யுமவ ஶகர்வெநி யனைபோன்."

"அவ்வா ஶர்வாயென் பிழைசெயே ஶணுவா வேணும்  
 ஶண்ண சீசியிற் பிந்திடுடன் எவெனக் கதநித்  
 கண்ணி மீர்விய சிவத்திவயிற் பவன்வதந் தருளும்  
 ஶண்ண மூத்தற மென்னை யெண்ணுவ தீழிகே."

எனக் கூறச் சார்ந்தவிய்ற மார்க்கள்புளுட்டல் சீசரை நோக்கி, "ஐயா!  
 என தூச்சாபெகவொணர்வேன்; சீசவாசை திருந்தாரத்தை முத்தியிட  
 உன், சிம்பரின் ஶண்ணப்பத்துச் சிவ்வி அழவனது சகொதாசை சிபி  
 தலைசெய்தல்லவேண்டும்" என்றனன்; சமீபத்தில் சிந்த காவுகியஸ்  
 சீசரை நோக்கி, "மனெனம பொருத்திய சீசரே! மன்னிக்கவேண்டும்! உம்

பிறகு காணிகையார் பத்தினெனக், சிம்புரின சுகேசுதலை மண்ணிகதலெண்டு  
யென்றவன். சீசர் தம்மவர் குழந்தைநின்ற அண்ணப்பித்தேசுவர  
கோகல்,

“இரங்குதி வெண்ண வந்தகு நீர்கையர்  
தவையத்தி ரிசெத்தி தவையத சேசோ  
தம்பியல் சேவியென் ஐயிலெழிக் சிவசேவல்  
வரவ மின்றி மீளின மினத்தர்  
தந்தும் தவையத் தவையை வந்தி  
நிலெய்து தருவா னிலெய்வகல் மல்கொ  
வால்ந் தவையர் மல்கு மல்கு  
தருவா னிலெய் தெருவா னிலெய்  
தவையருள் வரவொன் வந்தும் புலந்த  
வெழித்தி சிவியல் பத்தியொடு மல்கென்  
மல்கித் தவைய்து மல்கித் தவையென்.”

வளர் கூறினார். இதிலேயேயும் புறநட்டஸ்துதியென் சீசாது மென்று  
கருவாயத் தந்தியொடியொடு வொன் வெண்ணி உடைவாளிக் கழந்தி  
கூலியொடு மல்கொடுதும் சீசன வெட்டினார்வன்; “நியுமா புறநட்டன்?”  
என்று குணயொடு சீசர் விழந்தி மல்கித்தவன். சீசின கூ யாவால்  
காவாயாக கோமபுரியிற் கைக மேம்பட்டதும், புறநட்டஸின் முன்  
வந்திவத் சீசருவைய ஆசை கோந்திப் பிலிபி சசிகல் வந்திவத் தின்பு  
மல்கிப்பென்” என்று சொல்லுவதும், சீசன வன்புறைய மார்க்குத்  
தவையர் மல்கொடுவது ஒன்றி விலையம் மல்கு வந்திவதாவதும், அவன்  
நார் காவியல் முகவியெனவா எதித்தகல் கொல்லுவதும், புறநட்டஸ்  
சீசவாக் கொன்றது தவையென் ஆறிய தந்தியொடுசெய்தகொள்வதும்  
பிறவும் வந்த சீசன முடிவதும்.

அ. கோமபுரியில் கடந்த மந்திரஞ்சுசீசினதயாவிய சேனப்பதி  
சரிதை வெகுளிக்கவையக்கு எதித்துக்காட்டாக அவையத் தவையென்  
கோமபுரியை மல்கொண்ட சக்கவயத்தி விற்றகபொசு அவனது புதல்க  
வாயிய ஏற்றினிலென், பதிவானென் எல்பொர் தம்முண் முகவிக்  
கவையெட்டிக்கொண்டிலென். தைதஸ் அவையுடன்க்கல் என்  
தவத் சீசனக் சீசுவன் சக்கவயத்தியென்பதென் சீசுவருள் மந்திர  
வாயிய ஏற்றினிலென் மல்கும் மல்குவதைத் தீர்த்திப்பென்.

சேனைத்தலைவனாகிய சைதன் (அண்டறனரிக்கல்) படைமேயல்களை வெற்றி  
 பெற்று வந்தவனாகிய தவசல் அவனைக்கு லீலாபுக்த கொல்லாக்கொடுத்தது. ஆக  
 வினாள் அயன் செவ்வூகம் கிரகம் த ஐயங்கல் சந்திரனின் படைச் சக்கா  
 வர்த்தியாக்கினாள், வந்தன் பிற மேயல்களினிடுத்த கொள்ளிலக்கு  
 சிதைவானுள் தமோரா கணப் பெயர்ப் மேயல்களிடமிருந்து தந்தி சீதன்  
 தவசல்; சந்திரனில்களின் திவ்வை அழகி விநியாட்டு திரைத்  
 தளவ காத்தநிழற்கியாக்குத்தற்கு மனம்வைக்கிடுத்தவன் தமோரா  
 தளவா வயலானாகிய ஆரோணமீத பொருத்தாக்காதல் வைக்கிடுந்  
 தான்; இறக்கப் பிறபுலியர். தமோராவைக் காத்தநிழற்கி சையா  
 கோளத்தலைவனது புதல்சாயிய லலீனியானைப் பட்டத்தாசியாகவும்  
 ஆக்குத்தற்கு ன்ருமடிய சந்திரனின்கமன்வன் வித்தனை அழகுத்த  
 அவனை கிருப்புகை கிரகித்தான். வந்தன் அழகிவரக்குக்கு வகி  
 வகித்தலைகொண்ட கூறி புடன்பட்டான். வந்தனரையடைபு புதல்வரும்  
 ஓடுவனாகிய புழியல் என்பவன் முற்பட்டு லலீனியானை இலாசைய  
 னாகிய பசியானகக்குக் கொடுத்ததே முக்களவே வாத்தப்பண்ணியடி  
 யால், சந்திரனில்களுக்குக் கொடுத்தகிரகிப்பது தவசலின் தந்தி  
 திந்தான். "மன்வன்வசக்குத்த வந்திவசக்குக்கூறிய மேயலாய்  
 உன்னை வானினுள் பாய்க்கிறே" எனவது கூறிச் சந்தன் தவசலையெத்த  
 னாகிய புழியலை வானினுள் எழ்த்த விழ்த்தினான். சந்திரனினுள்  
 இதுவே தருணமென் றொண்ணித் வந்தனை கொக்கி நீ சிவ்யாகிப்  
 பசியானகக்குக் கொடுத்த அதனும் வசுக்கிந்த சந்திரனாய் பெறுதி  
 தான் தமோராளைப் பட்டத்தாசியாக்குகிறேன்" என்று கூறித்  
 தமோரையைப் பட்டத்தாசியாக்கினான். தமோரா தன் வந்திரசைய  
 டெமத்திரியல், கீரன் என்பவரையுள் தண்ணியுந் சிதைப்பித்திவந்த  
 தைதளின்மேல் திவல்பாகவே வன்மங்கொண்டிருத்தவாதினும் பழி  
 வாய்க்குவதற்கு எப்பொழுது தருணம்வாய்க்கு மென்று காத்தகொண்ட  
 முருத்தனன், ஒருநாள் உபவணத்திலே தமோரையும் ஆரோணம் இன்  
 புத்திருக்கும்போது அவ்வழியே லலீனியாகவும் அவனை வயலானாகிய  
 பசியானகம் வந்தான். அவனைக் கண்டபாத்திரத்தித் ஆரோண அகலைய  
 வீட்டான். தாம் கண்ட கொடுமை மன்னனுக்குள் பாதுகாத்த கொல்லி  
 லலீனியாகவும், பசியானகம் அகலையாகவும் சிந்திரோத்திரக்குள்  
 தமோராவினா புதல்வ சிருளரும் அவ்வழியே வந்து தமது தாய்க்கு

சலித்திருப்பதைக்கண்டு எய்திய தென்னலொண விசாரித்தவர், தமோரா பசியானைத் தன்னை இழந்ததற்காகக் கூடி அலாலைக் கொன்றுவிடும்படி புதல்வரை பெயிவார். தமோராவின்புதல்வர் ஆயுதரிகில்லாதவனென்ற பசியானையைக் கொன்று ஒரு குழம்பகட்டெண்ணெய் வெட்டிவிட்டு லவினிப்பாணம் வந்திற் கற்பழித்ததைக் கரியம் கொலிப்பட்டுவிடுமென்று அநாதை எலையும் நாசனையும் வெட்டிவிட்டுப்போயினார். ஆரோன் ஒரு பொய்க்கிருபுகாவை வெட்டிப் பசியானைவின் உடல் கிடந்த கிடங்கினால் போட்டான். இதனைக் கண்டெடுத்த மன்னன் திருமுத்தி வெழுதியிருந்த வரசுகக்கலை கூடிக் கைததரிணாடைய புதல்வராகிய குவிந்தஸ், மாங்குடியஸ் என்போர் இளமன்னனைக் கொன்றவரொரு சிச்சாரித்து அவரிருவரையுஞ் சினைதர்க்காலையி விடுவித்தான். தவறு புதல்வ ரிருவரையுஞ் சினைதரினின் ஒரு சீக்கிரவதற்குப் பெரிதும் முயன்றுகொண்ட புத்தக வசதவெளிவிடும் ஆரோன் வந்து வமந்த ரிருவருடைய உயிருக் குழம்புகைத் தற்கையிணாடைய வலக்கைதக்கொடுத்தால் மன்னன் வமந்தரிருவரையும் விடுதலையாகவிட்டு வசக்குட்பயஸ்வசியி நுப்பதராய் பொய்ப்பொழி கூறினான். வசதஸ் இணாந்து தன் வலக்கைத்தரிட்ட ஆரோன் அதனை வெட்டிவிடுததுக்கொண்டேனான். வலிவிப்பானைக் கட்டும் கண்ட அவனது சிறிபதற்கதாரகொ மார்க்கம் அவனது வேறு பட்டைப் பார்த்து அவலித்து அதனைக் கொத்தர் யாவலொள விசாரித் தான். எவெட்டிவன்றருகத வலிவிப்ப வரால் ஒரு கழுத்துகொலைப் பற்றி உட்க செத்தினை எழுதிக்கொட்டான். இதனை உயிர்த்த வசதஸ் அடங்க வலுவிடுவென்றி தானது வலக்கார்ப்பெயரினாமக்கரை அவ னித்தானையினும் மன்னனையும் தமோராவையும் அவருடைய புதல்வ ரிருவரையும் அழகுசெய்கின்றெனென் றுப்பரித்தெழுந்தான். அவ னது மூத்தபுதல்வ நுடைய ஹிசியஸ் தன்னதனய மாம்த்தி வேண்டியவற் கைத் தான் செய்க முடிப்பவராகக்கூறி வெற்றுக்கொட்டுக்குச்சென்று செனை திரட்டிக்கொண்டெவந்த சோடியாயியை மூழ்க்கொண்டான். சற்றேறணி னஸ் அவனைப் பெரித்தெவல்லுதல்கூடாதெவலிந்த காமேடையத்தி னால் வெல்லக்கருதித் தான் விருந்துண்ணாவருவதாயவும் ஹிசியஸையும் விருந்தனை அழகுக்கும்படியாகவும் வசதசக்குச் செய்தியினும்பெனென். இச் செய்திகொண்டெவந்த தமோராவின்புதல்வ கிருவரையும் வசதஸ் தன இடக்கையென்றிய வசதக் சினைதரி ஆவருடலக்கைத் தவற்த்து

வலத்து வீட்டு மன்னியும் தமோராவையும் விநுத்தன்னை அழைத்து வருமாறு ஆளனுப்பினான். தமோர ஒரு மகமீனை விந்து அந்த ஆரோணப்போலக் கழந்தமோனிபோடிருந்தவாயினால் மகமையிழைப்பானில் ஐயமவரவான் தந்தி ஒரு சேடி வகைக்கொடுத்து அப்போல் கொன்றெறிந்து விட்டேயடி. பின்னர் இரண்டு ஆரோன் இரண்டு யுதிந்த சேடிவகை கொண்ட விட்டுச் செல்வகை வகைவகைத்துக்கொண்டிபோய்கொழுது ஐயியலி ஐயவாயுடைய டெர்யீர் சீர் அயலை பெய்தித்துக் கைகியக்கியார். அவன் வாய்மொழியினின்ற அனைத்தினையும் அழிந்த லாசிபஸ் தமோரவி ஐயவாயுடைய விசவையும் விடுத்தக்கொண்டி மகதைபிழைமைய மனைக்கு வந்தான். ஆங்கு நுண்ணமே விநுத்தன்னைவந்த தமோரவின்முன் வாததல் அவனது புதல்வரது தனசமயச் சமயத்த யாதுணவை வைத்தான். அவன் உண்டுக்கொண்டிருக்கும்போது லாகியல் சிவமோடி வந்து சேர்ந்தானை. வாததல் பெருமொருவரோடுவந்து வந்த விநுத்தநாதன் களைவொல்லா ஒரு சொல்லி மரமாயிழைப்பி தன்மகள் விவீனியா உயிர் வாழ்தல் தகுதியின்றொன அயலித் தன் தனவாளுக் கிணாயக்கி இயற் றுக்கொல்லா உரணமாயிய தமோராவையும் கொண்டிட்டு. அவன் அசன் பெருண்டெழுந்த வாததனவகைவகைப் பக்கத்திலின்ற ஐயியல் மன்னையுபிசாத் தல் வாவாளுக் கிணாயக்கி ஒருன். வட்டம் வாந்தாவக களைபெல்லாம் ஜுகைவருக்குத் தெனியுறக்கூற ஜுகைகள் இரண்டு ஆரோன் என்னும் சேடிபோலிப் பிடித்து அவனது தலை புறத்தே பிடிக்கும்படி நிலத்திற் புலவத்து உலாவின்றி சிமற்றுப்படிநிலைவோடு சரிதை முடிசின்றது. இச்சரிவையினால் உயர்பவரது குடிசைகள், அலை, வெலை பென்னும் காக்கும்புறியெழுந்த வெறுப்பெடுக்கடிப பெருனிச் சுவைய தொன்றினவா சரணக.

க. இனி, உலகைக் கணவக்கு இவ்வெய்யவிய வேணிர்காணதைய ஆராய்ப்புருவாம். செகலிற்.பொர் இக்கூடகத்தை பெழுதிமுடிந்த அந லிபப் படித்த அலாது வண்பர், "ஐய! இக்கூடகத்துக்குப் பெருவெண்ண!" என விசாரித்தவர். "ஶீர் விஞும்பியபடி"யெனக் கவிவாணிர் கிடை பளித்தனர். அப்புகாதகொடைய பெருவக இக்கூடகம் வழங்குவ னின்றது. கலை பழிசெய்த வாதத்தின் வழிநா இவையோர் வேணினன் வாய்மொழிப் சிவிலை நறுமையார் றன்புருவானதையும் இன்னார் கூட்டத்தி னால் இன்புருவானதையும் சிகழ்ச்சிபகைக்கொண்டதாததின் இரண்டு பாய

வேணி புகாலை) உமையாழ்ந்துவாய். பாலவாரம் சிவபுத்த பாலண்டுகாட்  
 டிவாயும் புத்தச்சுவித்தாகிய ஆரண்புத்தையும் களைய நிகழ்த்த திடங்க  
 டாகயம் கொள்வாய்.

சீர்திரை தமையுது தூரபுரிந்த குலசேகரபாலண்டியனை அவனது  
 திடங்கலாகிய கிரேயிரை மண்டலம் வகுசிலையினும் சுரட்டுக்குத் துலத்தி  
 விட்டு அவனது இரத்தாழ்ந்தைக் கையப்பற்றி தூரபுரிந்துவந்தான்.  
 தூரபுரிந்த குலசேகரனும் ஐயத்தெவல் அபலாதெவலென் லும் பிரபுக்களும்  
 பிறரும் தூரணியத்திரிசென்று மெளகிக்கக்கவலிவழ்தூர் சர்த்தொழ்மகத்  
 தமது வாழ்காட்கலைக் கழித் துவருவாராயினார். குலசேகரனதுபுதல்வி  
 கோசிலவல்லியேழ் வீரேந்திரனதுபுதல்வி கோபவல்லியும் உடன்பிரிந்து  
 உடனவளாந்தவராதல் னும் கப்பிந்திருந்தனர். கோசிலவல்லியினது  
 பிரிவைத் தன்பகல் சசிக்குவாற்றது னைபுயவாளென அழிந்த வீரேந்  
 திரன் தனவான்புதல்சிலை பலனது தந்தைமொழி பேசுகொட்டாது  
 தயிக்கு அபலையி விருத்திவைத்திருந்தான்.

ஒருமால் வீரேந்திரனும் மந்தத்தாரும் மந்திரி பிரதானியரும்  
 குழலிரிருந்த மொளையிலே மொரு மற்பொர் நிகழ்த்தது. மமந்தா  
 நகதுமல்லனாகிய சர்த்துலன் னன்மலி புயன்மிகத் தட்டி மரம்ப்  
 பரித்துத் தன்மொழி பேசுவவல்லி பாவரெறு முளயேயென அளதகலி  
 சிசுநாநருணத்தின், வாயில் இனியேனும் திடகாத்திரகேகமுடை  
 யோதவாகிய இரதிகாந்த னென் லும் வலிபன் முற்பட்டியிந்து மத்  
 போள்பிரிந்து சர்த்துலனின் விழுத்தினான். வீரேந்திரன் தனது மவ்ல  
 னைத் தோழக்கச்செய்த வாயிபினொக்கு "இனியேயல்! சிம்பெயரென்ன"  
 என வினவினான்.

இரேந்திரன் : ஐய! நான் இரகலாதெவல் வன்னும் பிரபுலின் புதல்  
 வன்; என்கெயர் இரதிகாந்தன்.

விரேந்திரன் : வேறு பாலுறல்கேட்டும் நீ புதல்வனுக்குக்கிருந்தால்  
 மந்திரி நுத்திக. இரகலாதெவலா பலகம் புத்திறைவைக்கின்ற  
 தெவினும் வளக்கும் அயருக்கும் சீக்காப்பலகைம் யுண்டு. வாயி  
 வலிபின்பிக்க வாயிடென்! போய்க்குலவாயாக; நீ வேறு பாலவாயது

நீண்ட தந்தையெவ வுரைத்திருப்பாயின் என் உள்எம் மகிழ்  
செய்தியிருக்கும்.

[ஃதோர்க்கினும் பரிசுவரும் போய்விடுகின்றனர்.]

கேசவவல்லி : நோகிலா ! எந்தையினுடையத்தாய்தீந் கான் இருந்  
திருப்பின் இவ்வண்ணம் செய்வோ ?

இரதிகாந்தன் : நான் இரகஸ்யேயவக து கலித்தபுத்திரனுயிருப்  
பவதப் பெறற்கரும் பெருமையாகக் கௌரவமே. ஃதோர்க்கி  
னதுபட்டத்தபப் பெறுவதெனினும் சிறிதொருதந்தையை ஃரும்  
பேன்.

கோசிலவல்லி : இயகலதேவர் எனது தந்தைக்கு நண்பன். இந்த இய  
லீர் அவரது புதல்வரென்பதை நான் மூன்றையே யுரித்திருந்தே  
னாயின் என் கண்ணீர் இவரை மத்தோர்ப்பரிபலொட்டரது தந்தி  
திருக்கும்.

கேசவவல்லி : வரைய கோசிலா ! நாம் இவ்வீரவாரணுகி யாறுநல்  
வர்த்ததை கூறுவோம். எந்தையினுடைய கௌரவமே என்  
உள்ளத்தீந் வறக்கிறது.

[இருவரும் இவ்வெய்தலை யனுருவின்றனர்.]

ஐய ! தீர் வெற்றியுடைதீர் ; தகவடைதீர் ; இன்றுபோலவே  
என்றும் சிலந்திப்பிடித்திருப்பீராயின் தீர் மனமுக்குக் காதலி மனப்  
பாக்கியமுடையவனே.

கோசிலவல்லி : (தன் கழுத்திற்கிடந்த முத்தாரசீரையைக் கழற்றி  
இரதிகாந்தன்னைநிற் கௌரித்து) ஐய ! என்மொருபின் இதனை  
வாயிந்துகொள்வீராக. இதனினும்பாக்கிகப் பெரியதொரு வெகு  
மகிவையக் கௌரிக்க என்னுள்எம் சிறும்புகிறது ; எவ்விலை யிதி  
நொண்டிலி. நோகா ! நாம் போய்வருவோமா ?

[பெண்ட விருவரும் போய்விடுகின்றனர்.]



இரதிகார்த்தன் : (தண்ணீர்வை) வந்தது! ஒருவாற்றை யொழியவும்  
 யாவெழுவியேயே; இரதிகார்த்தா! சரீர்த்துலகை வொன்றெனெனப்  
 பெருமிதங்கொள்ளாதே; ஒரு மடவரவது வண்ணினைக்கு நீ  
 தேற்றுகிட்டின.

[இரதிகார்த்தன் கோவிலைவல்லியிது காநங்கொண்டாணென்பதை  
 கம் சொல்லவேண்டியதில்லை.]

கோவிலைவல்லி முதல்தாரன் சொடுத்த செய்தியைக் கேட்கும் கீழ்ந்  
 லீரென்றென அவன்மேற் சீனந்து, “தங்கவாழ்க்குக்குநிடங்கதேர்ப்பிபா”  
 எனக் கூறி அவனை ஆரணியிட்டுந்நது வரத்திடெட்டன். அவனது  
 பிலேவைக் சிக்கலற்றமுத வேயவல்லி தந்தையாழியவாலைகாடல் சல்லவா  
 னெண்ணல் ஒரு வேயவல்லி மறமுத்தக்கொண்டி கோவிலைவல்லிபுடன்  
 போயினான். வாயில்லெய்வாசைமுதலியோல் வானின் எதம்வருமென்  
 நற்றினிற் சேசசுவலல்லி ஆண்டெனினெடைந் தரித்துக்கொன்றம் நெகய  
 வல்லி ஆயர்மகவாக வெற்றமுத்தக்கொண்டி குலகோசான் வரிக்கும் ஆயன்  
 உத்ததை படைக்க ஆங்கு ஒரு குலகாரணியவாலைக்கொண்டி வரத்த  
 யர்க்கன். இரதிகார்த்தவாடைய வீரச்சொல்கை கோவல்லிமுதல அவனை  
 முதல்தொல்கிய சீனம்பயன் அழக்சாழர்முத இரதிகார்த்தனக்குக் கிசு  
 கொரா எண்ணமுற்றிருந்தனை. இவ்வியதிரை ஆதன் என்னும் வயோ  
 திக வேலைக்கொன் இரதிகார்த்தவாலைக்குக் தெளிமிக்க அதுவான் நாவலானது  
 கண்முன்னின் று அழக்துமிடக் கருமிக குலகோசான் வரிக்கும் ஆயன்  
 வத்ததைகொண்டி உட்கொண்டி; ஆதவான் உட்கொண்டிவான். இருவரும்  
 ஆயன்யத்தையாலைக்கொன். பசி தாகத்தினுற உணிய்ப்படைக்க ஆதன்  
 சொல்துலிற இரதிகார்த்தன் அவனுக்கு உணவுதேடிவருப்பொருட்டாக  
 ஆண்பத்தினுள் அகலவுற்றவாறுபோல உண்ணவத்தகு ஆயத்தந்த  
 செய்கொண்டிமுத்த குலகோசாரியுள் வண்பவாயுள் கண்டான். இரதி  
 கார்த்தன் உடைகாலை யுருவி, அவருவா சொக்கி “உண்ணான்றின; உண  
 வின்நித தரிக்கின்ற வனது வண்பவொரு நவ னுளன், அவனது பரிதீர்ந்த  
 யின்வன்றி சீரீர் உண்ணுதல் கூடாது” என்றான். குலகோசாறுவி  
 வொர் வாகத்தது “இங்கு உணர்நுள் உண துஉண்புணக்கும் வேண்டியஅவயி  
 உணவு உண்டி; வான் அறமுயிற்பெயடுதி” எனமுன். இரதிகார்த்தன்  
 ஆவலி வானமுத்தவாலை உணவுபுரவின் நுநாவாசெயமுதல் வியலித்

தறிந்து அலைவரும் அரவலாகி வின்புற்றனர். குலசேகரன் நிகழ்த்துந  
 வெள்ளவற்றையுந் தெரிந்தவு, ஐயமுடையனே கோக்கி, “இவ்வுலகம் லாப  
 வாய்முடையன்றான்மே! நாம் வயக்கும்காசத்திணைப்பார்க்கத் துன்பம்  
 மிக்க பாகத்தை அடிப்பார் யிறுநுலாவல்லவோ?” என்றுரைன்.

[ஐயமேயன் இதற்கு மகிழ்ந்தபொழுது “அங்குலாலானத்திணையும்”  
 எனத் தெரவிக்கிக் கூறிய செயற்பாட்டை முறையாயினும் உத்தமம்  
 ஆண்டிக் காண்க.]

இரதிகார்த்தன் குலசேகரனுடையபோலே விளங்கினபொழுது  
 வளின் இயல்பைநினைவாய் வகுத்துக் கோவிலையினையுடையினைத்துந் துன்  
 புற்று அவன்மேல் ஒரு பாகத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். அங்குலாலான  
 அல்லாதபடி வந்த கோவிலையினே பாகத்தைக் காண்டெடுத்தது ஆலோச  
 சினைபுற்றிருந்தபொழுது அவனது செயலையும் விதிகளையெல்லாம் என்  
 னப்படி வழிப்படுத்திப் பாகத்தைக்குறிப்பெழுதிக்கொடுக்க உறுதி செய்தான்.  
 அவன் போய்க்கிட இரதிகார்த்தன் அல்லாதபடி வந்திருந்து கோவிலையினே  
 ஆண்டினைமேல்சேர்த்துப் புகழ்ந்தபொழுது இரதிகார்த்தன் அவனை இன்  
 னமுடன் தறிந்துகொள்ளவில்லை. கோவிலையினையே அவனை இன்னொ  
 னொன்று உடனே வழிந்துகொண்டு அவனைகொக்கி “வலசார! நாழிவாக  
 லொன்ன” என்றுரைன்.

இரதிகார்த்தன் : கோமேஷன்னபொழுதுகேட்டான் மரபாகும்; யானத்தில்  
 நாழிவாகம்படியிருந்தானன்றோ நாழிவை செய்தபொன்று கேட்டால்  
 பொருத்தபாகம் கொள்கியாகும்.

கோகிலவல்லி : அங்மனையானின் யானத்தில் உண்ணாக்கரணமுடைய  
 சிகரத்தோடும் மார்புமுக்குறித்து நாழிவாகத்தோடும் வக்கமுற்ற  
 தீர்ந்துவாய் காதலர்க்கு இயல்பாதலின் அயலும் நாழிவாகம்படி  
 யின் உதவியின்றியே மென்றென்றபொழுது கோத்தின்றுநினைபுத்  
 தென்றனை அவ்வந்தொன்றை.

[கோத்தினைநினைப்பற்றி இருவருந் தெரிந்துகொண்டு சம்பாஷிக்கின்றனர்.]

இர : எழுவின்மிக்க இளைஞனே! நீ வசிக்முமிட மெறுவோ?

கோகி : எனது தண்கையளிய இம்மயம்மகனும் யானும் இவ்வாண்  
யத்தின்சாரநிரூன் எதிர்ப்பென்றேயும்.

இர : நீயீர் இவ்விடத்துக்கே உரியவரே?

கோகி : அநேக நிற்கும் குறையுள் தான் தேவநிபசிடத்து வலிப்பது  
பேசல நாகனும் இவ்மு வலிக்கென்றேயும்.

இர : வினது செம்மையழியல் உணாவன் வயமுர். இக் கலிப்பெயுறத்திற்  
குரியவாவல்ல.

கோகி : இம்மயம் பவ்வொல்லும் மேயுறக்கென்றேயும். வன் சிறிய  
தக்கத பெருவுருவர்; அவர் இவ்வுயமங்காததீந் பவ்வளம் வசிக்  
தவர். அவர் கணக்குப் பவ்வியபக்கிதத் தெரிவித்திருக்கிறார்.  
அம்மயம் கரைத்துப் பெண்களைப்பற்றி பவ் சொன்ன குறிய்ப்பு  
பெய்வால் மேட்டை. பெண்ணுமைர் என்னவடி சீர்கெட்டணன்  
மர்; கண்கள் பெண்ணுகப் பவடக்காதுவிட்டமைக்காக வன்  
உய்வானக்குக் துதிசெயுத்தகின்றேன்.

இர : பெண்ண்பால் அவர் சர்த்திசுகுறியாதானகுற்றம்மன் கிண்கி  
நிருப்பவாசின், தீவ்வசெய்து தெரிவிப்பார்.

கோகி : இவ்வாணகுற்றமென் மெயுள் நின்று; ஒன்வினைப்பெலவே மற்ரு  
வும்; ஸுந்திரினைப் பெரிதென்ற சிந்தித்தக்கொண்டிருக்குக்கால்,  
அதன்சின் வருவது அதனினும் பெரிதாகத் தேற்றக்கண்டேன்.

இர : அவற்றினும் சிவவற்றைச் சொல்லுவாயாக.

கோகி : விடநியில்லாதவரிடக்கா வன் மருந்தை வினாக்கப்போவ  
தின்றி, இவ்வாணயத்திற் யானே ஒரு மனிதன் இளமாக்கன்  
பவ்வற்றிற் "கொடுவல்லி" பென்னும் பெயரால் செய்தது அம்  
மரக்களைக் கெடுக்கும், பாகாக்களை யெழுதிக் கொடுகளிலும்,  
செடிகளிலும் தொக்கவிட்டுக்கொண்டித் திரிவின்றான். இம் மனி  
தனை யான் காண்பெறுபின், பெண்களியல்வையுற்றி பலண்க்குச்  
சில கழிச் சிறிது கற்புத்தி புடைவேன்.

இர : காதுவல் அகிலின்ற அம்மனிதன் கரணே. தவயசெய்து நீனது  
மருந்தை பளிப்பாய்.

கோசி: என் சிறியதன்மை சாதலா லீலாவேசுருக்கு உரியவை எடுத்துக் கதிய அடைபாளகம் சொன்னேறணம் உம்மீடத்திற் றாண்பாட ன்களிலே; ஆதலால் நீர் அக்கட்டில் உடைபட்டவாள்வர்.

இர: அய்வையாளகம்தார் யாவையே?

கோசி: வெண்க்குழகம், அல்ல உம்மீடத்தி ன்களிலே; மட்டுமிக் கு திறர் வேறுபட்ட கண், அல்ல மட்டுமீடத்தி ன்களிலே; சேர்ச்சுபட்ட மண னிலே, அல்ல உம்மீடத்தி ன்களிலே.

[இன்னும் பலவாறாகக் கூறாவிடுவர்]

இர: அழகியக்க திணைகுறே! நீ சகலவந்தகைய சம்பலெண்டு வெண்டி கிரும்பகிடுறன்.

கோசி: நம்புவதாயது? தலைசெய்து உண்ணாணாங்கு றுகிற். “வெண்கை யன்றி” யா லிபந்த உறும் பரகாங்கிற் சிபற்றித்தொண்டி சிபியர் கிந்தாறு?

இர: ஆம்; சாந்தான்.

கோசி: அம கசுந்தரங்கனி வெழுதா மட்டிக்குகின்ற அய்வையா ளு தாவனா தாழ்வைய சாதல்?

இர: அவையாதல் சந்தரக்கு மெட்டாதது, சிந்தித்தற்கு மெட் டாதது.

கோசி: கன்னது உள் மருந்துவெண்ணுகிறேன் சேட்டிராக; நீர் என்னைக் கோசினவல்லியென்று எண்ணிக்கொண்டவென்றும்; அவனோடு வர்த்தகையாடுவாடுபேல எண்ணுகி வர்த்தகையாட வென்றும்.

[இன்னும் பலவாறாகச் சொல்லி இரதிகார்த்தனைத் தவறிநப் பிடத்தற்கு அழகத்துச்சென்றான். அனாமுதல் இரதிகார்த்தன் கோசினவல்லியைத் திணைகுறையும் பேசியப் பார்த்து அவனோடு வர்த்தகையாடுகின்றவரை எனினும், அவனை இன்னுமென் மறிக் கு தொண்டி, சாதல் வெண்பு மெய்சி இன்னுமெனவே வெண்ணி யிருந்தான்.]

சோசிலவல்லி வசித்த குடிசைக்குச் சட்டிபத்திலே பாண்டையென்பான் ஐந்து இடைபட்டுவந்து இவர்களை வசித்தான். சிதானென்பா ஒருநாள் ஆயிரக்கணக்கான ஆயிரம் காசுகளைக் கடைக்கேடுறும்படி வைக்கும்படி குடிசைக்குச் சட்டிபத்திலே வந்தான். பாண்டையென்பான் வசிக்கண்டாள்முதல் ஆண்டிலேயே இறந்துபோய் கால்களைக் கண்ட கண் மிரலாளுவாடும் பாண்டையன் வந்த சிதானை வெறுத்தாடும்படி செய்தான். இதனை பற்றித் தோசிலவல்லி பாண்டையனுட்காரும் இதிகாசத்தன்பொருட்டாகவும் தவறு உண்மைக்கோலத்தை வெளிப்படுத்தித் துரிய தீமை என்பது வருவான்மறு மாந்திரி: சித்திரிதாய் பாண்டையனோக்கி "எடி மூட மதி புண்டயனை! நான் உன்னை மலர்ச்சி போவதென்று; உன் விவொண்டைக்களை விட்டுவிட்டு உன்னைக் காழலிக் கெற்ற ஆயிரமனை மணக்குனான்" எனக் கூறினான்.

இந்திசுத்திகள் இவ்வாறு, இரண்டு மூன்று தினே விசேஷிகள் சிலையான வகுத்தது, "சிதானுதம்மி இரதிகாரத்தனை வந்துவந்தினைக்கு வருவிப்பவன்" என்று கூட்டினாதிட்டான். சிதானுதம், "என் தம்மி சிதானுதத்தனைக் காணநிலை" என்று சொன்னான். சிதானுதம் இரதிகாரத்தனை மூன்றாம் தினே துத்தியினிற் கொடுத்தும் கொடுத்தும் கூறியது எனக் கொண்டிய விசேஷிகள், அவன் கொக்கி, "இன்றே என் காட்டினாதிட்டிற் கொய்க்கிடு; நான் கொண்டினினைக் காண தம்பி" பொரு மூன்றாதிபாவையல் நீ இவ்விடக் திரும்புவானென்றதில்லை; உன்பொருதொன்றாய் என் கொக்கிவந்தவன் கொரு" கொன்றான். சிலையானுதம் அன்புநிலை குடிசைகால் வசிக்கும் ஆண்டத்தனைகொக்கி நடத்தினான். ஆகத்துச கொன்ற சிலையான வந்திசுத்தியினிற் கொன்றது ஒரு மாரித்தி துறங்குதானது அவன்பக்கம் ஒருநிலைகார்ப்பப் படமெறித்துக் கொண்டுசின்தது; ஒரு பெண்ணிக்கும் அவன் தாயிலெழித் தெழும் வெலை யிது வென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தது; அவ்வழி வந்த இரதிகாரத்தனை, தமையக் தனக்குக் கொழுந்திசினென்பதையும் சிலையானுத தன் ஆசினையும் பொருட்டித்தானி சிங்கத்தொடு கொருது சிலையானது உயிரைக் கொன்றதிலினான். தாயிலெழிக் தெழந்த சிலையானுத தன் தம்பியினது பெருந்தவையென்ப ஆண்டத்து அவனாவநி முன்னுயிரி தான் அவனுக்குக் கொருதந்தவையென்ப கொடுத்த குறும்.

பா. வேண்டினான். நிற்கத்தின் காம் பட்ட. கலத்தினுற் சிறிது  
 அன்புற்ற இரதிகார்த்தன் அன்று கோலெய்வல்லிபிரமணாக்ருத் தான்  
 போகக்கடாசையினால், செய்தி தெரியத்தொழும்படி தனையினால்  
 நீலம்பாளை யணந்தினான். கிகழ்த்தவற்றைப்பல்லவம் நீலாபரணம்  
 உரைக்க அவன்மொழிபாயம் கேட்டுக்கொண்டி நந்த கோலவல்லி அவன்  
 பார் காதுறுற்றான். சல்லப வேண்டிய சிவமான் ஆயிரமரணாயை  
 ஆதிரைபாக் காசலித்தவன். ஒரு நாதினத்தினால் நீலம்பாணக்கும்  
 கோலவல்லிக்கும், சிவமான்க்கும் பாலயக்கும், சல்லபனுக்கும் ஆதிரை  
 நும்மாணவிரைநடக்கவதாக விச்சபஞ்சொல்லப்பட்டது. காத்தவனவேத  
 தோடிருந்த கோலெய்வல்லி இரதிகார்த்தன் கேள்கி, "காலைத்தினத்தில்  
 மணமுடிப்பதற்கு நீயும் ஆயத்தமாயிடு, உணவாகவாயின இவ்விடம்  
 வரப்பண்ணுகிறேன்" எனந்தான். மதமான் கோலெய்வல்லி கொத்த  
 உடையானிந்தவன் தன்னைவாயிடு குலசேகரனை வணங்குகின்றான்.  
 அவனும் மணமகிழ்து அவன்வாயிடு பற்றி இரதிகார்த்தன் மரணயில்  
 வைத்தான். வன்ற மணமகிழ்துக்கும் சிவமேயி அணவரும்  
 இன்புற்றிருக்கும்போது வீசேத்தின் ஒரு சுந்திரியினளின் கற்போதனை  
 யினுற் அறியுண்டிசிட்டானென்றும், இரதிகார்த்தனின் கார்த்தன்  
 னன்றும் ஒரு செய்தி வந்தது. அணவரும் மகிழ்ச்சியெய்தினார்; ஓய  
 தேவன்மந்திரிக் ஆரண்யத்தைவிட்டு உடனும்நின்றுவர் அற்பவரு  
 யிருந்தான்.

[இவ்வளவோடு சரிதம் முடிசின்றது.]

௩௦. கூழிர்க்காணதயினது கதைக்கருக்கம் வருமது:—

உருணையப்பதியை வாகா சிந்தவந்த ஆண்பா னி எனன் னும் மவன  
 னும் போகவதிக்கு இறைவரையே பதமரைய எனன் னும் மவன னும் சிவ  
 வாயிடுதொடக்கம் இரதிகார்த்தன்மீதுபுறாருகவான். சென்மையினால்  
 உரைக்கவாயிடுது உருவகையிடுகிக்கு வந்த பதமரையின் தனது சரீர  
 யிற்றை மறந்த ஓயபதமரையின் உருவகையிலே சிவமேயிட்டான். நான்  
 பது உழிந்ததென அணந்த பதமரையின் போகவதிருந்து போக விணக்க,  
 ஆண்டவன் முற்பட்டி இன்னும் ஒருவராய் சிவமே போகவாயெ பென்ற  
 வான். பதமரையின் இரதிகார்த்தன். பின்பு ஆகயெடவனவனையிற்சான்  
 ஆரிரைவி டிந்தவனெண்டி பதமரையின் பின்னும் ஒருவராய் சிவமே

நற்கு இயைந்தான். அயிராணி மரித்த பதுமராஜனுடையப் பற்றி அவளை உவவனத்தக்கு அலழக்துச்சென்றான். இகளைக் கண்ட ஆகண்டலன் மனோரிமேல் ஐயப்படுத்திற்றுப் பதுமராஜன் ஒன்பது மாதம் தரித்துவின்றி அயிராணிமேல்ருட்டே உவந்து தன்மனத்தி ணுள்ளே நினைத்தான். சந்தேகம் என்னும் விஷயம்புப் புருத்தகைம ரிஷிஸ ஆகண்டலனுடைய உள்ளம் நிலைகளைக்கற்று; கமாவதன னென் னும் மந்திரிசைய யவழத்தும்; கோகலமலகைகக் கொன்றுவிட்டபடி யாக ஆகண்டலன் தெரிமத்தான். பாவமுடப் புத்திகூறியும் மன்னன் கோகலமலகை காலகளை னென்று மந்திரி பதுமராஜன் யவழத்து நடந்ததைக் கூறிப் பேசுவதிக்ருப் புறப்படுத்திப்படிசெய்து தானும் உடன் சென்றான். பதுமராஜனும் கமாவதனனும் போய்கிட்டல்க னென் றறிந்தபடிமே ஆகண்டலனுடைய உள்ளத்தி னெழுந்த சந்தேகம் உறுதி யாக நிலைபெற்றது. அயிராணி: அந்தப்புத்திற பாய்கிய சூழ யிருந்து தனது இயைந்தனும் ஐயந்தனை கொக்கி "கிராமம்மகே! ஓடுகாதகொல்" என்றான்.

ஐயந்தன்: சந்தேகப்பாசகாதக கொல்லலா; சேகமயானகதைகொல்லலா? அயிராணி: சுடியஅவடி சந்தேகப்பாசயிருக்கபீம்

ஐயந்தன்: இப்பொழுது கூதிர்க்காலாபபயுபால், சேகம்கிலையத்தகாதக, சான் சொல்லவேண்டியம்.

அயிராணி: கல்லது ஐய! இய்கி த்தின் என்பக்கம் வந்திருந்து காதக வயச் சொல்லவாதக.

[இந்தநுணத்தில் அரண் மந்திரி பிதாஸியரோடு அந்தப்புத் துக்குயக்து குற்றத்தி; அயிராணியைப் பணவாளுக கீந்தித்து அவன் பதுமராஜனோடு தொடர்புடையத்திருத்தானென்றும், அவன்மலிற்றிசிறுக் குஞ் பெ பதுமராஜன்குரியதென்றும் கூற அயிராணியைச் சிலையி லிடுப்படி கட்டிவைத்தான்.]

சிறைக்காவலின் அயிராணி ஒரு பெண்கையை யின்றான். அயன்பை வென்றுஞ் சேடி சிசுவை பெடுத்தகளை மந்திரி சொன்று ஆகண்ட லன்குறும்வினைபிற கிடத்த, அவல் சேடி, "இக்கிப் பதுமராஜன் குரியது; இதனைக் கொண்டு பெரிய மக்கம்மருகாசரில்லாதகிடத்தி லெறித்தான்கிடையருவாயக" என்று அந்தரணன் என்னும் மந்திரிக்ருக்

கட்டிலாரிட்டான்; பின்பு தன் மனைசிறைய இராஜசபைக்கு அழைத்து  
 சிறந்தி அங்கிருந்த முதியோரை நோக்கி அவளுக்குத் தண்டனை விதிக்க  
 கும்படி சேட்டான். அந்தருணத்தில், சாதகங்கையிலினின்று தெய்வ  
 முறைத்த கட்டுரை பொழுதப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தை இருவர் சேலவர்  
 கொண்டுவந்து ஆரண்முண்ணிலையில் வைத்தனர். அப்பத்திரத்தில்  
 "அயிராணி வந்தொளி தலகுதலன்; பதுமபாபன் குற்றமற்றவன்;  
 கமலசாதன் உண்கையழிபன்; ஜகண்டலன் கொடுக்கோலன்; சிசு  
 அனலுமேய யுரியன்; இழந்துபோனது திரும்பியவாசியின் ஆண்டல  
 னுக்குச் சந்திரியில்லை" யென எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆரண், சபை  
 யோனானோக்கி, "என்றோ பொய், எடுத்தகருமம் சிவமுனைதும்"  
 என்றான். அந்தருணத்தில் ஒரு வேலகன் ஓடாடியுமவந்து இராஜ  
 குமாரகுமிய ஐயத்தன் சித்தியிற் காக்கல்கி இதர்துவிட்டபுகள் தெரி  
 கிந்தான்; இக்கொற் கேட்டவுடனே அயிராணி தன்பத்தினால் மூர்ச்  
 சித்துவிழ்த்தான். மண்ணை பதறி யழுது தன்மனை விழந்துவிட்ட  
 தாக சீனத்துத் தன்பத்தி வயிற்றுத் சமக்கிரிபையகை நடந்துவந்து  
 சொல்லியிட்டுத் தானுத்தன் கவலைபுறாக இருந்துவிட்டான். அயிராணி  
 விழிதலோத்தி வெழுந்த நடந்தகாசியங்களை யழித்துகொண்டு அரசன்  
 முறையினால் தன் இறந்துபோய்விட்டதாகவே கினைக்குமாறு முழச்சி  
 செய்துவிட்டுத் தன் ஆயிர்ப்பொய்யியை ஆரம்பை யொருத்தியன்றிப்  
 சிறையிலாவண்ணம் ஒரு தனிமனையில் விடுத்தவத்தவர். சிவவைக்  
 கொண்ட சென்ற அந்தருண வேண்டுகம்மந்திரி கப்பலெறிப்போய்ப் போக  
 வறியாட்டைச் சேர்ந்து ஒரு காட்டுச்சார்பிலே சிவமாவும் அரசன்  
 வாலாமேழுகிய பத்திரத்தையும் ஒரு பெயல் முடிபுறையும் வைத்துவிட்  
 டுப் போகிறவழியில் அவனை ஒரு காடி தாக்கிக் கொண்டாவிட்டது;  
 அவன் வறியவத்த வப்பணம் பாறையில் மேலுண்டு உடைத்துபோயிற்று.  
 அந்தக் காட்டுச்சார்பில் ஆயி மேய்த்துக்கொண்டுவின்ற வெண்ணாராவன்  
 என்னு டிடைபக் இவற்றையெல்லாம் ஆரத்திலின்பு கண்டு ஓடா  
 டியும்போய்ச் சிவமாவும் - பொன்முடிமாவும் பத்திரத்தையும் மெதிக்காத்  
 தன்மகன் னாகங்கேயி என்பவரையும் உடவழத்தவக்கொண்டு விழி  
 போய்ச் சேர்ந்தான். "அகாண பரிபலமுற்றகாலத்தில் இம்மகவு  
 பிறந்தநாடகியில் இருந்துப் பரிபலவை பெறமு பெயரிடுக" எனப் பத்திர  
 சத்தி வெழுதப்பட்டிருந்தபடி வெண்ணாரகன் தன் கண்டிடுத்த குழர்  
 வதக்குப் பெயரிட்டு மார்த்துவவந்தான்.





ஆகண்டலனாக அரங்கிணியிற் தன்மகனையும் பரிபலவையையும் தோகவழி  
 மகனாக கண்டலன, வெள்ளையகம் தனமேற் குற்றஞ்சாராது யாநிற்  
 கொள்ளும்மொழிபீப் பரிபலவையுடன கண்டபித்த பந்திரந்தைக்  
 கொடுக்க அரசாசிரியரும் ஆகியொருபடித்தவுடனே பரிபலவையினுடைய  
 வரணற்றவர யழித்த உடனைய கண்டிசொசிரித்த வசந்தனுக்கும் பரி  
 பலவையுக்கும் மணமுடித் தன்வந்தாயும், இரண்டி ராஜ்யத்தையும யசந்த  
 லாகவே யசியமடக்கையும் சிவந்தித்தனர், இவையநினைவடயே ஆகண்  
 டலன் துன்புற்றத தனது பரிபலவையே அரிபலவையே கண்டித்தும்  
 புலம்பினான். ஆர்வம் பெய்துஞ்சேடி முறையி "ஆயா! என் னிட  
 டில் அய்யாணிரங்கியபயிபயம் ஒரு சில செயித்தலைத்திருந்தி  
 தேன்; வந்தி யாநிந்திசாரா" எனது அரிபலவையும் அசந்தும் வக் சென்  
 டனம். ஆங்கு அரங்கியமடக்கிவரைய சீக்குதலும் பீடத்தின்பெயலை  
 துய வெள்ளவந்திரம் தரித்து சிந்த னி உருவத்தையக் கண்டாய்கள்,  
 ஆகண்டலன் தன் தன்மகனாக கண்டித்த இரண்டி "மூலியே! உயிர்  
 பெற்றவையாயே" என்ற அரங்கிணிய அரிபலவிய பீடத்தினை உ  
 இரங்கிவந்து அரசனைத் தழுவிக்கொள்ளுகிறான். உட்க வந்திய  
 ண்கண்டிபெல்லம் அரங்கிய பெயிந்துக்கற அரிபலவரும் அரங்கிய  
 யின்புற்றனர்.

[இவ்வாறவொரு காலம் முடிவின்றது.]

இதன்மீதத் சரிவதானது காதல்கருத்தந்தையும் தந்தயின்பு  
 நலவகக்கவையினிவ வந்த ஆராய்வாம்.

கா. கருநீரது எய்யிய காதல்கரிதைய யாரையப்புகுவாம்.  
 இதற்கு ஆங்கொரிட்ட பெயரினை மொழிமொழித்துக்கூறிக் "பன்  
 னிரண்டாம் இரவு" எனப்பதாரும் ஒரு சிறுக்கொண்டாட்டத்தின் பன்  
 னிரண்டாம் இரவிலே இது முகல்முத வரங்கேற்றப்பட்ட நாதலின்  
 இரவையினை பெய்திற்ற. காதல்கருத்தம் வகுமாத:--காதல்கருத்தி  
 சிருந்த புறப்பட்ட ஒரு உப்பலில், காதலாரும் சிவலிபம் சிவலானது  
 செய்தனர். இவசிருவரும் அன்வியவியற்றில் ஒருக்கு தங்கியிருந்து  
 யிதந்த இரண்டாயிள்ளைகள். மொழி, உருவம், உயரம் முதலியவற்  
 றும் ஒருவரையொருவர் முற்றும் சிவந்தனர். கப்பல் மூலாட்டிக்  
 னுணர்ந்து சயிவரகக் கெதங்கிப்பெயரிற்ற, ஒரு மாலுமியினது  
 உதவியுற் தகைசெய்த கிமகி தன்னைக் கப்பலற்றிய வரதுபினை  
 வெக்கி, "கண்டி! இலி கென்ன நாதி" என்றான்.

மாலுமி : அம்மாணி! இது சுழலாதி.

விமலை : என் வண்ணம் பென்றாட்டுக்குப் போய்ப்பிட்டான்; எனக்கு சுழலாட்டி. லெண்ண வேலை? ஒதுவேளை சிவமிழ்த்ரதது தர்சுவிராக் அங்குமிர்.

மாலுமி : அம்மாணி! தரங்கம் தப்பிவதை போதிர்த்தார்.

விமலை : இக்காட்டினை அரகபரிசிய்த மண்ணெப்பல லென்ன?

மாலுமி : மாசெனன்.

விமலை : அவர் பெபலா பென் தந்தை குழிர்வெடக் கொன்சிய்த், சிதூக் கிறேன்; அவர் அக்காலத்தில் சிவாகாசாதலவாக இறந்தார்.

மாலுமி : ஆம், அவருக்கு இன்னும் சிவாகா மாசுகில்லை. ஒருமாதக் குக்குமுன்பு இவ்வீடம்சூழ்ற வன் மோசைபொழுது இந்த ஐரி லுள்ள பெயிவர் ஒருவரின் புதல்வியாகிய மகி: லென்னாக்கு சீமாட்டிய்து மண்ணன் உததுற்றிருப்பதாக நகரத்த லுளவகன் தெரிக்கொண்டார்கள்.

விமலை : இந்தப் பெருமாதடி எப்படிப்பட்டவன்?

மாலுமி : மிக வல்லொழுகர்வாய்க்கவன். இவ்வதுதந்தை பிறந்த இன்னார் ஒரு லுண்டு சிவாகாசுகில்லை; இதற்கிலையிற் மணமயனு மிதத்துமோசுகான். இக்கிரந்த்சிசுகாசுகில் மணமயுகித் துன்புத்து ஆ. வர்மூசுகாதைய பார்ப்பதில்லை லெண்ணர் கிரதத்தேசயுகித் கின்றான்.

விமலை : தந்தச் சீமாட்டியிடம் நான் வெலைக்கமருநல் கூடாதா?

மாலுமி : துன்பத்தினால் வார்த்துகிற தந்தச் சீமாட்டி வானாயும் அலிப்பதில்லைலென்று தெரிசுகிறது.

விமலை : வல்லது மாலுமி! நீ வேணக்கு ஒரு உதவிசெய்யவேண்டும்; யான் ஆண்டிள்ளாவெடத்தோடுபெய் மாசெனமண்ண லுமைய சேவகத்தி வாகக் கருதுகிறேன்; வண்ணுமைய சகோதரனுமைய உடைகலைப்போன்ற உடைகள் சில நீ தயாரித்துக்கொண்டுவரு தல்வேண்டும்.

விமலை ஆண்டிள்ளையுடைநீத்துக் கெசவன் எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டு மண்ண லுமைய சமஸ்கரணத்துக்குப்பெயர் அவனிடத்தில்

வேலைக்கு ஆயத்தாவன். நான் உலகம் கழிந்தபின், மன்னன் தேசுவரன் (விமலைவய) யாழத்தார் “கோசலா! என் இறந்தபத்தினுள்ள மர்மத்தையொல்லாம் உனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன்; நீ காலை வெள்ளமுதிர்மோட்டிவினிட்டுத் தாய் போய் அவனுக்கு என் காதலைத் தெரிவித்து, அவன்மனைத்தை எவ்வளவு திறுப்பினென்பின்” என்றுடன் விமலை மன்னன்மீது நான் காநறுற்றி, குந்தரண, தலிங்கம், இச்சொற்கள் அவன் வெளிக்கு வராமலாயின. அங்கணமாயினார், எழுமாணனுடைய சேவையையு இயன்றவரை செய்துமுடிந்தவன் மாபென்றெண்ணிக் கமலை வீட்டுக்குப் போய் வரவில்லை. பின்ன உட்போகவிடாமல் நமிக்ந்து “திருமலிப்போகென்; இல்லறயிவிலேயேயினுப்பே நென்று மன்மொட்டிக்குச் சொல்” என்று சொல்லிவிட்டு ஆர்செயிருந்தான்; கமலை அழைந்துகான்பொன்றுகடும் உட்புக்கு மலலாராக அலவோடு வார்த்தையையு அவலது மனத்தினிக்குயந்தவன் மமலை மாசெனனை மறந்து மலசெனனைப்பிய இலாமையும் எழிலும் வாய்ந்த தூதன்மீது காநறுற்றான். விமலை போயினாடுன்னர்க் கமலை தனது சேவையையே சேவாகலனை யாழத்தது, “இதோ, இதற்குக் கலையாழி; மன்னனிடமிருந்துவந்த தூதரன் இதனை பிக்கு வைத்துக்கொடுப்பேயிருக்க வேன்பின்; இதனை வெறித்தாய்வொன்று ம சிவமலிடஞ் சேர்த்துவிடு” என்றுடன். சேவாகலன் வெண்ணிச்சென்று கோடுக்க, விமலை நான் கலையாழிவை யாழ்த்துவிட்டதில்கலையென்றான்; “அப்பான் உன்விட்டுத்தான் கொடுக்கும்படி சொன்னான்” என்று கூறிக் கலையாழியை வெறித்து விட்டுக் கோலாகலன் போய்க்கிட்டான். விமலை கலையாழியைக் களையி வெறித்து அதனை யழுவாடுக கமலையினுதுயிப்பைய புணர்க்கு, “ஐயோ! பாவம்! இக்கச் சீமோட்டி எனது ஆண்பின்னைவே ந்ததைக் கண்டு மயங்கி மென்னைக் காதலிக்கிறேன்; எனது வலையானதுயே மன்னன் அவனைக் காதலிக்கிறது; நசெறு மன்னனைக் காதலிக்கிறேன். இக்காதலெல்லாம் எவ்வாறு முடிவுபோ அறிவே” என்று தன்னுள்ளே வெண்ணிக்கொண்டு வீதிசுழியே போயினன்.

விமலைவய மாசெனன் மற்ருறுநுழைத கமலைவீட்டுக்குப் போகுந் பின்புறுப்பினுகூ, உவந்து வரவென்ற கமலை தன்னுள்ளத்ததைத் திரைந்து, “கோசலா! நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்” என்று வெளிப்படிப்பாகக் கூறினன், விமலை செப்பது தென்னவென் தறியாது வினாந்து விடை

பெற்றுக்கொண்டு மானோனனுடைய மானிசையைக்கொண்டு நடந்தனர். கமலையே விருப்பம் வலத்திற்குந்த கந்தாராயன் எவ்வும் பிரபு மியலையை ஆடவனென்று கமலையினுளத்தகர் நான்குமனென்றும் எண்ணி யானை புருவிக் கொண்டு வண்டடக்குப்போயினும், சிமலை அஞ்சிப் பின்வாங்க அந்நியனெருவன் இடைவந்த கந்தாராயின்பு பொரப் போகின்றதருணாட்சில் மன்னனுடைய கவனமால் வந்து "சீ ஆகா வெளியு மெய்யிய கப்பற்றிலாவனலியோ? மன்னப்பொரல் உன்றித் தையிய க்கிரிந்துக்கொழுமீ; எங்கள் பின்னோ வு" என்று அலவனது வகையப்பற்றி அழித்தனர். ஆறவன் சிமலையை கோங்கி, "சுதாசரா! உன்னால் எனக்கு இந்த இடம் வந்தது; காந்தத்த பண்புப்பெய வன்னவற்றி னு என்றான்." சிமலை வடகதசெய்தியை வணிகத்துகொக்கி, இந்தக் கப்பற்றிலாவன் தனது தளவானுசிய சுதாசராணுக்கு கன்பரு விருக்ககொண்டிமென்றும், உறவப்பெய மின்வாழி நுத்தநிலைவே சிமலை யாகிய தன்னைச் சுதாசராணை சினைத்துக்கொண்டா. மனெனவர் அறிந் தனர். கடந்த மன்னையு மதுயேயாகும். சிமலை போயினாடுன் அவ் வழியே சுதாசராண்கந்தான். கந்தாராயன் வந்து, "அப்போது பிற னனுடைய உறவி வினாற் றப்பெய்யோயினுயல்லவா; இந் தா டிடி" வென்று தடியிறு கோங்கி வடித்தான். சுதாசராண் அந்த அடியைத் தட்டிவிட்டுச் சுதாசராணுக்கு உறவப்பாக வன்றி னுந்த அடி கோடுத் தான். கந்தாராயன் திசைகத்தறிந்த விட்டினுள் அரிருந்த சமலை விரைந்துவந்து "மன்னவெண்டாம், இங்கொளாகும்" என நாமழந்துய் சென்று அருகிருந்திற் காதன்மொழிசொகக் கூறினான். சுதாசராணுக்கு ழன்றும் புலப்படவில்லை;

[சமலை சுதாசராணை மன்னவனது துறவிவிடு தேசவன் என் மென்னி னுள் எனவனது காம கொல்லவேண்டி பதிலில்லை.]

சமலை சுதாசராண்கொக்கி, "மன்னை மணந்தமொன்றாகிதீசா" என்ன, அலலும் அநற் குடம்பட்டான். அலலும் தருணப்பயித்த தெள வெண்ணி அருவிசிறுந்த பரோசிறை வையப்பித்து வினாவில் மாணகிணையை சிறைவேற்றுவித்தான். அது முடிந்ததும் சுதாசராண் புறத்தெயேயத் தனது கன்பரினப் பார்த்து விட்டிருவதுகக் கொக்கி விட்டுப் போய்கிட்டான். சிமலைகொத்துக்கள் மானேவயக்களமும் (சிமலைமயி) கோலமும் பரிசைரும் கமலையினுடையமனைக்கு வர்

தனர், மரேசுவான் தன் கரையில் புலவர்த்தனரிடம் காரில் விமலையைச் சாட்டி அக்கரையி, “அதோ என்மலைவம்” என்தனர். மன்னன் வெகுண்டு கோங்க, சிவலை, “நான் ஒன்று யறிவேன்” என்றனர். இத்தருணத்தில் சதாசான் வந்தான். கோவளுத சிந்த விமலையையும் சதாசானையும் ஒருங்குயர்ந்தவர்கள் சிவலித்து “ஓமேழுகம், ஓமோமேழி, ஓமேரு, இது என்ன அதிசயம்” என்றனர். விமலை வந்தமயான யனைத்தினையும் கூறிக் கோவளுசெய ஆண்பின்னோவேடற்றல்குருசிய உடைசகோ சீகலிசிட்டிச் சொந்தடிவட தறித்து மகேண்டியர் து சிலறானள். மரேசுவான் அவ னதுவைகையப்பற்றி “மலைகே சேவை! நீ மென்னை கெடுத்ததாய்ப் பல முறை கூறியதுணர். இவ்வுபுத்த மெனது மட்டத்தமசிவாயிரு” என் தனர். அன்னாரும் தின்பற்ற ம வாழ்த்தனர். மாயினி மயன்னுஞ் சேஷம்பெண்ணும், மமலைத்துடைபா கல்லம்மரேசுவிய தாண்டயாயலும், மரேசுவானென் னும் விநூலகணுர் ஒருங்குசேர்ந்து சிவலாகலன் என் னும் சேவகளைப் பரிசுகிட்டபகளைச் கூறும் ஒரு கீளைகமாத இல்லடகத்தினன் வருகின்றது; இம் விலைகமாத கணகச்சுவை சீவறத்தது.

உவமைச்சுவையானது செல்வம், புலன், புணர்வு, விலையாட்டு என்னும் காரண்கம்பற்றி மெழுகது. “செல்வம் என்பது துயர்ச்சி, புலமொன்பது கல்விப்பாணுகிய அறிவுடைமை, புணர்வு மாதவிருவர் “சுருத்தொருத்தன், விடையாட்டி யாறும் குளகும் கரு மரூப் பதிபிகந்து வருதன்” என உறுப்பியறுட்டசுதிரும். இரதிகந்தன் மோகிலவல்லி, சீவாம்பரன் கெகாவல்லி, சீதான் மனவை, சல்லவன் ஆதினா, வயத்தன் பரிபனல, மரேசுவான் விமலை, சதாசான் காரில் மயன்னும் எழிரண்டு மாதலிடந்தே “மாதலிருவர்கருத்தொத்த” உவமைச்சுவைகேதென்றிற்று. கோகிலவல்லி கிவலை மாயா இந்நயிடத்தும் அறிவுடைமைபற்றிய உவமைச்சுவை தேசன்சிறி ம. காரிலிடத்தகச் செல்வம் பற்றிய உவமைச்சுவை தேசன்சிறி ம. இரதிகந்தன் கோகிலவல்லியிடத்த கீளைபாட்டுப்பற்றிய உவமைச்சுவை தேசன்சிறி ம.

கஉ. பெருபிதக்சுவையையாவது உவமைச்சுவையையாவது மெய்கிதிற் றேரிசீத்து “எனைய கவைகையுற் தழுமிடப்பது நாடக கைகனாமடிமன மடமேழி தறிற்றமேழிப் பெரிமொர் உதபவாகசின் னம் மமவகட்டு பசரிவதகருள் இயம்பிவன்சசிலேசரிதை, பெருமடியற்

சரிதை, வணிகநேயவந்தகன்கரிதை, யூலியசீசர்கரிதை, வேணிற்  
காதை, கூழிர்க்காலை, கருதியது எய்திய காதலர்சரிதை பெண்ணும்  
எழும்க நாடகமாவன. ஒழிந்த ஐந்தினையும் பிசவணர், காமுகமென் னார்  
வகைகளு ளடக்கிக்கொள்க. இவ்வழைவுள்ளும் சசிலை, மாவதி, விஜயைய;  
பதுமைய, கம்பூர்வியை, கோவலவல்லி, அபிராணி, பரிபலைய, விமலை,  
கமலை மாவதி, தலைநிலப் பதினமாவ செந்தி, கச்சரட்டினும். வடமொழி  
நூலர் தலைநிலைய யுகந்தகமெண்ட வண்ணகவகுப்பினுள்ளே  
சூழிடைக்கத் தலைவன மும்படர்த்தொழிப மணமகந்தகிலேயிற் சசிலை  
விப்பிரலபநையாவான்; சபகம் அண்ணலாழிக்குக சூழ்நோவப்புரிய  
மலகையுற்றிருக்கேதாசைய மாவதியும் மரிபலையும் சுவாநீனபர்த்துரை  
மாவலர்; சாவன மூன் சொடுக்க மோகிரத்தவதம் பிரமோருத்திக்ருக்  
கேசுத்தவின்டவணைக் கூறி வெகுள்குறிசுட்டடியிலேயில் சீரணைய  
கண்ணிடைநோவான்; காவிகள வணிகந்த புடகவனதுவகாதத்திருத்த  
பகலா வாசகந்திடைவழிவாவான்; தலைவனது பிரிவாற்றுக துன்புற்ற  
கம்பூர்விய வீரவேறாழ்கண்ணிடைநோவான்; கோவலிடத்து வெகுளிக்  
குழிசாட்டி அலக் பிரிந்தயின்; துணுற்றசாகையிலேயிற் சாவை  
கவகாந்திரிதைவாவான்; குறியிடத்துத் தலைவனை காடிச் சென்ற கேசிலை  
வல்லி அபிராணிகவாவான்; தலைவனை செலியப் பிரிந்திருக்கிலேயில்  
அபிராணி பிரிநாசிநப்பிரிநாய மாவலர்; மாவேணம்பாற் மாதற்குழி  
காட்டியிலேயில் சிலையுப் அபிராணிகவாவான். எண்ணகத் தலைநி  
யி விலக்கவாக்கலை ஒழிப்பியல் இரண்டம்கிரிசினுட், காண்க, மாவை  
காட்டிய மதினமநூல் சசிலையும் மாவகையு மாவர். மயபதிமரிசைய,  
மவணிகமாவலை, தமையா மாவை மூவரும் மரிமரிசியுப் அரக்கியு மாவர்.  
தலைவக்கலை வடமொழிநூலர் வல்வகைப்படுத்தும்மதலர், வசந்தனும்  
மரிமாதத்தனும் தீரலவிதர்; மாவேணனும் அரத்தனும் தீரலாத்தர்;  
இரம்மியனும் தீரலகைத்தனும் பிரிநாநாதர்; மகபதியுப் சாவலனும்  
நீரொத்ததர்; தலைவர்க விலக்கவாததை ஒழிப்பிய வல்வடம்கிரிசினுட்  
காண்க. சொல்லிப்பரியுற்றிய மரம்பந்தாதத்து தனிநூல்களுட் சிறப்  
புடைய பன்னிரண்டினைத் தெரிந்து அவற்றது வணப்பலையும் அளமப்  
பையும் தெராதத்தம் க்ரிந்தும் இடன்றவல வணக்கினும், தமிழ்நிலை  
சியற்றிய மசகிற்மொர்க்கடமொழிப்பெயர்ப்புக்களுள் சிலவும்; அவற்  
வற்று மாராயதல் கண்டறக்கூறி யில் எடுத்தும்சுட்டி பலைமூடிக்கின்றும்.

## ஒ ழி யி ய ள்.

க. முந்சாஜலது ஸமஸ்தாஸயித்வா ளுயிவங்கிய தளஞ்சயன்  
 என்னும் வடமொழிப்பெயர் பண்டமேவர் செய்கரித்த பாததூல்,  
 நாட்டியாஸஸ்திரம் என்னும் இவற்றிற் பெரிசுத்தகிடர்த அரிய இலக்  
 கணங்கலைபெல்லாம் ஆராய்ந்து தோருத்தச் சுருக்கமும் தெளிவும்  
 பெருந்திய தசருபம் என்னும் வடமொழிகளை ஆலைச் செய்தனர். இந்  
 தூர்பெயர் தீர்ப்புபகிமெனவுந் நழக்கப்பட்டும். இது என்கு அநிகாங்  
 களால் கடந்து விடுக்குறுப்புப் பதினாக்கணங் பாய்விய விவகாரியற்பள  
 வாகிய சொல்வகை, வண்ணம், வரி பெயரும் மூன்று மொழித்து ஒழிந்த  
 பதினொன்றிலையும் தெளிவுற விவங்குவது. இந்நூன்முடிபுகளைத்  
 தொகுத்து இவ்விபதின் முதலாம்முடிவிகளாகக் கூறி யப்பாற்  
 செவ்வாம். வடமொழிக்குறியீடுகளில் எத்தவருநாந்நதயறிபடுவாண்மய  
 விடத்து மொழிமொன்படுகொடு முநதலும்துத்திரவர்களையும் நருவரம்;  
 நூற்பொருளுக்குப் புதம்பரைய குறிப்புக்களை இருதலைப்பகாத்தினுட்  
 டருவரம்.

முதலதிராயம் மொருள், சந்தி, சொல் லென்றும் மூன்றுயப்  
 புணர்த்துமயுமறிந்து. முதலாய்குத்திரங்களும் செய்வாணக்கமுஞ்  
 செய்ப்பிவொருளும் கூறுதலை தற்கிறப்புப்பாயிர மாவன. எழுமுதற்  
 பதினொன்றுவாயு முள்ள ருத்திரங்கள் காட்டியபத்தின் பொதுவியல்  
 புணர்த்துவன. பன்னிரண்டுமுதல் இருபதுவாயுமுள்ள ருத்திரங்  
 கள் பொருளுறுப்பு உணர்த்துவன. இருபந்தொன்முதல் ஐம்பத்  
 தாயுவாயு முள்ள ருத்திரங்கள் சுருகியுறுப்புணர்த்துவன. ஐம்பத்  
 தையுமுதல் அநாயுவாயு முள்ள ருத்திரங்கள் சொல்லுறுப்புணர்த்  
 துவன.

1-5. தெய்வவணக்கமும் செயப்பின்பொருளும்.

7. கூர்நிலை நிகழ்ச்சிகள் உணர்த்துவது காட்டியம்; இது  
 கணப்பிவததலின் உருவம் (ருபம்) எனவும், ஐப்போர் திருருகுக்  
 கௌர்வாததலினும் உருவகடல் (ருபகம்) எனவுப்பட்டுச் சமையவை  
 (ரூத்தலத்) ஆதாயமாக்க்கொண்டு புகாத நானகமாக நடக்குவது.

10. 8. காட்டியவகை பத்தாவன:—

ஞாட்கொவாபு கருணை றோணரீபு மெல்லுநெயிலீ  
 வ்யூயொ மலர்வவா ரொளவீய்யுடுகூ ளாஜீ ஞாடகி



நாடகம், பிரதானம், பாணம், பிரசுசம், இடிமம், விபா  
யோகம், சமவகாரம், வீதி, அங்கம், நராய்ருகம் என்பனவாம்.

9. உள்ளக்குறிப்பை (பாவத்தை) ஆதாரமாகக்கொண்ட அஸ்திரம்  
கந்தம் (நிந்த்யமும்); தாண்டவத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட சுந்தரிருந்த  
மும் (நிந்த்யமும்) காட்டியத்திச வேறுபாடு; முன்னையது மார்க்கமணப்  
புரி; அன்னையது தெளி எனப்படும்.

10. இவை இலாபியம் (மென்விளையாடலாகிய கந்தம்; அக  
மார்க்கம்), தாண்டவம் (மென்விளையாடலாகிய கந்தம்; புறமார்க்கம்),  
என இருவகைப்பட்டு நாடகமுதலிய பத்தையும் மார்க்கத்திற்வை.

[பதினொருடனும் விழங்கா வலிய ஐத்திரியும் இவ்வலிய  
மெனவும், சிவ்ருடவிய அஸ்திரியும் தாண்டவ மெனவும் மென்  
வாகும். “அடிக்கடையர் பெரி மாக்காலே மாணவயடிவுடன் விழங்கா  
கின்ற”]. “அஸ்திரம் காட்டி குளம் குடும் மாண்டாங்க, மல்லு  
னின்றுட வரம்.”]

11. பொருள் (வஸ்து), தலைவன் (நேதா), கலை (புலம்) என்பதும்  
முன் மும்பற்றி காட்டியக்கட்டுவாராய வகுத்துக்கொள்ளலாகும்.

11-13. பொருளின் உட்பிரிவுகள் இரண்டு. தலைக (அதிகாரி).  
ஆகவே சேவகத் தொடர்பற்ற சிவத்திசை நாடகவகு தலைமகப்  
பொருள் (ஆதிகாரியம்). தலைகளுக்கும் பாயித் தருவனவலிய பிற  
தகத்திசை நாடகவகு காட்டுவாராய (பிராசங்கம்); இது  
தொடர்ந்து சேவியருடையின், இக்கமதை (புதுமை) மெனப்படும்;  
குறுகியதொன்ற வறிக்கெச்சி (பிரகீ) மெனப்படும்.

14. [புறவகையினின் இவகணம்].

15. பொருளின் மல்கலை (பிரகீயாதம்), புலவகுத் கந்திக்கப்  
பட்டகதை (உற்பத்தி), மெனவிருவகையினமகைப்பு (நிச்சிரம்) என  
மூவகையாகவும் வகுக்கலாம்.

16. அறம், பொருள், இன்பம் என ஆம் திவ்முத்திரிகள் நன்னு  
பாயே, காடகத்தின் பொருள் முடிபக (காரியமாக) அரும்கொள் சிவ,  
சிவிகாதத் தமன்திர் மல்க சிவமயிர் உட்கும் நாடகத்திற்





சர்வியசிய பிரகிமுதத்தின் உட்பிரிவுகளாம். [இவற்றின் பரிசுப்பம், பிரகயணம், புஷ்பம், வசிஸம், உபநிபாசம் என்னும் ஆறாம் இன்றி யவ்வாசர்சிறப்பின].

33. கருப்பத்திலுட் பவன்விழவு (பிராப்திபாணச) வரின், கிரீககதை (புதாணச) லருதன்வேண்டி.

34. சயாதிதாஹாணாவியே கோதிவொடாஹாணாவியே  
 லாமயுஹாணாநாமாநவாதிதாஹாணாவியே  
 உவெஹாணாவியேஹாணாவியேஹாணாவியே

34-38. வந்தித்தவொழிதல் அபூநாரணம்; உண்ணக்கருத் தினைக்குறிப்பிடல் மார்க்கம்; தன்னருக்கைபுரைத்தல் முயல்; வாய்பு கடந்துவெருக்கிக்கடந்தல் உதாதிநூதி; சீநிசினத்தவொருவினைப்பெயர் தல் திரயம்; [திரயம் பிராது உண்ணக்கருத்தின் உணர்நல் வாய்ப் புருசராயர்]; வையுறவொழித்து கட்டுப்பெய்தல் கங்கரகம்; முறிப்ப ஹாணநல் அநுமாணம்; வஞ்சனைபல் வெல்லுதல் அதிபலம்; வெருண் டொகறல் தேவடகம்; பகைவனைக்கண்டதொகறல் உநீவேகம்; பவர்க வியக்குதல் சம்பிரளம்; விதை கருப்பமலி, முடிவின் தற்கைவடி ஆகையினால் இவைய பண்ணிவண்ணிம் கருப்பத்தில் உட்பிரிவுகள். இவற்றின் அபூகககணம், லர்க்கம், கோடகம், அதிபலம், துறவுபலம் என்னும் ஆறாம் இன்றியவ்வாசர்சிறப்பின

39. கோபத்தினுலே, விசவத்தினுலே, பிரபுடன் கடுமெழ்ச்சியினு லே அலைவற்றினுலே மனத்தற நினைப்பித்தி உண்ணுக்குச்சிற தன்னவணயம் காட்டுவது வான்கருச்சுப்பொலிய னினைவு (அவ்வாசம்).

40. தஞ்சாவயாஹாவியே கீடெளவிஜுலுலுலுலுலுலுலு  
 ளுலு  
 ளுலு

40-43. சிதர்குத்தல் இயம்பல் அபவாதம்; வசியணத்தாத் கோபித்தவாதத்தல் கம்பேடம்; கொல்லுதல் கட்டுதல் செய்தல் வித்திரவம்; பெரிசொடை மதிபாநடைத்தல் திரயம்; கிரேககதைக் கட்டுப்பித்ததல் கந்தி; பிரகுண்ணத்துக்குத் துன்பமுண்டாக்கும் வெஞ்

சேரத்தூதல் தீயுதி; பேரியோணாய் பேரற்றதல் பிரசங்கம்; எள்ளல் சலனம்; தவறு வல்லாணாயாக் குறிப்பிட்கொத்தல் விய வ ச ன ய ம் ; கோபத்தொற் றன்னிதீயிழச்சொன தன துவல்லலமைய பெடுத்தல் கூறதல் விநோதனம்; கண்மைப்பேறு வருமெண்ணக் குணினினும் மேல் கடங்க்பொதும் கிசுர்நிகரீர சொக்குகல் பிரநோசனை; தற்புழ் தல் விசலனம்; சூழமத்தைய மீட்டுக் தொடங்குதல் ஆதானம்; திவ்வ பதின்மூன்றாம் அரண்முகத்தொடுபெய வினாசின் உ ட் டி ரி ரு க ள் . [இவற்றால் அபயாதம், சக்தி, சிவாயசாயம், சிவோசாயம், ஆதானம் என்னும் ஐந்தாம் இன்றியவாயாச்சிறப்பின.]

41. பீஜுத்திவின் துக் கோத்தி விசீவுற்று முகமுதலிய கசங்கு சத்தினீறும் பாந்து சிம்ம பொருள் முற்றப்பெறுகின்ற ஐந்தாஞ்சாக்கி சிவாஹணம் உடகங்கிருதி; து (த்தல்) வணப்பெம்.

45. வாய்விட்டுவாயொழுவதும்பினைப்பீவாரிசாஷணபி  
 சூலாஹ நயவாயிபாபீரூ சிவாஹொவ மறிவந்தி  
 வடுவல்வாவொவலலவாரொளசூலாஹிபுதுவகூ

[சுக்கிர

47-48. சேஜம் கீட்டுத்தோற்றதல் சந்தி; கரும (கார்ப) முடிப் பையத் தோடுதல் விநோதம்; கருதிய பொருளைப் பெற்றுமீட்டதோச றுணாக்தல் கீர்தனம்; உதவலத்தவயாசத்தல் சிர்ணயம்; கலந்துரை யாதல் பரிபாஷணம்; கண்முகங்காட்டல் பிரசாதம்; கிசுரபொருள் பெற்று மசிழ்துதல் ஆநந்தம்; துன்பத்தினின்ற விநேபிதல் சமயம்; கண்மைப்பேறில் கிலைபெறுதல் கீருதி; வருகியதுவெற்று அளடந்த மசிழ்ச்சிணய எழ்த்தக்தூதல் பாஷணம்; கருமா முடிவை எகிர்நோக்குதல் பூர்வபாவம்; காத்திராப்பிரசாயாக வந்தகாடந்த கிசுச்சிவினும் சிவப் பறுதல் உபகுகனம்; வரம்பெறுதல் காவ்யசம்மாரம்; சூசமொழி பிரசஷ்டி.

49. அறுபத்தாசாங்கு சத்தியத்திவிசுசன் (துணறு) கூறினும். அவற்றின் உபயோகம் அறுவகைப்பட்டிப். அகணாயானை; எடுத்தல் கொண்டவெருளை நினைப்புத்திறல்; மறைக்கலெண்ணடிவற்றை யாறத் தல், வெளிப்படுத்தவேண்டியவாற்றை வெளிப்படுத்தல், நீண்டவு (நாசிய) உண்டாக்கல்; சியப்பு (ஆர்சரியம்) உண்டாக்கல்; ஊதகிசுச்சிணய (விருத் தாந்தத்தை)க் கோப்பதற்கு ஆவலுண்டாகுமப்படி செய்தல் வண்டலவசம்.

50-51. கணாநூலாசிரியர் எயும் சிறப்பில்லாத தனவுமசிய பொருண்முறுபுகளைச் சொல்லினால்மாதீதிரம் உணர்த்தினார் போதும், அவையிவற்றை சிறந்தபாசங்களும் அடக்கியதும் உணர்த்தவேண்டும்.

52. சொல்லினால்மாதீதிரம் உணர்த்தும் பாசங்களை விஷயம்பம், சூலிகை, அங்காசியம், அங்காவதாரம், பிரவேசிகம், எண்ணம் ஐந்து இடைப்புகைகள் (அர்த்தோபகேஷபகம்) கவரலுய காட்டலாம்.

53. நடுத்தரமான பாடபாத்திரத்தோற்றிச் சரிசெயின் சில பாசங்களினைச் சூசிக்கெழுதலும், உட்கேற்றியவற்றையோ, நடக்கப் போவவற்றையோ தெரிவிப்பதும் விக்ககம்பம் எனப்படும். ஒரே வகுப்பான ஒருவரோ பலரோ நாடயபத்திராவின் அது நத்தம் எனப்படும்; நடுத்தரமானவர்களுள் கடைப்பட்டவர்களும் உடன் தொழுவது சக்கிரை விக்ககம்பமாகும்.

54. இரண்டு அங்கங்களுக்கிடையே விடுபட்ட கிஷயங்களைக் கீழ்த்தரமான பாத்திரத்தோற்றி விளக்குவது பிரவேசிகம் எனப்படும்; இது விஷயங்களுக்கிடையே.

55. எழிலி (சூலிகை) கிஷயங்களிற்சேரர் கிஷயங்களை விளக்கக்கூடியது சூலிகை எனப்படும்; ஒரு அங்கத்தின் முடியில் நாடபாத்திரம் வாய்போகிற அங்கத்தில் பொருளைக் குறிப்பாகக் கூறுதல் அங்காசியம் எனப்படும்.

56. ஒரு அங்கத்தில் அந்த நாடபாத்திரமே பிரிவின்றி அடுத்த வரும் அங்கத்திலும் அங்க இன்னொரு அங்கங்களுக்குரியபாசம் சொல்லா உணர்த்தவேண்டியவற்றைச் சொல்லுதல் அங்காவதாரம் எனப்படும்.

57-60. பாசுக்குகேகட்க வுணர்ப்பக பிரகாசம்; முதற்கயுணர்ப்பது கவாகதம்; மூன்றுகளைக் காட்டிப்பிறவை காதுகொடையன்னம் அகம்,வித்தி இடவர்களுக்காவகவது ஐகாந்தீகம்; ஒருவரை சொக்கித் திருப்பி இவசியவெழிக்கவது அபவாரிதம்; ஏதோ சொல்விடுபட்டதாகக் குறிப்பிட்டு ஒருவர்த்தமொக்கி வார்த்தையாலியது ஐகாநவபாஷிதம்.

61. இப்பாதி இலக்கணங்களைப் பெல்வருவவைற்றையும் இவையணம் இருவகமான முதலிய நூல்களையும் ஆராய்க்குதல் நிகல்கை

யும் சுவையடைபுறம் தேர்ந்தெடுத்திட்டுப் பொருந்தமான இனியமொழிகளாற் சரிகையை மலராததுக்கொள்ளவேண்டும்.

உ. இரண்டாமதிகாரம் போலி நிருத்தி யென்னும் இரண்டிலும் புணர்ந்துசுறுசுறுவிறிது. முதல் காற்பத்தியுள்ள நூற்றொக்களும் தலைவர், தலைவியர், முதல் கடை இடைபெறா முயலாக்கப்பட்ட காதலாற்றுகிறோன் தல்கொளுது இலக்கணங்குறியவராகலின் போலியுறுப்பின்கள. நூற்றத்த நூற்றொக்கள் விரகுதல்யிலக்கணமும், விருத்திபோலி கொடாப்பற்றுவின்ற வறுக்குமொழியிலக்கணமும் கூறாவன்.

1-3. தலைவர் கால்வகைகள்; பெருமைபுறம் சாறுமர் கால்வகை யோதற்கு முயிப. ஆடல் பாடலீ லிபெட்டி இன்புற்றிருக்கும் பென்னீர் மையன் உவவையெயிய தலைவர் (தீரலலிதன்), பொருதையும் அடக்க மும் நத்தணாநிலத்தும் பொருத்திய இருமொழிபாணன் அழகுநிலைய தலைவன் (தீரகாந்தன்) அழகுநிலையமொழிநுத்திய மெருள் இயலகை யினா. உ 39-39ஐ கோட்டுள், மேல்மையம் பொருதையும் கருதியது முடிக்கும் ஆற்றலுமுடையோன் மேல்மையகோலிய தலைவன் (தீரோதாத் தன்), வெளுசியும் பொருவையும் மேலித் தற்புகழ்ந்து மந்திர தந்திரா களில் வல்லவகு பகன்காரம் மேற்கொண்டிருப்போன் தமகண்மெயிய தலைவன் (தீரோத்ததன்).

6. மெயிடத்து உட்காந்துசென்றும் தன்மனைவரன்பார் அன் பு மாரட்டுவரன் தலைவரன்; னாறு பொருத்தாமொழுக்கத்தக மறைப் மேன் டடன்; காணின்றி உட்காந்துள்ள சிகாரத்தாசக்காட்டுணை நிருத்த டன். இவர் முயலும், தன்மனைவியைமன்றிப் மெருள் சினைபாறு அது வெறுமென இன்பமொழுக்கத்தில் காள்வர் தலைவருள்.

7. தலைவரையும் கன்புறும் கிளைக்கொழிந்துட்டோற்றும் உப தலைவன் வீடமர்த்தன் கன்புறியவன்.

8. வீடனும் விதுவகையார் தலைவனுக்கு கன்பார்; தலைவனது பாடலன் தீரோத்தநாறுமுடையான்.

9-13. வழிபோர்க்கொக்கலும் வீரமும் தீரமும் கோடுபு; கண் ணோட்டமும் இனிய புன்னகையும் விவாகம்; அவசவுபுறங்கோற்று

இனிசாரிலை மாதுரியம்; கடைப்பிடிபுல் லாலைமையும் கோவிய சக்ர கபற்றகிலை காம்பீரியம்; தண்டபவரிசைம் தளராமனிற்றல் தைரியம்; உயிப்போயினும் மரணத்தைத் தாசரி அநாம தேஜுடை; இன்பநிறைநிறை புறத்தே தொற்றும் இலிமை லலிதம்; கல்லைரைப் பாதுகாத்தற்காகத் தன் ஹரிசைபுல் கொடுத்தல் ஓளதாரியம். இவை தலைவனிடம் காணப்படும் எண்மறைகள் புணர்ச்சிகள்.

14. உடையத்தலைவியர் தண்டினி, அரங்கியத்திரி, பொதுமகள் என மூவகையர்.

14-21. [மூலவைத்தலைவியரது இளச்சுணம்]

22-26. தலைவரோடுற்ற சொட்பினை கோக்கத் தலைவியர் வண் ளவையா நிறம், உயரகம் அணமையிடுகின்ற குற்றேவல்புரிப உலகை புற்றிருப்பவன் சுவாதிருபாதிருகை; அணிகலவைவிசைது தலைவனது லாலைமையென்பார் திருப்பவன் விசைகசுற்றை; தலைவனது பிழைநற்றது துன்புறுபவன் வீரவேறாற்றாண்டுகை (உற்றகை, உறுகண்டுகை) மயலு மாம்; தன் குறையுடையத்திற் பிறர்க்கையிபா செய்கிய குறிகண்டி வெருளி புற்றிருப்பவன் உணவுகை; உடையத் தலைவரினச் சினந்து அலகை பிழ்ந்த சின்னம் அலகை கிலைமகைத் தன்புற்றியக்துபவன் கலகாந்தரிதை; குறியிடத்தித் தலைவன்முற்படா சொழிய மணலிபவன் விப்பிரலப்பதை; தலைவன் வேற்றகைபிடுக்குச்சென்றாமையால் அலையா பிழ்ந்திருப்பவன் பிரோயிதப்பிரியை; குறியிடத்தகைக்குத் தலைவரினகாடிச் செல்பவன் அபி சாரிகை. முதலிருவரும் வேலிநிறுக்கி புலவையுற்றிருப்பர். ஏனை அமலரும் அணிகலனிலிதித் தன்புற்றிய பெரிபுக்கிசலிந்து ஹரிசுன்றி யிருப்பர்.

27. வேலைக்காரி, தேசாழி, வலம்பெண், சற்றத்தாருள் இனையன், அடவரன், தளராமையடி, மயமகையெண், நசன் எண்ணும் இவன் தலை விக் குத் துக்கியாவன்

28-29. [தலைவனின் இளச்சுணங்கள். இவரையுணக்கின்ற கண்டு கொள்க]

40. ஸலிதீன் தன் அபிபுறம் உடையகை மந்திரியன்மயம் கிட்கி லியான். ஸீன மூவகைத் தலைவரும் மந்திரியரோடு நாரும் கூடி அர நிறகை ஹரிசுன்றி செய்வார்.



41. குலகுறு, புரோகிதன், தலத்தேசன், பிரயலாதி என்னும் இவ்வரசர்களும் அரசன் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பவன்; ஸன்யஸ், குமாரர், வானக் காப்பெயர், தண்டத்தலைவர், மருவியர் என நின்றோர் பொருளிலக்கு உதவியாவார்.

42. குறளர், ஆயர், குமலர், பலனர், பாணர், சகாரர் முதலினோர் இன்பத்திலக்கு உதவியாவார்.

43. நாடசபாத்திரர் முதல் இடம், கடை யென மூலவழிப்பவியார்.

[இனி, ஆரியர் எவ்வகை வீடுகத்தினின் இவர்களைக்கொண்டிருக்க வேண்டியது. அவ்வகை பரதராசகம்மெண்ணெருவது கிருத்தி பரதரின், ஒன்பது வகைச் சுவையினால் நற்றி ஓருள்வ குறிப்புக்கள் கூறுவது இவ்வியைபரதராயிற்று. சிருங்காரம் (சுவாக), வீரம் (பெருமிதம்), பீபற்சம் (இன்பம்), லோத்திரம் (வெகுளி), ஹாஸ்யம் (கதை), ஆற்புதம் (மருந்தாக), பிரயாஸ்கர்ஷம் (அச்சம்), சுருணை (அவலம்), சம்பர்கர்ஷம் (செய்க்கை) என ஒன்பது வகைகள் உள். உறுப்பெழுத்துக் காட்டியபடி எத்தல் தீவர விஷயங்களை உவகியல் சீக்கிரம் பெற்றியுடையவின் எஞ்சிய எட்டுவகை உவகியைக்கொண்டிருக்கின்றார். அளத்தியன் உவகையினின் உவகையும், பெருமிதத்தினின் உயருட்கையும், இன்பவலினின் உச்சமும், வெகுளியினின் உவலமும் நேரத்துவகையினின் உவகை, பெருமிதம், இன்பமும், வெகுளி யெனும் கால்கும் சிறப்புடையவாகும். மெல்லும் மீடும் சூத்திரத்துப்பெருகா மண்டுந் தருவரம். வகைக்கிருத்தி உவகைச்சுவையாற்றி வரும். சந்தாவதி பெருமிதச்சுவையாற்றி வரும்; ஆராய இன்பவலுடைய வெகுளியுடையாற்றி வரும்; பாசியிருத்தி பாணியும் வரும்.]

44. தலைமகளை தன் காலையுடையது வகுப்பை உவகையாக கிருத்தியை உள். ஆடலும் பரதலும் கண்டிம் மெட்டிம் காம ஹாரும் இன்ப விஷயாட்டினை கிருத்தியாக உவகையாக கிருத்தி. இது நாமம், பெருமிதமும், பெருமிதமும், பெருமிதமும், பெருமிதமும் எனும் வகையாக அளக்கவேண்டியது.

45-46. தலைமகளை உவகையாக கிருத்தியும் பெருமிதம் (அன்புடைய பாலாச் சார்த்தப்படுத்திய பெருமிதம்) வெளிப்படுக. உவகையுடைய

நருமம் எனப்படும். அது நடைபற்றியும் உலகைபற்றியும் அச்சம் பற்றியும் வரும். உலகைபற்றிய கடைக்குறிப்புத் தணிகை கோக்கியும், கூடல்விழையு கோக்கியும், மரணத்திடை கோக்கியும் வருதலின் முத்திரைப் பட்டமே. அச்சம்பற்றிய கடைக்குறிப்புத் தந்தமையும் இதனை வகிளைச் சேர்ந்தார் வருதலின் இருநிற்ப்பட்டது. உலகப்பற்றிய கடைக்குறிப்பு பொன்னும், உலகைபற்றிய கடைக்குறிப்பு மூன்றாம், அச்சம்பற்றிய கடைக்குறிப்பு பிரண்டிம் லுசிய ஆறாம் மொழி (வாக்ரு), மொடம் (மொடம்), செயல் (செய்யல்) என ஒவ்வொன்றும் முழுவதும் உடம்பற்றி வருதலின் கடைக்குறிப்புப் பதினாண்வகைப்பட்டன.

47. அன்புடையவசீருவர் முதல்முதலாக லுருவனாயொருவர் காண்பது கருமஸ்தூரணம் எனப்படும். இது உலகைவெளி தெரடக்கி அச்சத்தில் முடியுதும்; [காக்கிரித்திரிவினையேது சாட்சித் தையும் ஐயத்தையும் இடையிடப்படுவன]. உண்மற்றிலுள்ள அன்பு சிறிதாக வெளிப்படுதல் அறிந்தால் கருமஸ்தூரணம் எனப்படும்; [காக்கிரித்திரிவினையேது அறிவு, குறிப்பறிதல் என்னும் இரண்டினையும் இடையிடப்படுவன].

48. அன்பு வெளிப்படுதல் நருமகர்ப்பம் ஆகும்; [காணியல் கடைக்கிடைத்தும் இடையிடப்படுவன].

49. உண்மற்றது கந்திரம், ஆன்மை, தடைக்கெனவழிப் பொருத்தகலை, இரத்தம், கோவை யென்னும் இவற்றெழு பொருத்தி கூட்டும் சாக்தவகிளையுத்தி சம்வாபகம், உத்தாபகம், சங்காட்டியும், பரிவார்த்தகம் என கற்பாற்றும்.

50-51. படைகைச்சுவையும் பொருத்த மெனை பொருளைப் பற்றி 'இருவர் கடைக்காண்படுவது சம்வாபகமாரும்; [பாடாண்டினை படுதல் எனப்படும்]. பொருத்த உறைய்ப்படை உத்தாபகமாரும். மத்திரத் தலைபடை உரை கோட்டை, பொருத்தகுதியே, தொலக்கொண்டினை இதனையிள்ள கூட்டத்தெடப்படுகின்ற உறைய்ப்படை சங்காட்டியமாரும்; [மெட்டிக்கிரிவினையம் காண்பதத்திரிவினையும் இவற்றின்பற்றப்படுவன]. தொடக்கில் செயல் மறியபெறாண் மத்திரென்றினைப்படுதல் பரிவார்த்தக மாரும். [இவற்றெழுத்தி காண்பொருளினால் அறக்கதை சிறப்பாகக் காண்பி வருதலை கோக்குக. சிறுபாண்டினை பொருள் பொருளாக

வருகின்றதெனினும், அங்கொருள் அறத்திள்வழுவாய்பொருளாதலின் அதுவும் அறக்கிரம ளடன்றவுமன்ற மெல்லரும் ஆரபடிக்குத்தி அறத்திள்வழுவிய பொருண்மேறும்வருதல் காண்க.]

52. மந்திரம், தந்திரம், மாயம், வஞ்சனை, அநிநம், வெகுளி பெண் நின்றுவற்றிள்மெல்லருகின்ற ஆரபடிக்குத்தி சங்கதிபழிகம், சம்பேடம், வஸ்துத்தாபனம், அவயாதனம் என வல்லவகம்மெனும்.

53. சங்கதிபுது [இக்குத்திசுத்திள்வெருள் தெளிவாகப் புலப் படவில்லை; எந்திரம் முதலிய சூழ்ச்சிகளினால் உட்பொருளாய் மது களாய்து வன் அருண்டான் இதனால் குறிக்கப்படும் ஒழுக்கம் உழிவருத்திலேயாவயும் வெறிக் கண்ணையயும் சார்ந்துகிற்றா].

54. வெகுண்டர் இருவர் அடங்குறித்து ஒருவ ரெருவர்கெற் றென்றுதல் சம்பேடமாரும்; [வஞ்சித்தினை இதன்பாற்படும்]. மாயத் தினால் வருபொருள் புலப்பெண்ணுதல் வஸ்துத்தாபனமாரும். உட்பொருளும் அஞ்சியாததும் வெகுண்டெய்தது மாரெப இவை அவயாத னாரும்; [சம்பேத்தினை இதன்பாற்படும்].

55-56. மாயத்திற்றென பற்றெருகுத்தி யுமது; அநினை நடைக ளக்களங்குறுபிடத்தக் கருவரம். உட்படெண்ணம் குறிசிய ள்நன்றிற்றென இவற்றிள் வேறாய ஐந்தாவது குத்தியென்ற வுடையென்பர்.

57. [வல்லவகவிருத்திக்குந் தலவ வகுத்துக்கூறும் இக்குத் திசத்திள்வொருள் 4-ஆகுந் குத்தித்துக்குமுன்வரின்ற குறிப்பினைட் டந்தாம்; அதனை ஆண்டுக் காண்க].

58. உலகவழக்கினை அணுக வராய்க்துணர்ந்து, நடக்ககட் டென நடக்கதரிய தெசத்தாருக்குரிய மாகது வேறாம் இசிய பெண் டும் இவற்றை மாயமபடின்றி வழக்கவேண்டும்.

59-60. [மொழியாமகி கூறுகின்றார். தரிழ் வழக்கறித்து ஏற் பன்வற்றை ஏற்றுமாறமைக்கக்கொண்ட]. எம்ஸ்கிருதம் ஆடவருள் உயர்ந்தொழும், தவந்தாளும். நவோலுதித் தவழாதாடவராலும், பட்டக்காசியரதம், மர்சிபுதல்சியரலும், கணிகைமாதாரலும் மெக கற்குரியது. பிரகிருதம் பெண்டாளுக்க குரியது. சௌரகெனி ஆட வரும் மேலாசிருக்குரியது. வைசாரம் கடைபாயிருக்குரியது;

மகதிபிணியன்பு யதுவே. பாவதேயமாகக் கற்றுக்குந் துல்லங்கதேய வழக்கு  
 மொழி யுரியது. உயர்ந்தோர் நிறைவுழியையும் கோய்வோர், சித்  
 வரம்பனாரும் தேவநிஷிதனையும் அநிலையரும் முன்னிலப்படுத்தினர்  
 வரத் “பசுவன்” என அழைத்தல்வேண்டும். விப்பிரணாரும், மகதிபி  
 மாணாரும், அண்ணனாராவாரும் “ஆர்ப” என முன்னிலப்படுத்தவேண்  
 றும். சூத்திரமாரும் கடியும் ஒருவரை மொருவர் முன்னிலப்படுத்  
 தும் மொழிபுள் இடுகோ. சேரநாதக் கணமாயின “ஆடிவயன்” என  
 முன்னிலப்படுத்தவேண்டும். சித்தபன், குமான், இளையோன் என்  
 றோர் வயதின் முதிர்ந்த பெரியோர் “யதன்” (குழந்தையன்) என அழைப்  
 பார். இளையோர் முதுமையான “நாத” (நந்தையன்), “சகிர்தாபித” (திருவாயி  
 ந்த பெயருடைமையன்) வன்வர். சூத்திரமாரும் தன்னுடம் வகையோர்  
 “மர்ஷ” (பெரியவன்) என்பார்; அவன் சூத்திரமாரின் “பாப”  
 (பெரியோன்) என்பான். அபசகி அயன் பரிசை “தேய”, “வைய”  
 என்பர்; இழிந்தோர் “பட்ட” என்பர். மொவனையுடைய தாத் தந்தேய  
 மானியக்கு உயர்வாண்டு. பெண்கள் ஒத்ததாத் தாட்டுண்டின “ஹை”  
 (வல்லா) என்பர்; வேலைக்காரியை “ஹாஸி” என்பர். கலியங்கைய  
 “அஹ்ணய” என வகையும் அழைப்பார்; அவளது ஏவலரை “ஹம்ப”  
 என்பர். குலப்பண்களாகிய கலாமுதாட்டியவை அனை வரும்  
 “அம்ப” என்பர். விதுவகைக் கணினையும் வேறானாயும் “பாதி”  
 என அழைப்பார்.

67. செயல், குணம், மொழியென நிகழ்வற்றின் வேறுபாடுகளை  
 யும் கவனவைத்தலைவர், அதுவகைத்தலையென் நினனாரோடு யுடன  
 ின்ற சக்தவவேறுபாடுகளையும் சூரணமாக ஆராய்ந்துணர்கவாண்டார்  
 சக்திசேகரமுத்தியாகிய சிவபெருமான் பாதணம் அல்லாந்  
 நிறுணாரோ?

உ. மூன்றாங்குகாரம், சக்தி (சேடகவகை) சேதம் என்னும் இரண்  
 றேயப்பணர்ந்து தனதுதலிற். இருபது முத ளிருபத்தாறுவாய் முன்ன  
 ரூத்திரங்கள் சேகமுணர்ந்தலவன. குழிந்த சூத்திரமாரின் சக்தியுணர்ந்  
 தலவன.

1. சூகக் கணமபற்றியும், வல்லாச்சகையகையுள் தழுவி நின்ற  
 இவ்வகைத்தலைய தலையமபற்றியும் காடகத்தலை முதலிற் கூடியவம்,

2. சூத்திரதாரன் ஆரம்பத்திற் செய்பவெண்டிய கருமங்களை (பூர்வரங்குத்தி)ச் செய்கமுடித்தபொயினபின்னர் கத்த நேரு வன் அவ்வண்ணமே (சூத்திரதாரின்பொயினே) உட்புகுந்து நடக்கத் துக்குத் தோற்றவாய்கூறுவான். இவன் ஸ்தாயக மொன்று நிரவன். [பூர்வரங்குமம் என்பது: மாயேனை வர்த்துத்தையும், வருணப்பூதவர வர்த்துத்தையும். இவ்வாறு.]

3-4. தேவர், யானிடர் நடக்கபாத்திராயின் அவ்வவ்வருவத் தோறும், இருசராரும் வலந்துவரும் (பிரிசிர) சரின்கயெனின் ஒரு சராரி உருவத்தோடும் ஸ்தாயகம் தோன்றிப் பொருள், பீஜம், முகம் வன்னும் இவற்றினுள் ஒன்றினைக் குறித்தே, நடக்கபாத்திரான் ஒருவனைக் குறிப்பாறுணர்த்தியோ, இன்னகிசையவன் கீதம் பாடி அரங்கத்தவத (அரங்கம்: நடக்கம் பாய்ப்பொயவாக் குறிக்கும்) மகிழ்நீக்த யின், பாடிநீருத்தியினுள் அழவகைப் பொருள்பொழுது (இருவ: மார், கூதிரி, முய்யணி, பின்பனி, இனவேனில், முதுமேனில்) கருள் ஒன்றினை வருணிய்வான். [ஸ்சராரன் ஆரம்பத்திற் பாடுகிற மரட்டு மார்ட்டிமெனப் படும்; இதனை அவையடக்கியல் என்பது தமிழ்வழக்கு, ஸ்தாயகம் தமிழ்வழக்குக் கட்டிப்பாரினை கிசர்ப்பான்.]

5. செம்மொழி பொருள் பான்வையும் மேலாய்பெற்று நடர் பொரு வரக (மாயேனியே) வர்த்துச் சொல்லுதற்கு (வாக்கியவரகம்) பாடி விருத்தி பெண்படுமீ. இது பிரரோசனை, வீதி, பிரகசனம், ஆழகம் என வர்வவாணப்படுமீ. [வான்வகைக்கு முன்பு இலக்கணத்தை அறுவக ரோக்சவர்க்கு) பாடிநீருத்தியின் ஆட்சியுக் குணமும் கன்கு புலப் படுவனவாம். சூத்திரத்தில் "ஸம்ஸ்க்ருதம்" என வின்ற பருத்தைப் பொதுவியல்புரோக்சிச் "செம்மொழி" யொன மொழிபெயர்த்தாம். தமிழ் நடக்கமரபுக்குச் "செம்மொழி" சொந்தமிழாகும்.]

6. சைபயோரின் உவ்வத்தில் மேல்நாருவனவற்றைப் பரப்ப தற்கு அவ்வவ்வாறும்படி எடுத்தக்கமகாண்டபொருளைப் புகழ்ந் து கறுதல் பிரரோசனை பெண்படுமீ.

7. வீதி 62-ம் 63-ம் சூத்திரங்களுள்ளும், பிரகசனம் 49- 50-ம் சூத்திரங்களுள்ளும் கூறப்படுவன. வீதியின் மட்டிரிசுகள் ஆழகத் தின் உட்பிரிசுகளை நிகர்த்தவாதலின் ஒன்றின்பின்னொன்றே இவற்

தின் இலக்கணத்தை நன்றித் தருவாய்; முதலில் ஆழகத்தை பெரித் துக்கொள்வாய்.

8-11. சூத்திரதரன் "ஐ"யையோ, "ஐ"யையோ, "அ"யையோ, "அ"யையோ விளிந்துந் தனதுகருகம் யதோ போகவறுமெனவம் சொல் வன்மைமேனும் நாடகநாடகப் பொருளைக் குறிப்பாகவுரைத்தவாயது ஆழந னாகுமி. இது பிரஸ்தாவனை வொணவுப்படும். முதல்தரனானது சொல்லோ, குறிப்போ காரணமாக நாடகநாத்திரசூன் ஒருவன் நேற்றது நாயு குதோழகாதம்; கலையலட்சண வகுணித்துவைத்தல் கேட்டு ஆங்குக் கூறப்பட்ட குறிப்புக் கிணைய நாடகநாத்திரன் நேற்றவயது பிரவிருத்தகம்; சூத்திரதரன் ஒரு நாடகநாத்திரன் குறிப்பிட்டு, "இதேசவகுணமே" என ஆவன் நேற்றவயது பிரயோகாதிசயம். இவையுள்ளும் பிரஸ்தாவனைவினவலககள். விதியின் உட்புரிவுகள் பதின்மூன்று.

11-18. கூற்றும் மந்திரமுமாக இருவர் கலந்து வார்த்தையாடு வது உற்காத்யகம்; கூடாத்தமாயை மறைவொருநன்மொழியனை பொன் லின்பினனென்றாகத் தொடுத்திக்கூறுவதும் இதுவே; தொடர்பியல்லா இரு கிழங்குகள் ஒரேநாலத்தில் சிசுழ ஒன்றினைப் பற்றி யுரையாடினான் அதனை விடுத்த மந்திரமொழி யுரையாதெல் அவலசிநம்; சனையர் கலகக்குற்படி இருவர் (ஒருவர் மந்திரனை) பொய்யொழிகூறிப் புகழ்க் துரைத்தல் பிரபஞ்சம்; மூலத்தின்ம வார்த்தையாடுவது செலடை மொழியின் உபயோகத்தினால் ஒருவர் மந்திரனாகுந்தும் இருவேறு கருத்துப்படும்படி யுரைத்தல் திரிகடம்; உட்பொழியொருநேன்மும் வஞ்சனைமொழியினால் ஒருவனைத் தீயொழிக் செலுத்துதல் சலம்; வினாவெதிர்ப்புத்தல் வாங்கெலீ; ஒருவ சொருவன வொல்லும்படியாகச் செய்கின்ற வாக்ருவாதம் அதிபலம்; நடக்ககொண்டிருக்கிற மம்பாஷினை யொடு ஒருவனைத் தொடர்புடைய நேற்றும்பொருளொன்றினைச் சட் டெனக்கூறுவது கண்டம்; கலைபயக்கச் சொல்லிய சொற்களுக்கு மந்திரநயகையகவும் சொருவாதத்துக்கொட்டிகல் அவசியத்தீநம்; நலகபயக்குற் கலைமொழிநன்மொழி நாளினை; தொடர் மந்திரயக்கியக்க மால் "நாபரவெது அகற்பிரலாபம்; நிறன்மொருநீ கலையுற் அவசயம் வினைக்க யுரையாது வியாகாரம். குணங்களைக் குற்றங்களாக

அம் குற்றங்களைக் குணங்களாகவும் கொள்ளுதல் யிருந்தவம்; இவை கீதிரிம் உட்சிவுகள்.

19. பொற்காப்புபவத்துள் ஒன்றின்புலவாகக் குற்றிதானான்  
எடகக்கருந்து நாடபரத்தியர் எண்ணும் இவற்றை யம் குற்றிட்டுமி  
பிள்தாவலி முடிசிற் பொய்ச்சிட நாடகம் ஆரம்பமாகும்.

20-21. சகல சந்தானங்களும் நிகழ்த்த தீயோதாதத்தையும்  
கீர்த்திமாரையாக கீர்த்தியை விருப்பினாலும், எல்லகையகலியும், வெதக்  
கன்முள்ளதையும் எய்ப்பாற்றமவனும், உகலான்பலனும், தேவாள்வழியிலே  
நிலுதன்வழியிலே உருத்தவனும் யுள்ள தலைவன் தெருந்திற நாடகத்தில்  
அவனது சிசுச்சிவனும், பெருங்கீர்த்தியாய்த் சிகழ்ச்சியை விளையே  
தலைமையிடுவானும் ஆகிய சிசும் ஆசன் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

22. தலைவனது நிலைமைய்குணத்தொலி மாலுபட்ட சிகழ்ச்சிக  
ளிர்ப்பின் அவற்றைத் தவிர்ந்தகிடவேண்டும்; அன்றேல் ஒருயலை  
மக செயலுபிதறுபுணத்தல்வேண்டும்.

23. சரித்திரக்கழ்ச்சியின் தொடக்கத்தவதையும் முடிபையும் சிசு  
யிந்தாரின்பு அதனை முடையறிந்து ஐந்துசுருக்கொகப் பகுத்துக்  
கொள்ளல்வேண்டும்.

24. பின்னர் அறுபத்தாறுசுருத்தியுட்பிரிவுகளாகப் பகுத்துக்  
கொள்ளலாம். சிலாககவைய (புதானக)புறநாயின் அடையுள் அறுசுருக்  
கொகப் பகுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அறுசுருக்கின் ஒருகை ஐந்திற்  
குணதாவிருத்தல்வேண்டும். வழிக்குழ்ச்சி (பிரயோக) சந்தி வகுத்தல்  
கடவது.

25. உற்றுடைத்தலின் முதலில் உத்தகக்கு முன்னே ஒரு  
முன்னுரைக்காட்சியை (சிற்பாய்ப்பந்த) வைக்கலாம். நாடகக்கப்பினா  
வைச் சிற்பிட்டுத்துப்போது சிற்றிலக்கணங்கள் கையபயனாரீயைய  
வெறியும் பிசுவரும் சிகழ்ச்சிகளை விளக்கப் பித்தையதற்கு இன்றி  
யவையாதனவெனக் காணப்படுள் அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு முன்  
நுரைக்காய் பிரக அமைக்கவேண்டும்.

26. ஆரம்பம் தொடர் அனைத்து சிகழ்ச்சிகளும் கவைதரும்  
நிர்வாயகொயின் முன்னுரைக்காட்சியை பொழிந்து முதலங்கற்றி

ஊர்லே ஆழகத்திற் கூறப்பட்ட குறிப்புக்கள் தொண்டமரது அமைந்  
துக்கொள்ளுதல்வேண்டும்.

27. அங்கமரானது விரிவினை (விந்து) செழித்ததுவராய் பவையா  
கொள்ளைகளையுஞ் சாண்டாளியை நன்னுள் னடக்கிக் கதாரையினுடைய  
நிழற்செய்களைக் கூட்டினது. [23-ம் 24-ம் சூத்திரங்களையும் காண்க.]

28. அங்கத்தினுட் தலைமைபற்றியசுவைக்கு ஆதரமரசு  
சுவைப்பொருள் குறிப்பு என்னும் இவற்றையும் சுவைவிடையவிரயம்  
வழிநினைபின்பயக்களையும் ஆரம்பந்தமைக்கவேண்டும்.

[இவற்றின் இனங்களைக்களை மேல்வரும் அநிரதத்தினுட் காண்க.]

29. சுவையாய் பெரிதும் நேர்த்தி நடக்கக்கடவியானது  
தொடர்வினைக் கண்ட பரிந்துவரும், சிவந்தித்தொடர்வுக்குரியபிழைப்  
பிழைப் பெருகத்தருமாறும் சுவையாய்க் குறையுபித்தவதும் கன்றல்.

30. வீரச்சுவையையே இன்பச்சுவையையே நடக்கத்தகுந்  
தலைமைபற்றிய சுவையாகக் கொள்ளவேண்டும். விரையசுவையான  
தலைமைபற்றியசுவையாய்க் காசுபாகுநிறத்தல்வேண்டும். மருதவகச்சுவை  
இதுவிடில்மாதிரியும் வருதல்வேண்டும்.

31-33. கெதிர்ப்பணம், செலை, பொள், அசுரியதுக்கெதிராயிய  
கலகம், நாட்டை முற்றுவாயிடுதல், உண்ணல், நீராடல், நாமக்கலி,  
எண்ணெயிடல், உடையணிதல்: என்னும் இவற்றையும் இவைபொல்லான  
வற்றையும் அசுத்தத்திற் பிழத்தியசுவையாகக்கூட்டுதல் கூடாது. தலைவ  
னது மரணத்தைக் கூட்டித் தல் கூடாது; இன்றியவையானதுவறிந்  
தறிந்த விபலாது.

33. நூலாசனில் கிழந்த கிழந்திகளாய் ஒரேமுறுபுருநினை  
வராய்க் தலைவனையும் மூலம் கல்வர் நல காதலிர்களையும் உடையகல  
வாய், மூலையில் அனைவரும் பெய்யிடும் நீர்வாயலாய் அனைந்த கிழத்தி  
கலையே ஓங்குகாதற் தொகுத்தல்வேண்டும்.

34. விரிவினை, பிழை, வழிவிடல்குறிப்பு (பதநகாஸ்தாநாகம்) என்  
பும் இவற்றையும் முன்னுணர்ச்சாட்சிவையும் ஆராய்ந்து அங்களைக்களை  
செய்க்கினை சாண்டாளியேண்டும். நடக்கத்தில் பூண்ட அங்கம் வருதல்  
வேண்டும்; உடையகலத்திற் புகுந்து அங்கம் வருதல்வேண்டும்.



35-38. [இளிப்பி] 2 க ர ண த் தி ன் இவர்களைக் கருகின்றார் பிரகாசத்தின்கதை களியினும் கற்க்கப்பட்டகாலதய விருத்தல் பவண்டும். நிகழ்ச்சி பூலலாததில் நடக்கியவண்டும். தலைவன் அமரத் தியன் (மகதிசி), கிப்பிரசு, வணிகன் என்னும் வகையில் ஒருவனுய்த் தீசாந்தனும், அபரமமுற்றவனுய்த் தருமர்த்தகாரம் மூன்றினையும் கருதியபொருளாகக் கொண்டவனுய் வருதல்வேண்டும். சந்தி, சிந்த கம்பம், கலை பொன்னு நிவற்றற நாடகத்துச் கொண்டவரையு மொள்க. தலைவன் தலைமகவனுமனைப்பகிய குலமகலகலவரவது விவரமொள்க வரவது இருக்கலாம். குலமகன் மரியலில் திருத்தல்வேண்டும். கிலை மகன் புறத்தேயிருக்கவேண்டும். குலமகன் தலைகியரயின் சந்தவொண வும், கிலைமகன் தலைகியரயின் விகித்தொணவும், இருவரும்வயின் கங் கிண்ணொணவும் பிரகாசம் மூலமாகப்படும் சங்கீர்ணப் பிரகாசத்தின் னூர்த்தர்பலம் தெற்றுவர்.

39-43. [நாடினாநாடிலின்க்கலாம்.] நாட்டியவகை பலவற்றின் கல்பகக நடக்கின்ற கடிவகயின் இவர்க்கணத்தை யசாய்வாம். பொருள் பிரகாசத்தாக்குக் கற்ப்பட்ட பொருளாகும். தலைவன் திரவத்த வகையகல் சொந்த கிர்க்கியொடுகிய அரகன். கைய உலகாகர்க்கைய, கடிவகைச்சிந்தை பெண்கள்பல வாய்ப்பற்ற கள்க்கல்க்கல்கள் முடியு மொளப் பிழர்க்குறியொளிணும் இவண்டு மூன்று அங்கல்களால் முடியு முண்டு. தலைவனுக்கு காலகமர் பலொளின், அவருள் வயதின்மூத் தரன் பட்டத்தாநியாரிருத்தல்வேண்டும். தலைவன் அவள்கிருப்பத்திற் கணியகை நிற்பாற்செல்லுதல்வேண்டும் காலகத்தலை தலைவலைக் கண்டுக் கேட்பும் கருதிய காலகத்தினால் அவள்கேற் காறல்சொண்டவ னாரிருத்தல்வேண்டும். தலைவன் பட்டத்தாநிக்ரு அஞ்சிடக்கு மியல்பு தேற்றவேண்டும். கடிவகை கான்க்கல்க்கல்கள் நடக்கும் மொழுக, அங்ககங்கள் கான்கும் கைகிசியிருத்தியின்வகை கான்கிலையும் மூறையே பெற்றவருவன. [கயிழ்வார்க்கியுள்ள கிலகங்கள் இல் வகைய]

44-47. [பாணம் என்னும் நாட்டியகையிலின்க்கலாம்.] பாணத்தி னாமுடைபொணும் திரணனுயாவிய கிடகொருவன் திரணத்திற் தன் னுடைய அதுவத்திலை, நிறகுடைய அதுவத்திலை, நடக்கதாக ஒரு தூர்த்தசரித்ததை பெரித்துச் சொல்லு த பாணத் திருவிய பொரு

ளர்தம். இச்சீதம் கவிபினுற் கற்பிக்கப்பட்டதாகி ஓரத்தத்தில் முடியவேண்டும். விடன் ஒருமனைத்தனைப் பிறவையுந் தேரந்நதல் கூடாது. பிறர் தேரந்நுரொளிநூற் தேரந்நிரிற்பதுபோலக் கற்பித்து ஆராயபாஷிதமாக வினாவையும் விடைவையுந் தரவே கூறி விடன் மம்பாஷிப்பது மரபுதம். அறவையும் ஆத்தமியும் வருணிக்காகக் கூறும் மகர்க்கந்தரர் பாணமானது இன்பச்சுவையும் வீரச்சுவையும் நிராயிசுவரத்தலேயும். பாணத்தில் முதல் உபசங்கிருதி (தூர்த்தம்) யுகிய இரண்டிசந்திகளும் பத்துவகை இராசியகங்கமும் வருவன.

47-48. இலகிபாங்கம் பந்தரவனா—

மெய்யுரிமையுரித லுய்யுரிவீத லுய்யுமணினா  
 லுய்யுமணினா லுய்யுமணினா லுய்யுமணினா  
 உத்தமோத்தமோவெவையுமணினா லுய்யுமணினா  
 லுய்யுமணினா லுய்யுமணினா லுய்யுமணினா

கேயபதம், ஸ்திதபாட்டியம், ஆசனபாட்டியம், பந்தபகண்டிகை, பிரச்சேதகம், திரிகூடம், தாரந்தமம், துலிகூடம், உத்தமோத்தமகம், உத்தப்பிரதிபுத்தம் என்பன. [இவற்றின் இலக்கணத்தை ஆசிரியர் கூறவில்லை. பாசுதிரபாட்டியசாஸ்திரம் முதலிய முதற்கதாசிறிற் கண்டு கொள்ள என உரைபாசிரியர் கூறிச்செல்லார்.]

49-50. [பிரகசனம் என்னும் காதியவகையினிவர்க்கணம்.]  
 பனதிறக்காணம் பாணத்தைபோத்த பிரகமனம் கத்தம், கிதித்தம், சக்தீர்ணம் என முரணாகட்டியம். கத்தப்பிரகசனத்திற் பாசண்டர், கிதித்தர், சோன், சேடி யென் தித்தேரர் தேரந்நிரி) மொருத்தமரண வேஷமும் பாணையுந் தேரந்ந கணகணயின்க்கும் கைகக்குறிப்புவெழுதி கணிக் கூறி ஸுப்பர். காமுகனாயியென் தேரந்நிக் காமக்குறிப்புத் தேரந்நாடிப்பது கிதிக்கப்பிரசசனம். தூர்த்தர் பண்தேரந்ந அறவகை கைகக்குறிப்புய் கிதிக்கினிவ்க்கணமும் பெற்று வருவது சக்தீர்ணப் பிரசசனம்; [பாசுதியுத்திரிவ்வகையினாய பிரசசேர சரிண, வீதி, பிரசசனம், ஆறகம் என்னும் என்னினது இலக்கணமும் கூறிலும். பாசுதியுத்திரிவன அடியார்த்துநல்லர் கூறிய பகிரேராடணம் இவற் திரிணயொத்தம் ஒன்பதாம் திற்சின்ற மந்திரேருவகையுதல் காண்க. அறவகைப்பலுக்கும் தரவுகக் கட்டுகையின்க்குடக்கத்துக்கு கிதித்திற்

பாநிவிருத்தியில்வாங்கொரன்று தொழுவது மரபென, முன்வர்க்  
காட்டினார். மரபென்வாழ்த்தும், வருணாபூதர்வாழ்த்தும், திண்கள்  
வாழ்த்தும், தலைவயடக்கியறு மரபின்கொண்ட பதினொராடலினால்  
ஒன்றையே பலவற்றையே அங்குத் காட்டியதன்முன்னர் காடக  
கட்டுவாயவத் தொடங்குவது நயிழ்காடகவழக்கு என எண்ண இட  
முண்டு. பாநியங்கத்தினாடிய கொடுகொட்டி முதலிய பாநிவிருத்தி  
தெய்வாநிசுக்கியென்றும் குறியீட்டுக் குரியன இவைபோன்றன  
பிறவும் பாநிவிருத்தியாவன.

51-53. [இடிமட என்னும் காடகவாநிவிருத்தியைக், திரிபுரதக  
யர் இதற்குச் சிறக்கபொருளென மேலேர்கூறவர்.]

பொருள் பிரசித்தமாகாவதற்கு அறிந்த பொருளாதல்வேண்டும்.  
விருத்தி வகைகியெழிந்தமுன். நம்; தலைவர் தீரோத்தரால. நெயர்,  
கந்தநயர், இயக்கர், இராமகர், பூதர், பிசாநர், ஸபாசர் என்பின்னோர்;  
சுவை நவையும் உவகையும் ஒழிந்த ஆழமானவனார்; வெறுநிச்சுவை  
பெருவாழ்வுக்கும். இங்கொகையும், மரபும், கோர், கலம், குரியசர்சிர  
கரகையும் நன் தின்னீன வருதல்வேண்டும். விசையு (அகமர்சம்)  
என்னும் நவக்கங்குத்தியொழிந்த நான்கு கந்திரும் வந்த இடியர்  
எனரு அங்காளனால் முடியும். காடகபாத்திரர் பதினொருபேர்.

54-55. [வியாயோகத்தில் இலக்கணம்] கருப்பர் விசையு என்னும்  
இண்டொழிந்த முன்னுசர்க்கொடுபெற்ற ஓங்கத்தினால் ஒருவாநிஸ்  
கடந்த சிவச்சிவிகைக் காட்டும் வியாயோகமாவது (ஸ ஆண்பால் காடக  
பாத்திரர்களைக் கொண்டு இடிமடத்துக்குக் கூறிய சுவையகை வெய்திர்  
பெண்கள் காணாமல்வாத பிறகாரணங்களால் வீணாக ஒரு போரை  
நடித்துக்காட்டுவதாக வரும்.

56-61. [சமவகாபத்தினிலக்கணம்] காடகத்துக்குப்பெறல் ஆமு  
கம்வருதல்வேண்டும். பொருள் தேவாகாரோடுதொடர்புடைய பிரசித்த  
சரிதை சுந்தி விசையு ஒழிந்த நான்கும். விருத்தி நால்வகைவிருத்தி  
யும் (வகைகியிருத்தி சிறுநன்மை, விசைய பெரும்பான்மை); கடர் பன்  
னிருவர், தீரோத்தரவாகையினரெனிய தேவகாரர்; சுவையகை: சமுத்திர  
மதவ (பாற்கடல்வடைந்த) சரிதைவினுட்டிபாள் வீரச்சுவையு பெரும்



செல்லுவிடல்பிரிவுக் கூறுதலின் ஈழாதிருக மெண்ப்பட்டை]. இது பழங்காலமும் கற்பனைக்காலமாகும். கலை துவந்து மூன்றுசந்திகளடங்கிய நான்குகங்களைப் பூர்த்தி. தலைவனுர் தலைவனது பகையையும் திரேமத் ததவகையினரைய தேவசாமவே மானிடராகவே இருக்கலாம். ஒரு தெய்வப்பெண்ணை அவன்மனைக்குப்பந்துக்குடாக ஒருவன் காதுவித்து அநாளைப் பழமுதற்குப் பனுகூற்றுச்சிசுற்று செந்ததராகக் காட்டவேண்டும். பொர் தலைவனது மானம் என்னும் இவற்றையு லெணிப்படுத்திக்காட்டுதல் கூடாது.

69. என்மிக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்துவகைநாட்டியங்களின் (தகரூபகத்தின்) இலக்கணத்தையும், உத்தமம்வகையினியற்றிய பிரபந்தக் கணையும் ஆரம்பத்தணர்ச்சிதார் தால் கருதியபொருளினமேயே விழுமிய மொழியும் ஒழுகிய ஓனாரும் சீரம்பப் பவ்வகை மலங்காரங்களைநிங் கூறப் பிரபந்தக்கலை எனிதி லைமயார். [நாடகம் என்னும் மொழி சிறப்பிடல்பாகச் சலை லகைகளைக்களும்பொருத்திய நாட்டியவகையைக் குறிக்குமெனவும் பொதுவியல்பாக நாட்டியவகையினத்தினாயும் குறிக்கு மெனவும் உலகையுந்நானும் ஆன்றோர்வழக்காலும் அறிவிக்கோம்].

ச. நரண்காரதிகரம், சுவை, குறிப்பு, சத்துவம், அளியம் என்னும் நரண்குறுப்புணர்ந்துத லுதலிற்று.

[உறுப்பினினைச் சுவையை பாசாயும்பொது "ஆசிரியர் செயிற் நிலைஞர் சுவையுணர்நையுஞ் சுவையொருநிரையும் ஒன்றாக அடக்கிச் சுவை, குறிப்பு, சத்துவம் என மூன்றக்குவர்; அகிலபத்தைத் தனித்துக் கூறவர்" என்னும். திகருபநூலாசிரியர்மொன்றையும் அதுவே யாம். குந்திரப்பொருளைத் தெளிவுபடுத்தவதற்கு யாய் உரியாசிக்கப் போளிக்கற் சில தமிழ்நூற்பதங்களைபும் அவற்றோடு ஒத்தபொருளின வாகிய வடநூற்பதங்களைபும் தந்து அப்பாற் செல்வாம். சுவைப் பொருள் விபாவம்; குறிப்பு அறுபாவம்; மொழிப்பகுதி பாவம்; கிறல் சத்துவம், சத்துவபாவம்; வழிகிலையளியம் வியபிகாரிபாவம்; சுவை நிலையளியம் ஸ்தாயிபாவம்; சுவை ரசம்.]

1. சுவைப்பொருளுக் குறிப்பும் கிறணும் வழிகிலையளியமும் காரணமரகச் சுவைநிலையளியக் தோன்ற அதனினின்றும் சுவை பிறக்கும்.



7.31. [ஆசிரியர் கிரித்தாக் கூறிய இலக்கணத்தை இயன்றவனா தொகுத்துத் தருயாம்].

மெய்ப்புணர்விலுடைய, சொல்லுமை ஊன்ப முதலியவற்றினாலோ தன் னினைபுழிந்து கெட்டுவிடப்பெறாத அயருறுதல் உயிர்ப்பு (நிரவேதை); பரிதாசகங்களைத் துன்புற்று உபவ்யயிதம் தவர்த்தியைடைதல் சோர்வு (கிலாணி); எதிர்ப்புருந்துன்பக்கலத கிணத்து உய்ககி காலுறணித் திறநல் கலக்கம் (சங்நதை); வழிகாடமுதலியவற்றால் உடல்வாடுதல் இளைப்பு (சிவமம்); ஆரிய வர்ணம் முதலியவற்றையுடைவாயினு வெழுவின்ற மனமகிழ்ச்சி உடைமை (திருதி); துன்பக்கண்டவழியார் துன்புதரு செய்தியைம் கெட்டொழுதும் கிணவொழிநறயர்சல் கையாறு (ஐடதை); இன்பத்தருபொருளை சினைபுந்தேவதம் உவமைக்கண்ணீரோசி துடையிட்டித்தேவன்தும் மனமகிழ்ச்சம் இன்புறல் (ஹர்ஷம்); மனத்திசைக்கயின்சி மனமனோக்கம் உவரும் இரக்கம் இடுக்கண் (தைவ்யம்); திறர்க்கு இன்னுசெய்த வெகுண்டெழுதல் கவிதல் (உக்கிரதை); கருமியதுபெருகையினால் அழகி பெண்ணிபெண்ணி மனம் புண்ணுதல் ஒருக்கியுள்ளுதல் (சிந்தனை); இயேபமேபோல்வன வற்றால் வெகுறிகிழும் உணர் கிழ்ச்சி வெகுஉதல் (திராசம்); திறர் செய்வக்கண்டவழி மனமொழுது அகையுதல் பொருமை (அருமைய); கிணதக்சொள் முதலியவற்றால் முனிவுதல் முனிதல் (அமர்ஷம்); குலப்பெருமை, கல்வியை, இலாமைமுதலியவற்றால் சய்தம் மன்ன யிகுதி மினை (கர்வம்); முன்னறித்தொருகை விருப்பற்று உன்றாதல் நினைதல் (ஸயிருதி); சாக்காதி (மரணம்) [வெளிப்படைவாதகின் இதற்கு வனாணல்கணம் வேண்டியதில்லைவொன ஆபிரிசார் கூறிற்றொல்வார்]; கன்றண்டேனது சைகயுக் களிப்பட்டும் களி (மத்தம்); வித்தினாயில் வரப்பெருவுதல் கனவு (சுப்தம்); கண்ணாடி உடல் கிமிர்த்தி அயர்ந்த உறக்குதல் குஞ்சல் (நித்திரை); கண்ணைக் காங்கிக் கொண்டெயித்தித் தூக்கத்திலிருந்து எழுதல் இன்றுவிண்ணுதல் (விபோதம்); தீய வெழுக்கம் முதலியவற்றால் கணிப வுள்ளம் திறர்க்கு வெயிர்ப்பட கிழும் கிழ்ச்சி நாணுதல் (விரிடை); உணர்விறந்து வாயினின்றும் துறாசெர்க்கு கம்பக கிக்குற்று நிலத்தில் கிழும் அபுரளுதல் குஞ்சைகு யுறுதல் (அபஸ்மாறம்); அச்சம் முதலியவற்றால் கல்கமுதல் துற சொருண்டேல் இருபொருள் உணர்வகருகிளையர் மனத்திமொழிமம் ஐயம் (மோகம்); கிணுல் முதலியவற்றால் ஐயத்திப்பெற உண்மைவாயுணர்ச்சு

சிறந்தருணாக்தம் சூராய்ச்சி (மறி); இலோப்பினாலே வாரித்திற் சூன்  
முதிர்ச்சி முதலிய ஏதாக்காலாலே தென்திற ரோம்பு மடிமை  
(ஆலசியம்); அன்பும் அச்சமும் முதலான உடம்பிற் புலப்பரிமாற்றன்  
உள்ளாடுந் துதல் ஈடுக்கம் (ஆவேகம்); கிச்சயத்திபின்வையினாலே  
பன்முறையும் ஆலோசித்தல் கருதல் (தர்க்கம்); காணுதல்முதலிய  
சாற்றல் உட்கிட்டுன்றிவகையுடைய பிறர்காணுதபடிமுறைத்தற்கு  
முயற்சித்தல் மனமுத்தல் (ஆவதித்தை); சிவாதிவால்வருந்திதல்  
லோபுறல் (வியாதி); பைத்தியமொழிந்து மாணாநின்ற அழுதல்,  
விசித்தல் வார்த்தையாடல் மயக்கம் (உண்யத்தம்); இடர், மொழுவை  
முதலியவற்றால் மண்ப்புழுங்குதல் (லிஷாதம்); காலதாமதமாவதை  
கிணத்தக் கலக்கமுற்ற அருளுகமுத்து அலசாய்ப்பிதல் பரிபரிப்பு  
(உற்குகம்); காமம் வெகுளி மயக்கமுதலியவற்றால் மணத்தகிமாறல்  
கழற்சி (சுபலம்);

[நாழிரிசீலாகிரயக்களைக் குறிப்பதற்கு யாம் மேலே வழங்கிய  
தமிழ்ப்புகழ்க்குறும் பெரும்பாலான தென்கசப்பியல் மெய்ப்பாட்டரால்  
கடும் சூத்திரத்த உணர்வுகளையும் கரிக்கப்பட்டன.]

[\* களித்தோ ளாநியல் அழைக் கலை

பெண்கத்தைய மொலிய ஹவாத் தலின்னையுந்  
கவிந்நுஞ் சேவர்க்குந் தழந்தல் கலந்தம்  
வீழ்த செவ்வொழு பிறந்திக் சரத்தனம்  
வல்லியக் கவந்த கடை க்குறாக் குடைவையுந்  
பேரிசை யானப் பேணிவப் கொணலே;

தெய்வ முத்தே ளாநியத் தெய்வத்

வையிட்டு தெரிந்த கலந்த முடைவையுந்  
மடிக்கெழு தெனைய வையத்தாழி னடைவையுந்  
தடித்த புருவமுந் கவந்திய சிவையம்  
செய்ய முகமுஞ் சேர்ந்த செருக்கும்  
வந்து மெய்: நியற்புணல் தென்க;

சூத்தகு புத்தே ளாநிய வாரத்

பன்மென நடுகிய காவழி னடைவையுந்  
அவர்கேர்த்து கூம்பு வையு கொக்கினர்க்  
குடைவையுந் பெயல் ஏணர்வி வையையுந்



வியிப்போன் போல வியிய சிருத்தலும்  
வியுத்த ஷண்டையடி மொழுக்கி ஷண்டையும்  
வயங்கிய சிருமுக மருங்கலும் பிறவும்  
மேலிய தென்ப வினங்குமொழிப் புலவர் ;

சீதையாடிக் பட்டேட ஷாநியத் தெரியின்  
முந்தைய வலியு முணாந நிலைமையும்  
பிரத்த ஷாநியம் ஷாநிய கலியு  
முடித்த ஷாநிய கரும நிலைமையும்  
சொல்லுவது யாது முணாந நிலைமையும்  
புல்லு மென்ப மொழுத்தமொழிப் புலவர் ;

இன்றுயி ஷாநியநீதோ ஷாநிய கியம்பி  
மொண்டிய குதங்கொட டாயிப் முயிர்ப்புள்  
தங்கிய முடும் தலங்கிய வடம்பும்  
தங்கிய திரிபு மொழிந்தவுள் கொணரே ;

செத்தோ ஷாநியத் செப்பும் கலை  
யத்தக வச்சமு மழிப்பு மாத்தலும்  
கடித்த ஷாநியப்பின் மொடித்தப் பெரித்தும்  
போத்தலுணியுண்டையு வலித்த ஷாநியம்  
மொடித்த வகி மெண்ணைக் கண்டையுள்  
மெண்மணி தேயும் கருமணி கடித்தலு  
முண்ணையிற் புலவ குணந்த வாதே ;

கடிப்பெய்யப் பட்டேட ஷாநியம் கருக்கிள்  
இழித்த ஷாநிய கியல்புள்ளி யுண்டையுள்  
மெய்குள் கடுக்கரும் பிணித்தலும் பட்டாநிய  
மெய்ப்புண் மெய்க்கிய முகத்தொயி புணத்தலு  
மொணிய்பயி மணாந ஷாநிய கண்டலும்  
வினியிலுள் தாரியிலு மடித்தமொயி யுண்டையுள்  
மொடிக்கிள் மொடித்த குணியக் கண்டையுள்  
கடுக்கு படுக்கொளி யுண்டையு முடியல்  
கண்டகண் டாற்று மொழுத்தலு முண்டே ;

பளித்தலுப் பட்டேட ஷாநியம் பகரி  
கடுக்க முண்டையு கண்டபி நிலைமையுள்  
சொத்தகண் திணாத்தலு மத்தாநி மொடிக்கும்  
பொத்தலு விணாத்தலும் புத்திரோ கண்டையுள்

கீழும் விழியுஞ் சேறு முனிதழ்  
யின்மைய சிறவு சினைசத்தனர் கொளவே ;

**உச்சிப் பொழுதி னவநீதோ னாநியம்**  
சாச்ச மின்றி வியம்புல் காலைச்  
செரியா தின்ற பெருந்தய குழந்த  
தெரியா தின்ற ஊடம்பெரி யென்றச்  
சிவந்த கண்ணு மயர்ந்த கோக்கமும்  
பயந்த தென்ப பண்புணர் தோரே ;

**நான முநீறே னவநிய நாடன்**  
இடைநடுகிா திணை மனதந்த தெய்வையும்  
வாடிய முகமும் கோடிய ஊடம்புல்  
கெட்ட வொளியுல் சிழ்த்த னெறுக்கமும்  
ஓட்டின தென்ப அணர்ந்திசி னெடுவே ;

**வருந்த முநீறே னவநியந் வருப்பித்**  
பொருத்த யின்மை புன்ச ணுடைமையுஞ்  
சொந்த யாக்கையுஞ் சொந்த முடியுந்  
கூர்ந்த வியர்வுல் குறம்புல் ஊயர்வும்  
உத்திய வாயும் வணங்கிய வுறுப்பு  
முற்ற தென்ப அணர்ந்திசி னெடுவே ;

**கண்ணெ வுநீறே னவநியந் காட்டன்**  
கண்ணிய கண்ணிற் தவிரியந் தெயித்தழும்  
கணந்தபுரு வதினொழி வரடிய முகமும்  
வெண்ணிலை மோக்கின் விழிதரு மச்சமும்  
தெயிரிநிற் புலவர் தெளிந்தனர் கொளவே ;

**தலைநே வுநீறே னவநியந் சரத்தி**  
னினைமை மின்றித் தனையாட் லிடைமையும்  
கோடிய விருக்கையுந் தனந்த கெடுவாந்  
பெருவிர விடுக்கிய குறையும் வருத்தி  
யென்கிதிய கண்ணெறு சிறவுந்  
நிருத்த மென்ப சொடுகிரி புலவர் ;

**அழந்நிறியுடடோ னவநிய முகரப்பின்**  
சிழத்திரம் கெண்டி தெளிமையில் விருப்பும்  
அழலும் வெயிறுந் கூரு முஞ்சலும்  
நீழலு நீருந் சேறு முவந்ததனம்

பனிசீருவடும் பாதிசித் தொண்டயதும்  
 ஊலியிச லீச மருசெறி லாக்கதும்  
 புக்க ஊன்மெலி புலந்த யசக்கையுள்  
 தெரக்க தென்ப ஊலியிலிற் தோரே ;

சீத நுழ்நே ளளிநயதீ மெய்கின்  
 ஒதிப பருவா ஊன்னமே நேத்ததும்  
 சா மலிய மெக்கை புதுத்ததும்  
 ஆர மெயிதழும் தழலும் வேண்ட லும்  
 உசகிழும் உகாயும் உயித்ததும் உ ளாந்ததும்  
 தக்கன பிதவுஞ் சாந்நினர் புலவர் ;

வேப்பி ளளிநயநி விசீக்கும் காலைந்  
 தப்பில் கடைப்பிடிந் தன்னையுள் தாகமும்  
 ளரிபி னன்ன வெக்கையொ டியையுள்  
 கெருவரு மியக்கமும் வெம்பிய விழியும்  
 நீருண் வேட்டையு திதம்பு ளளிபும்  
 நஞ்சு காலை யுணர்ந்தனர் கெருவே ;  
 கொஞ்சிய மொழியிற் கூடுவீது யடித்ததும்  
 பத்தியின் லாயிற் பரிநயமா கூம்பறும்  
 நஞ்சு யாந்தர் தம்முட ளேக்கியோ  
 நின்சொ ளியப்புணர் பெரலியம் பணமபும்  
 பூதகண் டொண்ட ளளிநய மெய்கி"

என, அடியார்க்குநல்லார் காட்டியவற்றையுள் உறுப்பியல் கூடும் யிசினி  
 ஊன் காக்கவற்றையுள் காண்டு ஆரப்புக.]

32-37. கிர்வேனத நுதலிப ளழிநிலையங்கியங்கள் தாமச நிலை  
 பெற்றவிற்கும் ஆற்றாசெல்லாதவனாதலின், கிலைமெய் ளிசின் ளு கணவனா  
 ளவரிக்கும் காவலினைபரிநயங்கலைச் சார்ந்து அயற்றணம் மறைந்துகிற்கு  
 மியல்பின. வினைமொழியுள் காக்கபுதமுஞ் சேர்ந்து வாக்கியத்தொடா  
 யாமுபொலிச் சாவலினைபரிநயங்கலோடு வழிநிலையங்கியங்களும் ளுறவுஞ்  
 சேர்ந்து காட்டியச்சுவையாயப் சிறப்பிக்கின்றன. இன்பச்சுவையங்கியம்  
 (இசுதி), வீரசுவையங்கியம் (உற்சாகம்), இழிப்புச்சுவையங்கியம்  
 (ஐயுதுள்ளல்), வெகுளிச்சுவையங்கியம் (குரோதம்), களகச்சுவையங்கியம்

(ஹாசம்), விவப்புச்சுவையபிரியம் (ஈரமம்), அச்சச்சுவையபிரியம் (பயம்), அலால்சுவையபிரியம் (தேசமம், சாஸச் சுவையபிரியமபிரியம் எண் வகைய. நெய்சுவையபிரியத்தையுந் (சாமரிசுவையபிரியத்தையுந்) சிவச் சுவையபிரியம், இது நாடகவழக்கினுள் வருவதில்லை. உலகவாழ்க்கையில் மணதும்பினியமொளி (மணியமொளி, கூடியிருக்கும்படி உன்னத்திற் சுவைதோற்றவதுபோல ஈடவச்சுவையைய யதுவபிரியக்கும் ஆற்றலுடைய ரணிகதுக்கு என்வகைச்சுவையபிரியமங்களுந் சுவையையப் பார்ப்பண.

39-40. [காணியார்ந்தத்தை யுணர்ந்து நடிப்போர் தாமதம் சுவையைய பதுவபிரியமொன்பது.]

41-42. காணியார்ந்தத்தை யுணரும்போது பணத்தில் எழும் உணர்ச்சி நல்லவகத்து. அனாயாசவகை: மலர்ச்சி, உயர்ச்சி, அகாசவு, கலக்கம் என்பன. உவகை (கிருங்காசம்), பெருமிதம் (ஹீரம்), இனிவால் (ஹீரமம்), வெகுளி (உருத்திரம்) என்னும் காண்குசுவையும் குறித்த நல்லவகையுணர்ச்சிகளையும் முறையே தருவன. கைக (ஹாசம்), மருட்வைக (அப்யுதம்), அச்சம் (பேபாழ்கர்ஷம்), அவலம் (சுருணை) என்னும் காண்கும் குறித்த காண்குஉணர்ச்சிகளையுமே முறையே தருவன வாதலின் கீழ்க்காணியின்றி கலையும், பெருமிதத்தினின்றி மருட்வைக யும், இனிவாலினின்றி அச்சமும், வெகுளியினின்றி அவலமும் தோன்றியவென்பது பொருத்தமாகும்.

43-44. சுவைப்பொருள் (பிரியம்) முதலியன ஒன்றாகத்தன்மை யற்றிச் சுவையும் (சமமம்) சுவையபிரியமும் (வதாயிரமமம்) ஒரேயிலக்கணத்தையுடையன. சத்திரிகை [இவர்தென்றல்] ஆகிய சுவைப்பொருளும், பெரும்பரிமிதத்தம் (தேசமமம்) ஆகிய சத்துவபிரியமும், தீர்வேதை முதலிய வழிசுவையபிரியமும் காண்குசுவைத் தோன்றும் சுவையபிரியமத்தினின்றி சுவை யிறக்கும்.

45. பணத்துக்கு சம்மியத்தைத்தரும் தேசம், கலை, காலம், வேஷம், போகம் என்பவற்றினின்றி உவகை யிறக்கும். இளமைச் செவ்வி வர்ப்புத் துர் ஆடவதுந் தேசியமும் ஒருவர்மேலொருவர்வையத்த உளம்சுவைத்தகாதலை மெல்லென்ற குறிப்பினால் வெளிப்படுத்திக்காட்டு மிடத்து உவகை (கிருங்காச) ச் சுவை யிறக்கும்.

46. இதனை அசித்தா காட்டியக்கட்டுரைப்பற்றுவிடத்து எண் வகைகளினும் எண்ணகைச் சுவைநிலையநிராயமும் முப்பத்துமூன்றுவகை வழிநிலையமியமுமும் எண்பகைவற்றை துண்டியுணர்வால் துரையுந்து மருதி தயறு தாமக்களெண்டும். மடிமை (ஆலகாயம்), காலிதல் (உக்கிராமை), சாக்காயி (மாணா), இனிவரல் (ஐராதபவலை) எண்ணூர் இவை ஒரு (கைகி) கிருத்தியையுடைய உவகைச்சுவை காட்டியக்கட்டுரைப்பற்றுள் வருதல்பாடறு.

47. உண்மையுணர்ச்சி (அயோகம்), பிபியு (நிப்பிரகோசம்) கூட்டம் (சம்பேரகம்) எண்ணூர் மூன்றுந் நிலங்காணும் உவகைக்காவை பிறக்கும். உளம்மொறத்தகாதல கிருவர் தெய்வச்செயலினாலே, பிறுநீடைநீற்பதனுலே கூட்டம் எய்தப்பொருளால் ஒருவரைபொருவர் கினைத்து உருகுவது உண்மையுணர்ச்சி (அயோகம்) ஆகும்.

48-52. இது பத்துநிலைகளையுடையது. [ஆசிரியர் தொல்வாப்பியனார் ஒன்பது உறினார். இவ்வாசிரியர் உடனும் காரணபுதலம் (சஞ்சலாம்) என்னும் ஒன்று சேர்த்தும் பத்தாக்கினார்]

“மேட்டை பொருதல் மன்றால் மெலிதல்  
ஆக்கு செப்பல் கணுவரை மறத்தல்  
கொத்தல் மெய்க்கா மறையெ போதல்  
மறத்தல் மயக்கந்த சர்க்கா வெள்ளல்  
சிறப்புடை மரணமெவ களவென மொழிபு”

(தொல். பொருள். களவியல் கூ.)

காதலாக்குரியாடை எழில்நிறைந்த அவயவஸஸைக் கண்ணினும் கண்டோ, கண்ணினும் கண்டோ, லுரையத்திற் கண்டோ, பாணன் தொழி முதலினோர் கெல்லக்கேட்டோ. காதலம் கூட்டம்மிகமுதல் ஒருநிலை மேட்டை (அபிலாஷம்), இடைநிபாது ஒருவரைபொருவர் கிந்தித்தல் ஒருதலையுள்ளுதல் (சித்தினை), உன்றாக்காணத்தால் வாட்டமடைதல் மெலிதல் (உதிவேகம்), காதலனை அல்லது காதலியை நற்றூணர்களை பெய்வொன்றா பெரித்துக்கூறுவது ஆக்கஞ்செப்பல் (குணாதா); ஆற்றுச் சுவையும் சாணி அள்ளுகையழி வணாநிறங்க அடற்றுதல் கண்ணவரை மறத்தல் (பிரலாபம்), கிணையட்டு முதலியவற்றை மறந்து கிணையொழிந்தமாதல். மறத்தல் (ஐடைநி), செப்பித்தனநிபாது ககயந்து.

புள்ளும் மலவும் முதலியவற்றோடுகூறல் மயக்கம் (உண்மாதம்), மட  
மேலுதவும் வரைபாய்தலும்பொல்லான கூறல் சாக்ஷி (முரணம்).

[ஐசிரியர் அலிலைவாழர், சித்தனை யென்னும் இரண்டினுக்கும் இலக்  
கணக்கூறி வணியவற்றவாறு யுத்தகணமுடைய சிந்தித்தனா. யவார்களை  
கூறிய இலக்கணங்கள் பொருளாதிகாவுவாயினின்றும் வெய்க்கப்பட்டன.  
அயேசகம் மெற்புறுபுணர்ச்சியகைய கூட்டம் இன்னம. கூட்டமின்னம  
யென மெழிப்பெயர்க்கின் உள்ளப் புணர்ச்சியும் விளக்குண் ணுமாதலானும்  
இது உள்ளப்புணர்ச்சிக்ருதிய இலக்கணமீளத்தகம் பெற்றுவானு  
நிதனை உய்வப்புணர்ச்சியெனக் குறியிடுசென்றது சொருக்குமாதற்கு.]

53-65. [கூடலும், கூடலும், சீரிலும் என்னும் இவற்று வெழும்  
ஐந்தினாசிற்பத்தைப் பதினாறுக்குத்திரக்கவாசற் கூறுகின்றார்.  
தொல்காப்பியம், அண்டின்கிணை, மச்சியகப்பொருள், நிரசோழியம்,  
இலக்கணவிலக்கம் என்னும் தமிழ்நூல்களுள் இப்பொருள் சீரிலாகக்  
கூறப்பட்டிருத்தலால் இக்குத்திரக்களை மெழிப்பெயர்க்கலா சிந்தி  
யும்.]

66. [சீரம், நன்னடை, சீரயம், மலர்ச்சி, வலிமை யென் றின்ன  
வற்றைச் சுவைப்பொருளாகவும், தலையக்குறிப்பு, பேசர்க்குறிப்பு,  
மொவடக்குறிப்பு என றின்னவற்றைச் குறிப்பாகவும், ஆசாரச்சி, மிவக,  
உடைமை, இன்புறல் என றின்னவற்றை வழிநிலையநிலையாகவும்  
கொண்டு பெரும்கச்சுவை தேற்றும்.

67. இழியவாணமாக இனிவால் தேற்றும். சீடம், சிருமி,  
மலர், சான்பு, மச்சாயென்பன இனிவாற்கவையப் பொருட்களாம்; கூறக்  
தார்க்கு மகவியது தளம் சகலம் முதலிய உறுப்புகளும் இனிவாற்  
பொருள்வாசம். மூக்கிணைச்சுறித்தல்போன்ற குறிப்புகளும் கடுக்கம்,  
கலக்கம், நேரயுறல்போன்ற வழிநிலையநிலையங்களும் இனிவாங்கச்சார்க்கு  
நிற்பன.

68. கோடும், வெறிப்பு என றின்னவற்றைச் சுவைப்பொருளாக  
வும்; பற்குத்தல், உடையிக்குத்தல், கண்கூழித்தல், வேர்ந்தல், முகஞ்  
சுவத்தல், ஆயுதமொழித்தல், தேவாநாநித்தல், பூமிநிலைநிறைவு, யவந்

சினங்குறல் என்னு மிலவற்றைக் குறிப்பாகவும்; முனிதல், சினைதல், மனக் தடுமாறல், ஆற்றாமல், நகிதல், நகிக்கம் என் றின்னவற்றை வழிநிலை யவியலாகவும் கொண்டு வெகுளிச்சுவை தேற்றும்.

69-73. நானகத்துநிப்பொடுபொருள்பு உணர், செயல், செயல் என் றின்னவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டுதேரல் றும் நானகமானது முறுவல் (ஸ்பந்தம்), புண்ணகை (ஹஸிதம்), மெல்லச்சிந்தனை (சிஹஸிதம்), அபாயேயிரித்தல் (புலஹஸிதம்), பெருகச்சிந்தனை (அபஹஸிதம்), ஆர்வபொருச்சிந்தனை (அபிஹஸிதம்) என ஆறுவகையாட்டு சித்தியை, மடிமை, இளைப்பு, களைப்பு, அயர்ச்சி செய் றும் வழிநிலைபவியல்களோடு நடக்கும். அதுவகையாகவே றான் முதலானும் நனைபயிற்றுக்கும், நகிரண்டும் இடைபயிற்றுக்கும், இறுதியானும் கடைபயிற்றுக்கும் முரியன.

72-73. இயற்கைக்கு மாறுபட்டபொருட்களைச் சுவைப்பொரு ளாகவும்; அதியயக்குறிப்பு, கண்ணீர்வாழ்தல், மத்தடுமாறல் என்னு மிலவற்றைக் குறிப்பாகவும்; இன்பம், உடனமை, நகிக்கம் என்னு மிலவற்றை வழிநிலைபவியலாகவும் கொண்டு யருட்கைச்சுவை நடக்கும்.

74. அஞ்சுதக்கனபொருளாகக் குரல்வேறுபடுதல், உடல் சேர்தல், சினையொழிந்தபந்தல் என்னு மினவ குறிப்பாக இடுக்கண், நகிக்கம், ஐயம், பொருட்தல் என்னும் வழிநிலைபவியல்களோடு அச்சச் சுவை தேற்றும்.

75-76. மரத்தித்தபொருளை யிழந்ததும் வேண்டாததனைப் பொறுத்தும் மனையொருளாக; செட்டியிடுப்பித்தல், கண்ணீர்வாழ்தல், செயல்நிறுத்தல், அழுதல் குறிப்பாக, அஞ்சல், இடுக்கண், நகையுறல், காக்காசி, மடிமை, நகிக்கம், கியாத்தல், நையாறு, மயக்கம், ஐயுறலை யுள்ளுதல், என்னு மினவ வழிநிலைபவியல்களாக அல்லச்சுவை தேற்றும்.

77. சுப்பு பந்தி என் றின்னவற்றையும் சூதாடல், வேட்டை படல்பொன்றவற்றையும் இந் றானினுட் கூறினோமல்வேளையினும் அனை இன்புறல் பொருதிதம் என் றின்னவற்றுள் அடங்கிவருதல் காண்ட.

79. பூநாறுதி சபாந பேத நான தண்ட முதலியன, சுந்தி யந்த யம், அலங்காரம் என நினைவழிவை அடங்கும்படியிதிக் தடங்கிக் கொள்க.

79. உலங்கப்பொருளோ, இனி வர த் பொருளோ, உயர்ந்த பொருளோ, தாழ்ந்தபொருளோ, வண்கண்ணோ, அருட்பாலோ, பழம் கனையோ, கற்பனைக்கனையோ, உதிரியும் மாவிரிட்க்குச் சுவையயக்குப் படி ஶாட்டியபக்கட்கையினுள் அராமத்துக் கூறுதல் கூடும்.

80. விநாயகின்புகல்வனாகிய தனஞ்சயன், முஞ்சமசிபதிபேசக் கலந்து வர்த்தமாயாபா னரணாந்திரை வலகித புத்திக் கூர்வையைக் கொண்டு, வித்தவாண்டுகு உன்னத்தைக்கவரும் (ஶாட்டியபக்கட்கைய) னங்கள் பிறப்பதற்கு உதவாகிய தச்சுபம் என்னரிந்துவினை விபத்தி யுலகுக்கு அளித்தான்.

80. ஆக்கினொருகலையினை கொண்டுப்பா சிவத்திய நாடகங்களுள் ளரும், உடையர் பெரும்பலவாகிய தனஞ்சயனார் இயற்றிய தச்சுபத் துள்ளும் பெரித்து டெய்த நாடகவகாணங்களை விபந்தவைய யாயிற் றுணர்ந்தான். இனி, சிவையுளேக்கி அருகதமிற்றாலகளுட் பரந்து சிடக்கும் இளைநாடகமுடிகளான இயற்றமிழாய்ச்சிக்கு இவற்றையெ பாசனலற்றை கலஞ்சுமிவாயத் தொகுத்துக்கூறுவாம்.

யாப்பியற்பாலவாகிய சொல்வையும் வகையழம் உறுப்பிலுட் கூறப்ப்படும், இவ்வகையாட ய்கொண்டு டெய்ச்சிக்கச்சொல்புளாகிய சிலப் பதிகாரத்தினுள் கானல்வரி, கோயிலவரி, ஶாஞ்சுழ்வரி வன மூன்று வரிப்பாடலும், ஆய்ச்சியர் குறைய, குழந்தை குறைய என வகையி குறைய பாடலும் வருகின்றன. இவ்வகையும் முன்பேயே கையல், பாலை, மருதம், முல்லை, குழிஞ்சி, பெய் ளும் ளுயககலிலையும் சார்ந்த நிற்பை ரொக்குக. “குறைய வென்பது உதும் காலிச், செய்தோர் பெய்த காலமும் கிறையும், வந்த யுளக்கு பின்பயிற் கென்ப” எனவும் “வரிவென்ப பிடியை யகுத்துக் காலிப், பிறந்த நிலையுற் சிறந்த தொழி ளும், அறிவற் கூற் பழந்தழி ஶதக்கன்” எனவும் கூறினாரானின், இவை தாழ்ந்தன வெறுபட்டமை காண்க. தொழிற்பயடி, வரியவது அவாவரிசிறந்த நிலைத்தன்மையும் குறிப்பிடுகின்ற தொழிற்புணர்வையுற் தொன்ற கடித்தல். ஒருள்குட்டயன்றித் தாசெனதது சிற்றும்பிக்கையெ



கண்ணகிவிரி; வந்தபின்னர் மலமகிழ்வுறுமானாவற்றைத் தந்த ரீக்கு  
 கின்றதன்மை காணவிரி; அரசர் பிறருருவக்கொண்டு ஆடுதலும், தலை  
 மகமொருத்தி தனது விலையாக்கொலத்தைக்கொண்டு தான் தனித்தா  
 வந்தாநின்ற அடிப்படை உள்விரி; தலைவன் முன்னிரிவெல்லவாரா  
 புறம்பெய்த அடித்த அடிப்புறவிரி; கிழிநிலை இருவருக்குள் சந்த  
 சொல்லக்கூட்டுகிற்படை சிளர்விரி; எய்களை கற்றக்கிவருக்குத் தன்  
 றுப்பங்களைத் தேடித்தேடிச்சொல்லுதல் தேர்ச்சிவிரி; தனதுவருத்தல்  
 வைப்பவருள் அல்லம்படி அடித்தல் காட்சிவிரி; தான் வகையெய்தி  
 சிறந்ததானக விரிந்து நிறைவித்துக்கொள்ளும்படி அடித்தல் எடுத்துக்  
 கொள்விரி; இவையனைத்தும் தனித் தெருவர்க்கத்தடிப்பாடல் உறுப்  
 பட்டிருக்கின்றமை கண்க. குரவைக் கூத்துக் காமமும் வென்றிபு  
 பொருளாகக் குரவைச்செய்யல் பாட்டாக வருவாரணம் வண்மகேணம்  
 ஒன்பதில்கேணம் வகையினைத்தவிரிவது. குரவைக்கூத்துக்குக் குரவைச்  
 செய்யல் பாட்டாகிவாரணமொளி வரிக்கூத்துக்குப் பாட்டாகவருவது  
 யரிப்பாட்டல். இது அறுவகையுடையது. கவிநாயகின்பாற்பெயர்.  
 பாட்டியல்வல்லார் இதனை முகமுண்டவிரி, முகயில்விரி, படைப்புவிரி  
 யென மூலகையுடையது. இதனைத் துணர் ஆசையார். பொருளுக்கி  
 யரசையுக்கல் திணைக்குறிப்பொருளைச் சார்ந்துகிற்கும் நினைநிலைவிரியும்  
 கருப்பொருட்பாலவாய்ப ஆறு, பாட்டுடைத்தலைவன்பிறி யென்றின்னைத்  
 தைச்சார்ந்துகிற்கும் இணைநிலைவிரியு மென இருவகையவாய். செக்  
 துறை, வெண்கிதை, பெருந்தீதையாணி, சிறுதேவபாணி, முத்தயம்,  
 பெருவண்ணம், ஆற்றலவிரி, கவலவிரி, கிரிமுரண், தலைபெருமான்மடியம்  
 என வந்த பத்துவகையில்கையர்க்களுள் ஆற்றலவிரியும் கவலவிரியும்  
 வருகல் காண்ட.

கூடகங்களுக்குப் பாட்டுவகுத்துக்கால் அகநாடகங்களுக்குரிய உரு  
 கந்த முதலாகப் சீர்பந்தீராக இருபத்தொட்டி எனவும், புறகூடகங்  
 களுக்குரிய உரு தேவபாணி முதலாக அரங்கொழிச்செய் வினாகச்  
 செத்துறைகிற்பகையெல்லா மெனவும் கூறல்; இவையெல்லாம் இவைத்  
 தயிர்ப்பாடல். தாய்நடைசெல்லும் இயக்கத்தைபுடைய முத்தளடை,  
 மொல்லை முக்கூடம் இவைபொழுக்கமுமுண்டய வாரம், சொந்தெய்தி  
 இவைச்செய்யமுண்டய கூடை, முயிலியசெய்க்கிவாராய திரள் வன்  
 றும் கவலவகைச்செய்யாரியங்கூடம் இவைசத்தயிழிவாடல்.

க. குரல், துத்தம், கசக்கினை, உயிர், இனி, விளரி, தசரம் என  
 சிண்ட முறைபெயர்ந்து, காங்கு, முன்னு, இரண்டு, காங்கு, முன்னு,  
 இரண்டு என்னும் மாத்ரிணையாயுகள் பெற்றுமரும் ஏழிசைகமலும்,  
 இவற்றினால் ஒன்றினை மற்ருென்றாகத் திரிக்கும் மாயம், தசரத்து  
 உரைதேசன்தப் பாகையாழ் ஆவதம், உலாவினுட் குரத்தேசன்தக்  
 குறிஞ்சியாழ் ஆவதம், இனி குரலிற்ருென்ற மருதயாழ் ஆவதம், துத்  
 தம் இனியித்திரங்க நெய்தல்யாழ் (செவ்வறிபாழ்) ஆவதம், மாகை,  
 குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி பெண்ணும் காங்கு யாழ்க்கினைது அகலினை  
 மாகை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி பெண்ணும் பண்களாவதம், இவற்  
 தது புறலினை தேவரணி, செந்து, ஆகரி, வேலாவணி என்னும் பண்மாவ  
 வதம், இவற்றது அருகியல் சீர்கோழகம், மண்ணும், சமயவென்  
 கொல்லி, சீராகம் என்னும் பண்களாவதம், இவற்றது பெருகியல்  
 காசாகம், அரி, கண்ணம், சர்க்கி பெண்ணும் பண்களாவதம், குரல்து  
 வாகிய செம்பாலை துத்தஞ்சாநாகிய பமேலிப்பாலை கசக்கினைகுரலாகிய  
 செவ்வழிப்பாலை உலாவுகுரலாகிய அரும்பாலை இனிக்குரலாகிய நொடிப்  
 பாலை விளரிக்குரலாகிய விளரிப்பாலை தசரம் குரலாகிய மேற்செம்பாலை  
 பெண்ணும் எழு வகைப்பாலைபுறம், ஆயப்பாலை சூதாப்பாலை திரிகேரணப்  
 பாலை வட்டப்பாலை பெண்ணும் கால்வகைப் பாலைபுறம், செட்டி வகைபுற  
 துக்கு மலவு மொட்டி புணர்க்கும் மானியும், செந்துக்கு (குருசீர்),  
 மதலைத்துக்கு (இருசீர்), தாயிபுத்துக்கு (முச்சீர்), கோயிற்றுக்கு  
 (நாற்சீர்), சிவாழ் துக்கு (ஐந்துசீர்), காராந்துக்கு (அருசீர்), செந்  
 துக்கு (சமுசீர்) என்னும் எழுவகைத்துக்குள், இவை கினை பகைகட்பு  
 என்னும் வாய்வி னியல்பும், யாழ் குழல் சீர் யிடது என்னும் காள்  
 சினியல்பும், செம்பகை ஆர்ப்பு அசீர்வு கூடம் என்னும் கால்வகைத்துற்ற  
 மும், பண்ணல் பரிவட்டினை ஆரம்பதல் கைவால் செவடி விளைபாட்டு  
 கையுழ் குழம்பேசுக்கு என்னும் எண்வகைக் கலைத்தொழிலும் திறவும்  
 இவைகளுவிற் கூறியிருக்கும் மரபறிந்து அமைத்தக்கொள்க.

எ. அரங்கினமைதியை யாராய்வதம், அரங்கிற்கு சிலம்வகுத்துக்  
 கொள்ளியிடத்திற் "தெய்வத்தானமும் பன்னியும் அந்தணரிருக்ககையும்  
 கூடமும் குளமும் காவ முகலைவ வுடைபன அழியாத இரங்கினை  
 புடைத்தாய்" திறக்கப்பட்ட குழிப்பூழி குழிக்கோத்தனக் கல்லு மட்ட  
 மண் சரத்தமுழம் மகாரகாதி இரத்தமுழம் மகாமகித் தாண்டி நின்னிதாய்

ஈன்பும் உயிரும் கல்லும் பரலாளு சேர்ந்த நிலம் களித்தலா உலர்ந்தலா  
 சரத்தலா சொல்லச் சரம்புற்றலா பொடித்தலா யென்று சொல்லப்  
 பட்டன வெழிந்த ஊரின் கிவலாநாடுத் தேரோடும்யீ நிகமொதிமுடி  
 யச் சித்தகொல்லாண்டிமென்க." தூங்கினொடி அழுகினவலமுடி  
 எட்டுக்கொல்லாழும் மூண் மகொல்லயமு மீருத்தல்வேண்டிமெனவும்  
 [கொல் - இருபத்துசான்ற அங்குலம்], அங்கிலெமெனிட்ட பாலககக்கும்  
 அரங்கத்தாத்தாண்டிமெனமந்த உத்தாப்பலககக்கும் இடைவேளித்  
 தூசம் சான்றகொலிருக்கலெண்டிமெனவும், இடத்தூணிலெபிடத்தெ  
 உருவு திசையாய்வு அமுக்கவெழிலிரியும், இரண்டிலவத்தூணிடத்தும் உருவு  
 திசையாய்ப் பொருமுக்கவெழிலிரியும் மெர்ந்தித்திசையாகக் கரங்குலா  
 வெழிலிரியல் கட்டப்படவேண்டிமெனவும் பண்டையோர் கூறுவர்.  
 பண்டையோர் தூ அரங்கக்சில், பிரம் சூத்திரிய ஊனிய நூத்திரி  
 என்னும் சாண்டியாகவருணத்தரான தொழில் உருவம் என்னும்  
 இவற்றைக் குறிப்பிட வந்திரதேகன், வச்சிநத்தன், வருணன், இரத்த  
 கோவான் என்னும் நல்லவை வரணப்பூதருடைய உருவங்கள் அழுகி  
 வையக்கப்பட்டிருந்தன; தூண்டினிற்றில் சாபகப்பதிகமின்கண்ணும்  
 அறையின்கண்ணும் பரதபடி மட்டுமையாட்ட நிலைகளக்தான்  
 நிறத்தப்பட்டிருந்தன. எண்ணிக்கறிய அளவு எழிலி முறையான  
 நாடகக்கணிகை பாடுதற்குரிய அரங்கத்தககாரும், இத்தகைய  
 அரங்கத்திணை வலத்தருகானில் வலக்கான் மூன்றித்தேநீ வலத்தான்  
 சேர்ந்தவற்றில் அங்ககொழிந்த நாடகக்கணிகைக்கு வழக்கு எவர்  
 பண்டையோர் கூறுவர். அளிவயத் தேவி எட்டிக்கொப்பும் வகிவிவக  
 இலக்கணத்தையும் எண்ணிக் கூறுவாம். இன்னபாசிலிவகவையாசிய  
 பிண்டி, இன்னவையாசிய பிண்டியல் என்னும் இரண்டினன், பிண்டி  
 முப்பத்தழுவன் தவகையப்படும். அவையாவன:—புளகை, திரிபுளகை,  
 கத்திரிகை, தூயர், அரவம், இளம்பிறை, ககதண்டம், முட்டி,  
 கடலம், குசி, கமலகோசிகம், காககலம், கசித்தம், கிற்பிடி, குடக்கை,  
 அலையத்திரம், சிசாமம், சாம்பிரகூடம், பராசம், முஞ்சம், பிண்டி,  
 தெரிவிடம், மெய்க்கிடை, உண்ணம், மண்டலம், சதுரம், மரன்றலி, கங்கு  
 வண்டி, இலகை, கபோதம், மகாழகம், வலம்புரி என்பனவாயும்.  
 பிண்டியல் பிண்டிநூதவகையப்படும். அவையாவன:—அஞ்சலி, புட்பாளு  
 சலி, பதுமாஞ்சலி, கபோதம், கற்கடகம், கவத்திகம், கககவருத்தம்,  
 கிடகம், தேரம், கற்சக்கம், புட்புடம், மகாம், சபத்தம், அடயவத்தம்,  
 வருத்தமனார் என்பனவாயும்.

ஒற்றிமைப்பற்றி அசக்கத்துக்குரிய ஆடல்களையும் புறக்கத்துக் குரிய ஆடல்களையும் எண்ணித் தருவாம். சிற்ற, கடிசரி, மண்டலம், வந்தலி, சரணம், ஆலீடம், குஞ்சிப்பு, கட்டுப்பிசியம், கனியம், உள் ளாராம், கட்டுதல், கட்டுத்தல், கட்டுதல், கடுக்கல், வாய்க்குதல், அப்புகல், அனுக்குதல், வாய்ப்பு, குத்ததல், வெளிதல், மறுகாள், இட்டுப்புதல், சுற்றிவாய்க்குதல், உடற்பிசிய எண்ணம் தேசிக் குரியவர்கள் இருபத்து நான்காம்; சுற்றுதல், கடுதல், உடைத்தல், ஒட்டுதல், கட்டுதல், வெட்டி தல், மொழிகள், கீக்கல், முறுக்கல், அனுக்கல், கீசல், சூட்டுக்கல், கத்தரிமகக்கல், கட்டுதல் என்னும் வகுத்திற் குரியவர்கள் பதினான்கும்; வெட்சாய்க்கல், இடைமெரித்தல், சுழித்தல், அணைத்தல், சூக்குதல், அடைத்தல், பற்றல், கிளித்தல், குவித்தல் என்னும் உடையாத்தலைகள் ஒன்பதாம். அசக்கத்துக்குரிய ஆடல்களையும் புறக்கத்துக்குரிய ஆடல்க ளாவன: பதினான்குடையம், பெருகடை சரியை பிரமரி முதலாவனையுமாம்.

அ. “சரடக வழக்கின முலகியம் வரக்தினும்பாடல் சரன்ற புளவொழி வழக்கம்” என்றாரகலின், பெருகடைமாத் தினன் வருத்தக் குரிய புறத்தினே ஓழக்கங்களும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் மெய்தல் என்னும் சரவ்வகை நிலையும் பெரும்பொழுதாறும் சிறபொழுதாறும், களவு கற்பு என்னும் கைகேளியினும், பார்ப்பரல் பாக்கள் தேரழி செலின் தலைமகன் தலைமகள் எனக் களவீனுட் கிளவிக்குரியார் அறு ளாரும், பார்ப்பரர்முதலிய அறுவகேளி பாணன் கூத்தன் கிறவி பாற்கை அறிவர் கண்டேவர் என சின்ற கற்பினுட் கிளவிக்குரியார் பன்னிருவரும், இயற்கைப்பணர்சி பாற்கற்குட்பம் இடந்தலைப்பாடு மறுபுடப்பரித்தல் இருவருமுன்வழியவளர்வரவுணர்தல் முன்னுறவுணர் தல் குறையுறவுணர்தல் சரணகாட்டம் கடுக்ககாட்டம் மடந்தகை குறை வாய்ப்புதலறை செட்டபடை புகற்குறி இரவுக்குறி ஒருவழித்தணந்தல் உடன்போக்கு லவையமுடுக்கம் வரைபொருட்டிரிவு மணஞ்சிறப்புரைத்

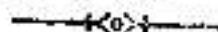
தம் கல்வியிற்சீரீவு காவற்சீரீவு பவகதணிசித்தம் உத்தரழிப்பிரீவு  
 பெருநட்சிரீவு பரநாநவிரீசிநிதம் என்னும் அகவொழுக்கங்களும் சிற  
 வும் ஸடகவழக்குக்கும் ஏற்படையன.

அரங்கத்திலே புதுத்து நடிக்கின்ற உத்தரக்கு உருவும் உறப்பும  
 கணமும் பவனும் தொழிலும் அமைத்தவாறும், அசித்துப்பிரபஞ்சம்  
 ஊவையுருவமாகவும், சித்துப்பிரபஞ்சம் உறப்புநாளாகவும், இச்வச  
 ஞானக்கிரியைகள் கணமாகவும், உயிர்கட்டு அழிக்கிரியைக்கிரியைத்தல்  
 பயனாகவும், பஞ்சசிந்துத்திரபிரீசிரீவு தொழிலாகவும் அமைத்துகின்ற  
 சிதவகாபாசிரீவு அரங்கத்து நடிக்கும் பாமகடகஞ்சிய முடிவிலை மன  
 மொழி மெய்யினும் சிந்தித்துத் துதிக்க வணங்கி இவ்வாசாச்சிவிய  
 முடிக்கின்றம்.

“கரணிகற்பபயம் நவநவநிறிணபாணபொக்கல்  
 ரொணிகிந்தமணியணிதிவ்வொசிகனடிக்குத்  
 தாணவொன்றையன் தக்கிதவர்க்குசுக்கர் திவிதிசெ  
 றுருணியநவர்க்கு சன்மந்ரியாவர்க்குமுதிசெம.”



# செய்யுண் முதற்குறிப்புகராதி.



[என்கள் பரிசீலனைக் குறிப்பன.]

அகநானூறு	1	உறினட	3	கால்கண்டனம்	9
அகவையி	11	உறுபுறநா	12	பண்ணியயு	11
அருள்நெருக்கு	72	என்னைவந்த	11	பண்ணைத்தொன்றிய	8
அடவாரியை	11	எழுநூறுவெளி	66	பணித்தலைப் பட்டோ	120
அள்ளாளீர்	73	என்னன்மலை	9	புகழைப் பெற்றவை	10
அணங்கெலிவன்	10	முழுமையான	13	பாசுண்டார்	29
அத்தனாவென்வி	1	மடைமயங்கொளி	16	பேரினின்	73
அதலிந்தமெல்	29	மண்டுறுவுற்றே	121	பெயர்நில்	14
அவையர்வைய	10	மதங்காத்த	13	பெருகல்	52
அவையநாம், காடா	15	கள்ளித்தலை	11	பெயினவி	14
அமுற்றிநாம்பட்டோ	121	களித்தொலைவி	119	பெயிமுறல்வாய்	11
அமுக்காநடை	14	காவலியை	12	பெயர் பம்பட்ட	120
அற்பநவலி	10	காசலிநற்பகல்	152	பாடுவான் டாணிபு	16
அரும்பொருள்வா	16	குறவை யென்பது	127	காலைவந்தமடப	26
அரும்பொருள்கின்பர்	15	கொடுக்காலை	3	மாற்றுகொடுக்க	1
அவையிநாளுநின்பர்	18	கொஞ்சியவெழி	123	மின் றுறவெல்	65
அவையநாளுந்ரு	18	கத்திலிக்குடல்	2	முதலாக	1
அவையே	16	காத்திவெத்தி	1	முதலையுரை	11
அன்புக்	13	கின்றையுடம்பட்டோ	120	முப்பே பிணி	10
அன்புரிவை	55	கீதமுற்றே	122	மையநீர்	67
அன்னைவெருபா	6	கொஞ்சல்கொ	12	உரத்திக்குள்வ	67
இளமையொத்தே	111	கொத்தேசுவலி	129	வட்டயுறு	11
இலங்குமிசெவ்வ	71	செய்தெமஞ்	3	வட்டுகேடகல்	111
இசைமய	44	செவ்வம்புல	12	வண்ணர்களை	18
இருவளையிலத்தி	7	காஞ்சையுற்றே	119	கரிபொனப்பு	127
இழிப்பினவி	10	தலைநிலை	141	வருத்தமுற்றேனவி	121
இளிவே	9	தழிந்தமெல்	73	வற்பொறை	68
இன்பமொளி	13	துளுகாசின்	14	வாட்டி	42
இன்பமியலாழி	120	தெய்வத்தானை	129	வானகத்தீவ	52
இன்னலம்பர்	73	தெய்வமுற்றே	119	விக்கொளையலி	11
இன்னிசையு	52	வையினவி	9	வெறுகட்டுவையி	12
உக்கிப்பொரு	121	வாணியெழுரை	6	வெயினவிவயல்	121
உலகத்தேசா	14	வெட்டியவைய	12	வெட்டிவெழுநிலை	124
உலகத்தே	18	வாடகையுத்தீறு	151	வேலைவைய	28
உலகத்தே	15	நன்னமுற்றேனவி	121		

# அருட்பதமுதலியவற்றின்கராதி.

அமல்குந் துக்குரிய		அ.ப. தாரிதம்	101	அழகுநீர்ப்பெய்தோ	
ஆடல்	131	அபிசாரிணை	94, 103	அகலயம்	14
அகத்தினை	6	அபிவாநம்	104	அருமலகுரணம்	14
அகத்தியம்	III	அபிதாசகாணம்	99	அருங்காநுடையோ	
அகலனை	129	அபிவா	107	அவிவகம்	14
அடிப்பாட்டுவண்ணம்	19	அபிவாநம்	118	அழகு	5, 9
அவிவாநம்		அபிவாநம்	78	அபிவாநம்	18
அவிவாநம்		அபிவாநம்	65	அதிபுதம்	104
அவிவாநம்		அபிவாநம்	124	அதிபுதச்சுமை	6
அவிவாநம்		அபிவாநம்	97	அதிபுதவலியம்	10
அவிவாநம்		அபிவாநம்	101	அதிபுதம்	IV
அவிவாநம்		அபிவாநம்	129	அதிபுதச்சுமை	125
அவிவாநம்		அபிவாநம்	130	அதிபுதச்சுமை	107
அவிவாநம்		அபிவாநம்	15	அதிபுதச்சுமை	117
அவிவாநம்		அபிவாநம்	4	அதிபுதச்சுமை	118
அவிவாநம்		அபிவாநம்	8	அதிபுதச்சுமை	55
அவிவாநம்		அபிவாநம்	21	அதிபுதச்சுமை	85
அவிவாநம்		அபிவாநம்	18	அதிபுதச்சுமை	129
அவிவாநம்		அபிவாநம்	16	அதிபுதச்சுமை	18
அவிவாநம்		அபிவாநம்	129	அதிபுதச்சுமை	101
அவிவாநம்		அபிவாநம்	81	அதிபுதச்சுமை	20,
அவிவாநம்		அபிவாநம்	129	அதிபுதச்சுமை	24, 48
அவிவாநம்		அபிவாநம்	121	அதிபுதச்சுமை	34
அவிவாநம்		அபிவாநம்	16	அதிபுதச்சுமை	113
அவிவாநம்		அபிவாநம்	16	அதிபுதச்சுமை	92
அவிவாநம்		அபிவாநம்	41	அதிபுதச்சுமை	80
அவிவாநம்		அபிவாநம்	119	அதிபுதச்சுமை	96
அவிவாநம்		அபிவாநம்	10	அதிபுதச்சுமை	68
அவிவாநம்		அபிவாநம்	97	அதிபுதச்சுமை	17
அவிவாநம்		அபிவாநம்	3, 9, 34, 40	அதிபுதச்சுமை	108
அவிவாநம்		அபிவாநம்	30	அதிபுதச்சுமை	46
அவிவாநம்		அபிவாநம்	10	அதிபுதச்சுமை	127
அவிவாநம்		அபிவாநம்	20, 40	அதிபுதச்சுமை	129
அவிவாநம்		அபிவாநம்	97	அதிபுதச்சுமை	134
அவிவாநம்		அபிவாநம்	97	அதிபுதச்சுமை	137
அவிவாநம்		அபிவாநம்	2, III, 6, 9, 10	அதிபுதச்சுமை	1, H
அவிவாநம்		அபிவாநம்	96	அதிபுதச்சுமை	107
அவிவாநம்		அபிவாநம்	108	அதிபுதச்சுமை	15, 104

ஆசாயம்	97	இளி	129	உயம்பலாடு	97
ஆசாயத்தி	18, 119	இளிகாசம்	5, 20, 21	உய்க்காசாசம்	103
ஆசோன்	75		34, 40	உய்க்காசம்	119
ஆசனியம்	119	இளியசுத்தசுவை		உய்க்காசத்தி	96
ஆசனப்பாஷாணியம்	117	உய்க்காசத்தி	125	உய்க்காசத்தி	96
ஆசனம்	119	இளியப்பூ	119	உய்க்காசத்தி	77
ஆசனமணி	128	இளியக்காயை	5	உய்க்காசத்தி	1
இசுத்தி	34	இளியம்	6	உய்க்காசத்தி	21
இசை	9	இளியக்காயை	13, 14	உய்க்காசத்தி	41
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி		இளியக்காயை	13, 14	உய்க்காசத்தி	119
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	17	இளியக்காயை	13, 118	உய்க்காசத்தி	127
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	68	இளியக்காயை	178	உய்க்காசத்தி	21
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	58	இளியக்காயை	178	உய்க்காசத்தி	20
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	95	இளியக்காயை	14	உய்க்காசத்தி	19, 128
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	118	இளியக்காயை	95	உய்க்காசத்தி	19
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	19	இளியக்காயை	89	உய்க்காசத்தி	126
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	129	இளியக்காயை	118	உய்க்காசத்தி	107
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	19	இளியக்காயை	118	உய்க்காசத்தி	20
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	17	இளியக்காயை	85	உய்க்காசத்தி	101
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	9	இளியக்காயை	21	உய்க்காசத்தி	130
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	16	இளியக்காயை	13, 118	உய்க்காசத்தி	619
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	78	இளியக்காயை	119	உய்க்காசத்தி	13, 14, 118
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	20, 40, 93	இளியக்காயை	108	உய்க்காசத்தி	14
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	41	இளியக்காயை	117	உய்க்காசத்தி	74
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	78	இளியக்காயை	106	உய்க்காசத்தி	21
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	5	இளியக்காயை	99, 124	உய்க்காசத்தி	118
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	101	இளியக்காயை	99	உய்க்காசத்தி	10
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	82	இளியக்காயை	97	உய்க்காசத்தி	28
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	21	இளியக்காயை	100	உய்க்காசத்தி	95
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	21	இளியக்காயை	98	உய்க்காசத்தி	18
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	2	இளியக்காயை	98	உய்க்காசத்தி	48
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	8	இளியக்காயை	13, 118	உய்க்காசத்தி	103
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	1	இளியக்காயை	95	உய்க்காசத்தி	17
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	33, 26	இளியக்காயை	10	உய்க்காசத்தி	4
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	125	இளியக்காயை	9	உய்க்காசத்தி	100
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	96	இளியக்காயை	95	உய்க்காசத்தி	16, 17
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	21, 23	இளியக்காயை	48	உய்க்காசத்தி	19, 128
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	24, 25	இளியக்காயை	20, 40	உய்க்காசத்தி	100
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	84	இளியக்காயை	12	உய்க்காசத்தி	94, 108
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	10	இளியக்காயை	23	உய்க்காசத்தி	14
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	5	இளியக்காயை	103, 17	உய்க்காசத்தி	8
இசைத்தமிழ்மொழிநகராதி	34	இளியக்காயை	19, 128	உய்க்காசத்தி	24
		இளியக்காயை	124	உய்க்காசத்தி	



சதவாசனம்	4	சாத்தமண	83	கடலாட்டதீபன்	
கிரேயோசம்	109	சாத்தமணத்தணம்	2, 3	கடைய	128
கந்தன்	16	சாத்தமணியம்	103	கடையச்சொடை	20, 94
கம்பகாட்டாழ்வார்	III	சாத்தமணியம்	12	கோடியவல்லி	78
கம்பகாட்டிப்பெண்	108	சாத்தமணியம்	17	கோவணம்	90
கம்பகாட்டணன்	89	சாத்தமணியம்	68	கோயபதம்	113
கம்பகாட்டி	99	சாத்தமணியம்	96	கோயத்தியை	105, 129
கம்பகாட்டி	6	சாத்தமணியம்	100	கோயத்தியை	23
கம்பகாட்டி	2	சாத்தமணியம்	29	கோயத்தியை	15, 104
சாத்தமணியம்	9	சாத்தமணியம்	63	கோயத்தியை	13, 118
சாத்தமணியம்	105	சாத்தமணியம்	127, 128	கோயத்தியை	129
சாத்தமணியம்	113	சாத்தமணியம்	92	கோயத்தியை	16, 17
சாத்தமணியம்	13, 119	சாத்தமணியம்	99	கோயத்தியை	14
சாத்தமணியம்	11, 85, 69, 94	சாத்தமணியம்	76	கோயத்தியை	77
சாத்தமணியம்	4, 26, 36, 88	சாத்தமணியம்	118	கோயத்தியை	1
சாத்தமணியம்	97	சாத்தமணியம்	46	கோயத்தியை	78
சாத்தமணியம்	72	சாத்தமணியம்	19, 120	கோயத்தியை	35
சாத்தமணியம்	29	சாத்தமணியம்	128	கோயத்தியை	129
சாத்தமணியம்	29	சாத்தமணியம்	96	கோயத்தியை	91
சாத்தமணியம்	118	சாத்தமணியம்	5	கோயத்தியை	56
சாத்தமணியம்	94, 108	சாத்தமணியம்	2, 17	சாத்தமணியம்	61
சாத்தமணியம்	99	சாத்தமணியம்	77	சாத்தமணியம்	105
சாத்தமணியம்	57	சாத்தமணியம்	18	சாத்தமணியம்	99
சாத்தமணியம்	60	சாத்தமணியம்	124	சாத்தமணியம்	118
சாத்தமணியம்	21	சாத்தமணியம்	36	சாத்தமணியம்	106
சாத்தமணியம்	1	சாத்தமணியம்	34	சாத்தமணியம்	118, 124
சாத்தமணியம்	2	சாத்தமணியம்	16	சாத்தமணியம்	192
சாத்தமணியம்	106	சாத்தமணியம்	129	சாத்தமணியம்	2, III, 5, 7, 8, 19
சாத்தமணியம்	19	சாத்தமணியம்	19	சாத்தமணியம்	116
சாத்தமணியம்	118	சாத்தமணியம்	127	சாத்தமணியம்	129
சாத்தமணியம்	14	சாத்தமணியம்	2, 128	சாத்தமணியம்	III, 2, 21, 95, 100, 139
சாத்தமணியம்	98	சாத்தமணியம்	104	சாத்தமணியம்	21
சாத்தமணியம்	118	சாத்தமணியம்	78	சாத்தமணியம்	107
சாத்தமணியம்	35	சாத்தமணியம்	76	சாத்தமணியம்	119
சாத்தமணியம்	23, 26	சாத்தமணியம்	104	சாத்தமணியம்	99
சாத்தமணியம்	21	சாத்தமணியம்	104	சாத்தமணியம்	69, 136
சாத்தமணியம்	19, 128	சாத்தமணியம்	129	சாத்தமணியம்	124
சாத்தமணியம்	6	சாத்தமணியம்	2, 3, 16	சாத்தமணியம்	105
சாத்தமணியம்	19	சாத்தமணியம்	16	சாத்தமணியம்	5, 9
சாத்தமணியம்	20	சாத்தமணியம்	63	சாத்தமணியம்	106
சாத்தமணியம்	20	சாத்தமணியம்	104	சாத்தமணியம்	106
சாத்தமணியம்	92	சாத்தமணியம்	127	சாத்தமணியம்	83
		சாத்தமணியம்	124		

சாயநாசம்	96	சுத்தநாசம்	92	மேமத்திரியம்	75
சாயநாசம்	98	சுத்தம்	118	நாளுபகம்	95
சாயநாசம்	118	சுத்தம்	18	நாளுபகம்	127
சுத்தம்	87	சுத்தம்	51	நாளுபகம்	104
சுத்தம்	15, 134	சுத்தம்	101	நாளுபகம்	21
சுத்தம்	2, 16, 19, 197	சுத்தம்	94, 108	நாளுபகம்	75
சுத்தம்	1	சுத்தம்	177	நாளுபகம்	7
சுத்தம்	82	சுத்தம்	III, 5, 95	நாளுபகம்	119
சுத்தம்	129	சுத்தம்	7	நாளுபகம்	14
சுத்தம்	78	சுத்தம்	119	நாளுபகம்	96
சுத்தம்	96	சுத்தம்	4	நாளுபகம்	103
சுத்தம்	IV, 63	சுத்தம்	15	நாளுபகம்	95
சுத்தம்	21	சுத்தம்	43	நாளுபகம்	13, 14
சுத்தம்	24	சுத்தம்	101	நாளுபகம்	96, 127
சுத்தம்	22	சுத்தம்	11, 20, 21, 217	நாளுபகம்	68
சுத்தம்	IV	சுத்தம்	14	நாளுபகம்	102
சுத்தம்	34	சுத்தம்	123	நாளுபகம்	15
சுத்தம்	84	சுத்தம்	123	நாளுபகம்	96
சுத்தம்	19	சுத்தம்	123	நாளுபகம்	93
சுத்தம்	122	சுத்தம்	123	நாளுபகம்	107
சுத்தம்	118	சுத்தம்	27	நாளுபகம்	129
சுத்தம்	14	சுத்தம்	96	நாளுபகம்	122
சுத்தம்	72	சுத்தம்	III	நாளுபகம்	103
சுத்தம்	118	சுத்தம்	15	நாளுபகம்	99
சுத்தம்	104	சுத்தம்	129	நாளுபகம்	128
சுத்தம்	I	சுத்தம்	2, 107	நாளுபகம்	109
சுத்தம்	IV	சுத்தம்	20, 74	நாளுபகம்	54, 113
சுத்தம்	22	சுத்தம்	113	நாளுபகம்	129
சுத்தம்	7	சுத்தம்	1	நாளுபகம்	118
சுத்தம்	128	சுத்தம்	2, 19, 35	நாளுபகம்	102
சுத்தம்	55	சுத்தம்	17	நாளுபகம்	72
சுத்தம்	15	சுத்தம்	102	நாளுபகம்	IV
சுத்தம்	84	சுத்தம்	21, 20, 24	நாளுபகம்	21, 49
சுத்தம்	49	சுத்தம்	113	நாளுபகம்	94, 132
சுத்தம்	129	சுத்தம்	136	நாளுபகம்	94, 102
சுத்தம்	129	சுத்தம்	73	நாளுபகம்	94, 103
சுத்தம்	107	சுத்தம்	88	நாளுபகம்	94, 103
சுத்தம்	47	சுத்தம்	101	நாளுபகம்	41
சுத்தம்	13	சுத்தம்	14	நாளுபகம்	13, 14, 118
சுத்தம்	2, 99	சுத்தம்	72	நாளுபகம்	14
சுத்தம்	96	சுத்தம்		நாளுபகம்	

குடி	16	சாம்பீனிமயம்	129	வெடுத்தாக்கு	129
குடிக்காற்று	18	சகுமனப்பல்	104	வெடுதலாயண்ணல்	17
குடையுத்தாக்கு	120	சகுமசியுதி	98	வெய்தல்வாய்	129
குத்தம்	129	சகுமம்	98, 104	வேதா	97
குதிரைத்திரை	106	சகுமப்பூர்ஜம்	104	வெடுத்திரை	106
குதிரை 32, 36, 61, 97		சகுமப்போடம்	104	பகவன்	107
குதிரைவேலி	16	சகித்தம்	116	பகை	129
குதிரைமீ	113	சகிப்பவன்னை	19	பகிராணன்	74
குதிரை	10	சகிப்போய்	97	பகுப்பாஜீயம்	III
குதிரைமண்ணம்	19	சகிப்போய்	97	பகுப்பாயு	IV
குதிரை	63	சகிப்போய்	97	பட்ட	107
குதிரைப்பெயர்	21	சகிப்போய்	129	பட்டம்	17
குதிரைமுத்திரை		சகிப்போய்	3	பட்டிப்பெயர்	129
குதிரை	14	சகிப்போய்	3	பட்டப்பெயர்	138
குதிரைமயக்கம்	96	சகிப்போய்	127	பட்டப்பெயர்	40
குதிரை	96	சகிப்போய்	95	பட்டப்பெயர்	7
குதிரைமயக்கம்	181	சகிப்போய்	97	பட்டப்பெயர்	96
குதிரைமயக்கம்	13, 126	சகிப்போய்	86	பட்டப்பெயர்	16, 96
குதிரைமயக்கம்	19	சகிப்போய்	V	பட்டப்பெயர்	86
குதிரைமயக்கம்	129	சகிப்போய்	2	பட்டப்பெயர்	63
குதிரைமயக்கம்	97	சகிப்போய்	4	பட்டப்பெயர்	70
குதிரைமயக்கம்	97	சகிப்போய்	1, 15, 21, 96	பட்டப்பெயர்	97
குதிரைமயக்கம்	119	சகிப்போய்	14	பட்டப்பெயர்	104
குதிரைமயக்கம்	103	சகிப்போய்	13, 116	பட்டப்பெயர்	IV
குதிரைமயக்கம்	97	சகிப்போய்	28	பட்டப்பெயர்	95
குதிரைமயக்கம்	120	சகிப்போய்	106	பட்டப்பெயர்	III
குதிரைமயக்கம்	8	சகிப்போய்	III	பட்டப்பெயர்	97
குதிரைமயக்கம்	91	சகிப்போய்	100	பட்டப்பெயர்	98
குதிரைமயக்கம்	2	சகிப்போய்	81	பட்டப்பெயர்	92
குதிரைமயக்கம்	6	சகிப்போய்	V	பட்டப்பெயர்	98
குதிரைமயக்கம்	9	சகிப்போய்	118	பட்டப்பெயர்	100
குதிரைமயக்கம்	61	சகிப்போய்	97	பட்டப்பெயர்	98
குதிரைமயக்கம்	5, 20, 34	சகிப்போய்	100	பட்டப்பெயர்	98
குதிரைமயக்கம்	8	சகிப்போய்	97	பட்டப்பெயர்	100
குதிரைமயக்கம்	320	சகிப்போய்	100	பட்டப்பெயர்	98
குதிரைமயக்கம்	126	சகிப்போய்	96	பட்டப்பெயர்	105
குதிரைமயக்கம்	9	சகிப்போய்	90	பட்டப்பெயர்	97
குதிரைமயக்கம்	13	சகிப்போய்	97	பட்டப்பெயர்	107
குதிரைமயக்கம்	120	சகிப்போய்	113	பட்டப்பெயர்	50
குதிரைமயக்கம்	12, 119	சகிப்போய்	96	பட்டப்பெயர்	96
குதிரைமயக்கம்	5, 12, 13	சகிப்போய்	126	பட்டப்பெயர்	91
குதிரைமயக்கம்	12	சகிப்போய்	118	பட்டப்பெயர்	91
குதிரைமயக்கம்	126	சகிப்போய்	90	பட்டப்பெயர்	14
குதிரைமயக்கம்	126	சகிப்போய்	18	பட்டப்பெயர்	

பாசகம்	81	பிரமேசுவரம்	101	பெருநாம	65
பாசகண்டிகை	105	பிரமேசுவரிகை	109	பெருமகன்மை	19, 129
பாசகடரம்சன்	16, 17	பிரமேசுவரம்	106	பெரு	16
பாசகடி	19	பிரமேசுவரம்	96	பெருதலை	34
பாசகடியல்		பிரமேசுவரம்	2	பெருதலை	108
(ம.திமாலையுறு)	IV	பிரமேசுவரமாத	97	பெருதலை	11
பாசகம்	96	பிரமேசுவரமகன்மை	91	பெருதலை	96
பாசகம்	104	பிரமேசுவரமகன்மை	91	பெருதலை	97
பாசகம்	19, 129	பிரமேசுவரமகன்மை	124	பெருதலை	2, 15, 19,
பாசகமகன்மை		பிரமேசுவரமகன்மை	101	பெருதலை	95, 96
பாசகமகன்மை	5	பிரமேசுவரமகன்மை	91, 105	பெருதலை	18, 118
பாசகமகன்மை	IV	பிரமேசுவரமகன்மை	71	பெருதலை	85
பாசகம்	15, 16, 17, 84	பிரமேசுவரமகன்மை	1	பெருதலை	91
பாசகமகன்மை	17	பிரமேசுவரமகன்மை	21	பெருதலை	83
பாசகமகன்மை	108	பிரமேசுவரமகன்மை	102	பெருதலை	56
பாசகமகன்மை	I	பிரமேசுவரமகன்மை	97	பெருதலை	20, 56
பாசகமகன்மை	129	பிரமேசுவரமகன்மை	104	பெருதலை	53
பாசகம்	107	பிரமேசுவரமகன்மை	1V	பெருதலை	58
பாசகம்	96, 116	பிரமேசுவரமகன்மை	63	பெருதலை	23
பாசகம்	16, 17, 81	பிரமேசுவரமகன்மை	51	பெருதலை	34
பாசகம்	190	பிரமேசுவரமகன்மை	42, 92	பெருதலை	13, 11, 119
பிரமேசுவரம்	130	பிரமேசுவரமகன்மை	48	பெருதலை	14
பிரமேசுவரம்	8	பிரமேசுவரமகன்மை	131	பெருதலை	129
பிரமேசுவரம்	98	பிரமேசுவரமகன்மை	18	பெருதலை	62
பிரமேசுவரம்	15, 98	பிரமேசுவரமகன்மை	1, 6	பெருதலை	48
பிரமேசுவரம்	16	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	50
பிரமேசுவரம்	96	பிரமேசுவரமகன்மை	19	பெருதலை	35
பிரமேசுவரம்	101	பிரமேசுவரமகன்மை	119	பெருதலை	1, 2, 20
பிரமேசுவரம்	113	பிரமேசுவரமகன்மை	119	பெருதலை	119
பிரமேசுவரம்	103	பிரமேசுவரமகன்மை	106	பெருதலை	129
பிரமேசுவரம்	100	பிரமேசுவரமகன்மை	105	பெருதலை	1
பிரமேசுவரம்	8, 95, 96, 97	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	16
பிரமேசுவரம்	103	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	38
பிரமேசுவரம்	4	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	119
பிரமேசுவரம்	104	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	4, 15
பிரமேசுவரம்	87	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	4
பிரமேசுவரம்	103	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	4
பிரமேசுவரம்	108	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	119
பிரமேசுவரம்	117	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	56
பிரமேசுவரம்	124	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	107
பிரமேசுவரம்	101	பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	16, 17
		பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	32
		பிரமேசுவரமகன்மை	129	பெருதலை	48

மரணமடைந்தவர்		முனிதல்	13	மாதல்	36
மரணமடைந்தவர்	21	குடும்பம்	73	வரி	2, 19, 95
மரணம்	118	குடும்பம்	74	கிரிசுத்தி	128
மருத்துவம்	20, 5	குடும்பம்	1	கிரிசுத்தி	28
மருத்துவமனை	10, 55	குடும்பம்	6	கிரிசுத்தி	10, 128
மருத்துவமனை		குடும்பம்	16	கிரிசுத்தி	128
மருத்துவம்	126	குடும்பம்	24	கிரிசுத்தி	99
மருத்துவம்	129	குடும்பம்	120	கிரிசுத்தி	130
மருத்துவம்	10	குடும்பம்	131	கிரிசுத்தி	24
மருத்துவம்	40	குடும்பம்	14	கிரிசுத்தி	13
மருத்துவம்		குடும்பம்	63	கிரிசுத்தி	18
மருத்துவம்	14	குடும்பம்	20, 71, 54	கிரிசுத்தி	50
மருத்துவம்	8	குடும்பம்	104	கிரிசுத்தி	96
மருத்துவம்	110	குடும்பம்	1	கிரிசுத்தி	7
மருத்துவம்	90	குடும்பம்	95	கிரிசுத்தி	60
மருத்துவம்	34	குடும்பம்	100	கிரிசுத்தி	84
மருத்துவம்	60	குடும்பம்	88	கிரிசுத்தி	104
மருத்துவம்	103	குடும்பம்	6	கிரிசுத்தி	19
மருத்துவம்	17	குடும்பம்	95	கிரிசுத்தி	96
மருத்துவம்	66	குடும்பம்	96, 99	கிரிசுத்தி	196
மருத்துவம்	16	குடும்பம்	117	கிரிசுத்தி	139
மருத்துவம்	90, 46	குடும்பம்	71	கிரிசுத்தி	91, 103
மருத்துவம்	41	குடும்பம்	104	கிரிசுத்தி	62
மருத்துவம்	70	குடும்பம்	103	கிரிசுத்தி	88
மருத்துவம்	16	குடும்பம்	75	கிரிசுத்தி	15
மருத்துவம்	50	குடும்பம்	72	கிரிசுத்தி	6
மருத்துவம்	24	குடும்பம்	76	கிரிசுத்தி	100
மருத்துவம்	59	குடும்பம்	95	கிரிசுத்தி	62
மருத்துவம்	93	குடும்பம்	7	கிரிசுத்தி	79
மருத்துவம்	13, 318	குடும்பம்	85	கிரிசுத்தி	23, 26
மருத்துவம்	98	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	109
மருத்துவம்	110	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	50
மருத்துவம்	3, 25, 26, 97	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	90
மருத்துவம்	125	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	8
மருத்துவம்	125	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	93
மருத்துவம்	90	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	93
மருத்துவம்	127	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	4, 16, 63, 81, 102
மருத்துவம்	131	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	37
மருத்துவம்	138	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	2
மருத்துவம்	4	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	93, 103
மருத்துவம்	138	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	
மருத்துவம்	87	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	
மருத்துவம்	8	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	
மருத்துவம்	110	குடும்பம்		கிரிசுத்தி	

விபாவம்	116	விவாகம்	101	வெளித்தலைப்பட்டு	
விபாசம்	100, 118	விதி	96, 108	வெள்ளம்	14
விபாசை	89	விதச்சுவை	5	வெளுதல்	13, 118
விபாபு	6	விதச்சுவையவிசயம்	71	வெள்ளைமரங்கள்	87
விபாசரிபாவம்	116	விதக்கொழிபம்	135	வெநியடை	2
விபாசத்தம்	18	விதப்பருவம்	I	வேட்டுமுகரி	127
விபாசசாயம்	100	விதம்	104	வேத்திலம்	6
விபாசம்	21	விதவாசன்	34	வேதை	96, 98
விபாசை	119	விதம் 21, 22, 24, 28		வேலைவாசி	129
விபாசைச்சம்	95	விதவேலைக்கண்டினை		வேலிவெண்	7
விபாசை	97		94, 103	வேலித்தலை	20, 21, 77, 94
விபாசை	128	விதேத்திசபாண்டியன்	75	வையர்ணியம்	117
விபாசை	118	வெகுண்டெனகிரியம்		வையர்ணியம்	117
விபாசை	100		12 14	வையர்ணியம்	118
விபாசை	13, 15, 19, 102	வெகுளி	5, 20, 77	வையர்ணியம்	104
விபாசை	13	வெகுளிச்சுவை	19	வையர்ணியம்	117
விபாசை	100	வெகுளிச்சுவை	126	வையர்ணியம்	116
விபாசை	98, 102	வெட்டுத்தலை	135	வையர்ணியம்	118
விபாசை	98	வெண்ணெய	139	வையர்ணியம்	118
விபாசை	7	வெண்ணெய	139	வையர்ணியம்	117
விபாசை	120	வெண்ணெய	139		
விபாசை	120	வெண்ணெய	139		
விபாசை	27, 32, 36, 41	வெண்ணெய	139		

உ  
பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	2	வாய்மொழி	வாய்பொழி
"	13	தொழுகே	தொழுகெ.
"	30	விளக்குயின்ற	விளக்கறின்ற
17	13	பாசவ	பாசவ
3	16	ஆங்கரியாறு	ஆங்கரியாறு
14	29	என்கையம், அஞ்சா	என்கையம், உவந்தோ என்கையம், அஞ்சா
16	4	பதினொருபுள்ளி	பதினொருபுள்ளியிதழும்,
19	16	பொருள்மைத்தசுவம்,	பொருள்மைத்தசுவம் வரும்.
"	15	காளவரி	காளவரி
"	19	வரிக்கடல்	வரிக்கடல்
29	29	பாசவக்கையம்	பாசவக்கையம்
41	14	விளக்கப்படுத்தும்படி.	விளக்குயின்ற
47	17	செய்கை	செய்கை
48	10	செய்கை	செய்கை
97	3	அவ்வாற்தாழ்த்தம்	(அவ்வாற்தாழ்த்தம்)
109	5	தன்னைகருமம்	தன்னைகருமம்
124	3	வனக்கையம்	வனக்கையம்